

IZDANA

KUĆA NOĆI, knjiga druga

P. C. CAST i KRISTIN CAST

KUĆA NOĆI

2. IZDANJE

Posvećujemo ovu knjigu (Aunty) Sherry Rowland, prijateljici publicistici. Hvala ti, Sher, što si se brinula za nas. Čak i kad smo vrlo zahtjevne i iritantne (i pogotovo kad nas "čašćavaš"). Nosimo te u srcu.

ZAHVALE

Kao i obično, hvala Dicku L. Castu, tati/djedu, jer zna sve vezano uz biologiju i pomaže nam kad zatreba.

Hvala našoj odličnoj agentici Meredith Bernstein, koja je smislila fantastičnu ideju kojom je započela ova serija.

Zahvaljujemo našem timu iz St. Martina, Jennifer Weis i Stefanie Lindskog, na pomoći pri stvaranju ovako čudesne serije. Naročito jedno veliko U SRCU STE NAM nadarenim umjetnicima koji su dizajnirali tako prekrasne naslovnice.

I voljele bismo odati posebno poštovanje udruzi Street Cats, posvećenoj spašavanju i udomljavanju mačaka u Tulsi. Podržavamo Street Cats (i čak smo usvojile Nalu od njih!) i cijenimo njihovu predanost i ljubav prema mačkama. Molimo vas da ih posjetite na stranicama www.streetcatstulsa.org i saznate više. Ako vas zanima davanje doprinosa dobrotvornoj udruzi za spašavanje kućnih ljubimaca, obećavamo vam da su izvrstan izbor!

P. C. & Kristin

Voljela bih zahvaliti svojim srednjoškolskim učenicima koji me

- 1.) preklinju da ih stavim u ove knjige i onda ubijem,
- 2.) obasipaju neprestanom komičnom građom i
- 3.) ponekad čak ostavljaju na miru, da mogu pisati.

A SAD, DA STE NAPISALI ZADAĆU.

E, da, a sutra je pismeni.

Gospođa Cast

Prvo poglavlje

"Nova učenica. daj je pogledaj", rekla je Shaunee dok je sjedala za veliku klupu, sličnu separeu, koju uvijek prisvojimo za svaki školski objed koji se služi u blagovaonici (prijevod: šminkerskoj školskoj kantini).

"Tragična je, Blizanko, baš tragična." Erin je zvučala potpuno jednako kao Shaunee. Ona i Shaunee imale su nekakvu telepatsku sponu zbog koje su bile bizarno slične, zbog čega smo im dale nadimak "Blizanke", iako je Shaunee jamajačka Amerikanka iz Connecticuta, kože boje kave s mlijekom, a Erin je plavokosa, plavooka bjelkinja iz Oklahome.

"Na svu sreću, ona je cimerica Sare Freebird." Damien je kimnuo prema sitnoj djevojci jarko crne kose koja je vodila vidno izgubljenu novopridošlicu po blagovaonici, oštrim, modno osviještenim pogledom obuhvativši i njih dvije i njihovu odjeću, od cipela do naušnica, u trenutku. "Očito ima više smisla za modu od Sare, usprkos stresu Obilježavanja i dolaska u novu školu. Možda će moći pripomoći Sari da se riješi svoje žalosne privrženosti ružnim cipelama."

"Damien", rekla je Shaunee. "Opet mi počinješ stvarno ići na..."

"...jetra svojim beskonačnim jezičnim sranjima", dovršila je Erin umjesto nje.

Damien je šmrknuo, držeći se uvrijeđeno, a i nadmoćnije i više gej nego inače (premda je definitivno gej).

"Da vam poznavanje jezika nije tako grozomorno, ne biste morale nositi rječnik sa sobom da bi me razumjele."

Blizanke su ga pogledale stisnutih očiju i uzele zrak da započnu novi napad, koji je moju cimerica na svu sreću prekinula. Svojim jakim oklahomskim narječjem Stevie Rae je otegnuto izgovorila dvije definicije kao da daje odgovore na jezikoslovnom natjecanju.

"Privrženost - često intenzivna prirodna sklonost. Grozomorno - krajnje grozno. Eto. Hoćete se sada prestat svađat i počet lijepo ponašat? Znete da samo što nije došlo vrijeme za roditeljske posjete, a ne bi se smjeli ponašat ko debili kad nam starci dođu."

"A, sranje", rekla sam. "Totalno sam zaboravila na roditeljske posjete." Damien je prostenjao i spustio čelo na stol, opalivši se ne baš blago.

"I ja sam totalno zaboravio."

Nas četiri uputile smo mu suosjećajne poglede.

Damienovim roditeljima nije smetalo što je on Obilježen, što se preselio u Kuću Noći i započeo Promjenu koja će ga ili promijeniti u vampyra ili, ako mu tijelo odbije preobrazbu, ubiti. Nije im bilo prihvatljivo što je on gej.

Barem je Damienovim roditeljima nešto bilo prihvatljivo na njemu. S druge strane, moja mama i njen aktualni muž, moj poočaj, John Heffer, mrzili su apsolutno sve na meni.

"Moji roditelji ne dolaze. Bili su prošli mjesec. Ovaj mjesec nemaju vremena."

"Blizanko, ponovno dokazujemo svoje blizanstvo", rekla je Erin.

"Meni su roditelji poslali mail. Ni oni ne dolaze, jer su odlučili otić na nekakvo krstarenje Aljaskom za Dan zahvalnosti s mojom tetom Alane i tetkom Lažljivim Lloydom. Kako god." Slegnula je ramenima, izgleda da je izostanak roditelja nije smetao kao ni Shaunee.

"Hej, Damien, možda ni tebi ne dođu mama i tata", rekla je Stevie Rae s kratkim smiješkom.

Uzdahnuo je.

"Doći će oni. Ovaj mjesec mi je rođendan. Donijet će poklone."

"To ne zvuči tako strašno", rekla sam. "Pričao si da ti treba novi blok za crtanje."

"Neće mi kupiti blok za crtanje", rekao je. "Pošle godine sam tražio štafelaj. Kupili su mi pribor za kampiranje i pretplatu na Sports Illustrated."

"Fuuj!" rekle su Shaunee i Erin uglas, dok smo Stevie Rae i ja frknule nosom i suosjećajno promrmljale.

Očito htijući promijeniti temu, Damien se obratio meni.

"Ovo će ti biti prvi roditeljski posjet. Što očekuješ?"

"Noćnu moru", uzdahnula sam. "Totalnu, apsolutnu i kompletnu noćnu moru."

"Zoey? Dovala sam novu cimericu da se upoznate. Diana, ovo je Zoey Redbird, predvodnica Kćeri Mraka."

Sretna što sam se riješila potrebe da pričam o svojim užasnim roditeljskim problemima, podigla sam pogled i osmjehnula se na zvuk Sarina opreznog, usplahirenog glasa.

"Opa, to je stvarno točno!" blebnula je nova cura dok joj nisam stigla reći ni bok. Kao i obično, buljila mi je u čelo i jarko se rumenjela. "Hoću reći, eh... sori. Nisam mislila ispast neugodna i to..." ušutjela je, sva ojađena.

"Sve okej. Da, istina je. Biljeg mi je ispunjen i ima dodatke."

Nastavila sam se smiješiti, ne bi li joj bilo ugodnije, premda sam istinski mrzila što ispada da sam glavna atrakcija u cirkusu nakaza. Opet. Na svu sreću, Stevie Rae se ubacila još dok mi nije postalo preneugodno od Dianina buljenja i moje šutnje.

"Aha, Z je dobila tu cool čipkastu spiralnu tetovažu po licu i niz ramena kad je spasila svog bivšeg dečka od nekih strašnih vampyrskih duhova", veselo je rekla Stevie Rae.

"To mi je i Sarah rekla", oprezno je kazala Diana. "Samo mi je zvučalo tako nevjerojatno da, je li..."

"Nisi mogla vjerovati?" susretljivo se umiješao Damien.

"Aha. Sori", ponovila je, vrpoljeći se i čisteći si nokte.

"Hej, ništa za to." Uspjela sam složiti prilično autentičan osmijeh. "I meni to koji put djeluje prilično bizarno, a bila sam prisutna."

"I prašila turove", rekla je Stevie Rae.

Uputila sam joj onaj pogled u stilu "ne pomažeš mi", koji je zanemarila. Da, jednoga dana možda postanem njihova Nadsvećenica, ali nisam baš šefica svojim prijateljima.

"Uglavnom, cijelo ovo mjesto moglo bi ti isprva djelovati čudno. Bit će li lakše", kazala sam novoj.

"Hvala", rekla je s iskrenom toplinom.

"Pa, bolje da krenemo, da pokažem Diani gdje joj je učionica za peti sat", rekla je Sarah, a onda mi je postalo totalno neugodno kad se sva uozbiljila i službeno me pozdravila tradicionalnim vampyrskim znakom poštovanja, stiskanjem šake preko srca i naklonom glave, prije nego što će otići.

"Zbilja mrzim kad to rade", promrsila sam, prebirući po salati.

"Meni je to lijepo", rekla je Stevie Rae.

"Zaslužuješ da li se iskazuje poštovanje", rekao je Damien onim svojim učiteljskim tonom. "Jedina si učenica treće klase u povijesti koja je postala predvodnica Kćeri Mraka i jedina početnica ili vampyrica u povijesti koja je iskazala afinitet prema svih pet elemenata."

"Priznaj si to, Z", rekla je Shaunee uz zalogaj salate, pokazujući vilicom na mene.

"Posebna si", dovršila je Erin za nju (kao i obično).

Treća klasa je ono što se u Kući Noći zove prvim srednje, pa je četvrta klasa drugi srednje, i tako dalje. I, da, ja sam jedina učenica treće klase koja je postala predvodnica Kćeri Mraka. Blago meni.

"Kad smo već kod Kćeri Mraka", rekla je Shaunee. "Jesi li odlučila koji će biti tvoji novi uvjeti za članstvo?"

Suspregnula sam potrebu da ciknem: Kvragu, ne, još uvijek mi ne ide u glavu da ja to vodim! Radije sam samo odmahнула glavom i odlučila, nadajući se da sam se toga baš super sjetila, zauzvrat malo pritisnuti njih.

"Ne, ne znam koji bi trebali biti novi uvjeti. Zapravo, nadala sam se da ćete mi vi u tome pomoći. Onda, imate li kakav prijedlog?"

Kao što sam i očekivala, sve četvero su ušutjeli. Zaustila sam da im kažem hvala lijepa na šutnji, ali uto se zapovjedni glas naše Nadsvećenice oglasio preko školskog interkoma. Na trenutak mi je bilo drago što me prekinula, a onda sam shvatila što je rekla, i želudac mi se počeo stiskati.

"Molim učenike i profesore da krenu u dvoranu za prijeme. Vrijeme je za ovomjesečne roditeljske posjete."

Ma, kvragu.

"Stevie Rae! Stevie Rae! Bože mili, kako sam te se uželjela!"

"Mama!" kriknula je Stevie Rae i bacila se u zagrljaj ženi koja je izgledala isto kao i ona, samo dvadeset kila deblja i dvadesetak godina starija.

Damien i ja nezgrapno smo stajali odmah pokraj ulaza dvorane za prijeme, koja se polako ispunjavala ljudskim roditeljima punim vidne nelagode, pokojim ljudskim bratom ili sestrom, hrpom učenika početnika, kao i nekolicinom naših vampyrskih profesora.

"Pa, eno mojih roditelja", rekao je Damien i uzdahnuo. "Hajde da onda to obavim. Vidimo se."

"Vidimo se", promrmljala sam i gledala ga kako prilazi paru potpuno običnih ljudi koji su mu donijeli umotan poklon. Stara ga je kratko zagrlila, matori se naglašeno muški rukovao s njim. Damien je bio sav blijed i vidno pod stresom.

Otišla sam do dugog, stolnjakom prekrivenog stola koji se protezao duž jednog zida. Bio je pun plata sa skupim sirom i narescima, deserata, kave, čaja i vina. Već sam mjesec dana provela u Kući Noći, a i dalje me pomalo šokiralo vidjeti kako se olako ovdje služi vino. Dijelom je to bilo iz jednostavnog razloga, škola je organizirana po uzoru na europske Kuće Noći. U Europi se navodno vino pije uz obroke kao čaj ili kola kod nas, znači, nije ništa posebno. Drugi je razlog genetička činjenica, vampyri se ne mogu napiti, početnici jedva da se mogu pripiti (bar od alkohola, krv je, nažalost, sasvim druga stvar). Tako da vino ovdje doslovce nije ništa posebno, iako sam pomislila da bi bilo zanimljivo pogledati kako oklahomski roditelji reagiraju na cugu u školi.

"Mama! Moraš upoznati moju cimericu. Sjećaš se da sam ti pričala o njoj? Ovo je Zoey Redbird. Zoey, ovo je moja mama."

"Poštovanje, gospođo Johnson. Drago mi je", pristojno sam rekla.

"O, Zoey! Da samo znaš kako mi je drago! I, jao meni! Biljeg ti je stvarno onako lijep kako je Stevie Rae pričala." Iznenadila me mekim majčinskim zagrljajem i šapnula: "Drago mi je što mi čuvaš Stevie Rae. Brinem se za nju." Uzvratila sam joj zagrljaj i šaptom odgovorila:

"Nema problema, gospođo Johnson. Stevie Rae mi je najbolja prijateljica."

A premda je to bilo totalno nerealno, odjednom sam poželjela da i mene mama grli i sva se brine, kao što se gospođa Johnson brine o svojoj kćeri.

"Mama, jesi li mi donijela kekse s čokoladnim mrvicama?" upitala ju je Stevie Rae.

"Da, dušo, jesam, ali upravo sam shvatila da sam ih ostavila u autu." Mama

Stevie Rae otezala je po oklahomski jednako kao i njena kći. "Daj izadi sa mnom pa mi pomoz da ih donesem. Ovaj put sam ispekla malo više, da se nađe za tvoje prijatelje." Milo mi se osmjehnula. "Slobodno i ti izadi s nama, Zoey."

"Zoey."

Začula sam svoje ime kao ledeni odjek tople srdačnosti gospođe Johnson, pogledala njoj preko ramena i ugledala svoju majku i Johna kako ulaze u dvoranu. Srce mi se spustilo u pete. Povala ga je. Kvragu, zašto nije mogla doći sama i pustiti da za promjenu budemo skupa samo ona i ja? Ali znala sam odgovor na to. On joj nipošto ne bi dopustio. A kako joj ne bi dopustio, ona to ne bi ni učinila. Točka. Kraj teme. Otkako se udala za Johna Heflera, mama se više nije trebala brinuti za novac. Počela je živjeti u preogromnoj kući u mirnom predgrađu. Volontirala je u roditeljskoj organizaciji. Postala je itekako aktivna u crkvi. Ali u protekle tri godine svog "savršenog" braka potpuno je i totalno izgubila sebe.

"Ispričavam se, gospođo Johnson. Vidim da mi roditelji stižu, pa bih trebala do njih."

"O, srce, voljela bih upoznati tvoje mamu i tatu." I, kao da smo na bilo kakvoj normalnoj srednjoškolskoj prigodi, gospođa Johnson se okrenula, sa smiješkom, pozdraviti moje roditelje.

Stevie Rae je pogledala mene, a ja sam pogledala nju. *Oprosti*, bezglasno sam joj rekla. Mislim ono, nisam bila apsolutno sigurna da će se dogoditi išta loše, ali dok je moj poočaj prilazio sve bliže nama kao nekakav general koji pun testosterona vodi povorku smrti, procijenila sam da postoji dosta dobra šansa za scenu iz noćne more.

Onda mi se srce diglo daleko nad pete i sve je odjednom postalo puno, puno bolje kad se meni najdraža osoba na svijetu pojavila iza Johna i pružila ruke prema meni.

"Bako!"

Obujmila me rukama i slatkim mirisom lavande koji ju je uvijek pratio, kao da sa sobom nosi dio svoje predivne plantaže lavande kamo god da pođe.

"O, Zoeybird!" Čvrsto me stisnula. "Uželjela sam te se, u-we-tsi-a-ge-ya."

Osmjehnula sam joj se kroz suze, obožavajući zvuk poznate riječi za kćer iz jezika Cherokeeja, značila mi je sigurnost, ljubav i bezuvjetno prihvaćanje. Sve ono što u svome domu nisam osjetila već tri godine, sve ono što sam prije dolaska u Kuću Noći pronalazila samo na bakinoj plantaži.

"I ja sam se tebe uželjela, bako. Tako sam sretna što si došla!"

"Vi ste sigurno Zoeyna baka", rekla je gospođa Johnson kad smo se napokon pustile iz zagrljaja. "Tako mi je drago što sam vas upoznala. Unuka vam je krasna djevojka."

Baka se toplo osmjehnula i krenula odgovoriti, ali John se ubacio uobičajenim prepotentnim tonom.

"Pa, točnije rečeno, to dajete komplimente našoj krasnoj djevojci."

Kao na šlagvort iz Stepfordskih supruga, moja je majka napokon došla do riječi.

"Da, mi smo Zovevni roditelji. Ja sam Linda Heffer. Ovo je moj suprug John, i moja majka Sylvia Red—" A tada se, usred tog silno pristojnog upoznavanja, napokon udostojila pogledati me, i zgranuto se zagrcnula usred riječi. Natjerala sam se da se osmjehnem, ali lice mi je bilo užareno i tvrdo, kao da je izliveno od gipsa koji je ležao na ljetnom suncu, i sav će se raspasti ako ne pripazim.

"Bok, mama."

"Za ime Božje, što si napravila s tim Biljegom?"

Mama je izgovorila riječ Biljeg kao što bi izgovorila riječi tumor ili pedofil.

"Spasila je život jednog mladića i pritom otkrila da ju je Božica obdarila afinitetom za elemente. Nyx ju je zauzvrat dodirnula s nekoliko Biljega neuobičajenih u početnica", rekla je Neferet svojim glatkim, pjevnim glasom i ušla u sredinu naše nezgrapne grupice, pružajući ruku ravno mom poočaju. Neferet je izgledala kao i većina odraslih vampyra, zapanjujuće savršeno. Bila je visoka, s dugim valovima tamne kestenjaste kose i blistavim očima oblika badema, neobične zelene nijanse mahovine. Kretala se s elegancijom i samopouzdanjem koji očito nisu bili ljudski, a koža joj je bila tako spektakularna da se činilo kao da je netko u njoj upalio svjetlo. Danas je na sebi imala elegantno, kraljevski plavo svileni odijelo sa spiralnim srebrnim naušnicama (prikazom puta Božice, ali nije da je to većina roditelja znala). Srebrni lik Božice podignutih dlanova bio joj je izvezen na lijevoj strani grudi, kao i kod svih ostalih profesora. Osmijehom je zasljepljivala,

"Gospodine Heffer, ja sam Neferet, Nadsvećenica Kuće Noći, premda bi možda bilo lakše da me doživite kao bilo koju običnu ravnateljicu srednje Škole. Hvala vam što ste došli na večer roditeljskih posjeta."

Bilo mi je jasno da joj je automatski primio ruku. Da ga nije ulovila na prepad, bila sam sigurna da bi odbio. Brzo se rukovala s njim, a onda se obratila mojoj mami.

"Gospođo Heffer, zadovoljstvo mi je upoznati Zoeynu majku. Jako nam je drago što je došla u Kuću Noći."

"Pa, eh, hvala!" rekla je moja mama, očito razoružana Neferetinom ljepotom i šarmom.

Kad je Neferet pozdravila moju baku, osmijeh joj se raširio i postao više nego tek pristojan. Primijetila sam da su se rukovale u tradicionalnom stilu vampyrskog pozdrava, primajući jedna drugu za podlakticu.

"Sylvia Redbird, uvijek mi je zadovoljstvo vidjeti te."

"Neferet, i moje se srce raduje što te vidi, i hvala ti što si održala danu riječ da ćeš paziti na moju unuku."

"Nije mi teško održati tu riječ. Zoey je tako posebna djevojka." Sad je Neferetin osmijeh toplinom obuhvatio i mene. Onda se okrenula prema Stevie Rae i njenoj majci. "A ovo je Zoeyna cimerica Stevie Rae Johnson, s majkom. Čujem da su njih dvije praktički nerazdvojne, te da je čak i Zoeyna mačka zavoljela Stevie Rae."

"Aha, istina. Čak mi je sinoć sjela u krilo dok smo gledale telku", rekla je Stevie Rae i nasmijala se. "A Nala ne voli nikoga osim Zoey."

"Mačka? Ne sjećam se da je itko dopustio Zoey da nabavi mačku", rekao je John, tjerajući me na riganje. Kao da si je itko osim bake cijeli ovaj mjesec dao truda da popriča sa mnom!

"Niste shvatili, gospodine Heffer, mačke se u Kući Noći slobodno kreću. Same izabiru svoje vlasnike, a ne obrnuto. Zoey nije trebala dopuštenje kad ju je Nala izabrala", vješto je rekla Neferet.

John je frknuo, što su svi zanemarili, na moje olakšanje. Pobogu, koje govno od čovjeka.

"Smijem li vas ponuditi kakvom okrepom?" Neferet je ljubazno mahnula rukom prema stolu.

"Jao meni! Sad sam se sjetila keksa koje sam ostavila u autu. Stevie Rae i ja baš smo bile krenule van. Stvarno mi je drago da smo se upoznali."

Na brzinu zagrlivši mene i mahnuvši svima ostalima, Stevie Rae i njena mama pobjegle su, ostavljajući me tamo, makar sam žarko željela biti bilo gdje drugdje.

Zadržala sam se blizu bake, ispreplećući prste s njenima kad smo krenuli do stola sa zakuskom, misleći koliko bi mi sada lakše bilo da me samo ona došla posjetiti. Potajice sam pogledala svoju mamu. Na licu kao da joj je bilo trajno naslikano mrštenje. Obazirala se, gledajući ostale učenike, i jedva da je bacila pogled prema meni. *Zašto si uopće dolazila?* došlo mi je da se izderem na nju. *Zašto se praviš da bi ti možda stvarno moglo biti stalo, da bih ti stvarno mogla faliti, a onda tako očito pokazuješ da nije tako?*

"Vina, Sylvia? Gospodine i gospođu Heffer?" ponudila ih je Neferet.

"Hvala, crno, molim", rekla je baka.

John je pokazao negodovanje stiskanjem usana.

"Ne. Mi ne pijemo."

S nadljudskim naporom nisam zakolutila očima. Otkad to on ne pije? Kladam se u zadnjih pedeset dolara na svom tekućem da doma u hladnjaku u ovom trenutku ima gajbu piva. A mama mi je nekad pila crno vino kao baka. Čak sam je vidjela kako je baki uputila pogled stisnutih očiju, pun zavisti, kad je otpila slasno vino koje joj je Neferet natočila. Ali, ne, oni ne piju. Bar ne u javnosti. Licemjeri.

"Onda, počela si pričati da je Zoey dobila dodatak svoga Biljega zato što je učinila nešto posebno?" Baka mi je stisnula ruku. "Kazala mi je da je postala predvodnica Kćeri Mraka, ali nije mi točno rekla kako se to zbilo."

Osjetila sam kako se opet napinjem. Stvarno nisam htjela prisustvovati sceni koju bi nastala kad bi John i moja mama saznali da se zapravo dogodilo to da je prethodnu predvodnica Kćeri Mraka izrekla krug u noći Halloweena (u Kući Noći poznatoj po imenu Samhain, odnosno noći kad je veo između našeg i svijeta duhova najtanji), prizvala nekoliko vrlo strašnih vampyrskih duhova, i onda izgubila kontrolu nad njima kad je banuo moj ljudski bivši dečko Heath u potrazi za mnom. I zato nisam htjela da itko ikad spomene ono što je znalo svega par ljudi, da me Heath tražio zato što sam prethodno okusila njegovu krv, pa je naglo postajao opsjednut mnome, što ljudima prilično lako ide od ruke kad se spetljaju s vampovima, čak i vampovskim početnicima, dapače. I tako je Afrodita, tadašnja predvodnica Kćeri Mraka, totalno izgubila kontrolu nad duhovima, koji su krenuli pojesti Heatha. Doslovce. Što je još gore, ponašali su se kao da bi voljeli prigristi i sve nas ostale, uključujući totalno seksi Erika Nighta, mladog vampa za kog s radošću mogu reći da mi definitivno nije bivši dečko, nego s kojim manje-više izlazim ovih proteklih mjesec dana, pa mi je skoro dečko. Uglavnom, morala sam nešto poduzeti, pa sam uz pomoć Stevie Rae, Damiena i Blizanki izrekla vlastiti krug, posežući za snagom pet elemenata: vjetra, vatre, vode, zemlje i duha. Uz pomoć svog afiniteta za elemente, uspjela sam otjerati duhove natrag gdje već žive (ili ne žive?). Nakon što su otišli, otkrila sam na sebi ove nove tetovaže, istančan skup čipkastih safirnih vitica koje su mi obavijale lice, što je potpuno nečuveno u vampyrske početnice, i sukladne Biljege ispremiješane s cool simbolima sličnim runama na svojim ramenima, nešto što nijedna početnica ili vampica nikad nije imala. Onda je svima postalo jasno da je Afrodita totalna koma od predvodnice, pa joj je Neferet dala nogu i stavila mene na njeno mjesto. Zbog toga sada također prolazim obuku za Nadsvećenicu Nyx, vampyrske Božice, koja je utjelovljenje Noći.

Ništa od toga ne bi dobro sjelo ultrareligioznim, ultrakritičnim mami Johnu.

"Pa, došlo je do sitne nezgode. Zoey se brzom domišljatošću i hrabrošću pobrinula da nitko ne strada, a u isti mah se povezala s posebnim afinitetom koji joj je podaren i posegnula za energijom pet elemenata." Neferet se ponosno osmjehnula, a mene je oblila sreća zbog njene pohvale. "Tetovaže su jednostavno izvanjski znak naklonosti koju joj je Božica udijelila."

"Vaše su riječi svetogrdne", izgovorio je John stisnutim, mučnim glasom koji je uspio u isti mah zvučati prepotentno i ljutito. "Dovodite njenu besmrtnu dušu u opasnost."

Neferet je uprla oči boje mahovine u njega. Nije izgledala ljutito. Zapravo, izgledala je kao da joj je smiješno.

"Vi ste sigurno Starješina Naroda vjernih." Isprasio je pileći grudni koš.

"Pa, da, jesam."

"Onda bi bilo najbolje da se smjesta nešto dogovorimo, gospodine Heffer. Meni ne bi bilo ni nakraj pameti doći u vaš dom, ili u vašu crkvu, i omalovažavati vaša vjerovanja, premda se duboko ne slažem s njima. Jasno, ne očekujem od vas da dijelite moje vjerske nazore. Ruku na srce, ne bih vas ni pokušala obratiti na svoja vjerovanja, premda sam duboko i trajno predana svojoj Božici. Zato tražim samo to da vi prema meni iskažete istu obzirnost koji sam ja vama već ukazala. Dok ste u mome 'domu', poštujujte moja vjerovanja."

Johnove su se oči pretvorile u sitne zlobne proreze, i primijetila sam da stalno stišće i opušta vilicu.

"Vaš način života grešan je i pogrešan", žestoko je rekao.

"To kaže čovjek koji priznaje da štuje Boga koji ne podnosi ugodu, svodi žene na uloge jedva bolje od sluškinja i rasplodnih kobila, premda su one stup vaše crkve, i nastoji kontrolirati svoje vjernike putem grižnje savjesti i straha." Neferet se tiho nasmijala, ali zvučala je neveselo, a od neizrečene prijetnje u njenu glasu podlaktice su mi se sve naježile. "Pripazite kako sudite druge; možda biste najprije trebali pospremiti vlastitu kuću."

Sve zajapureniji, John je oštro udahnuo i zaustio da joj, znala sam, održi ružnu lekciju o tome kako su njegova vjerovanja točna, a sva ostala pogrešna, ali prije nego što je stigao odgovoriti, Neferet ga je prekinula. Nije podigla glas, ali odjednom se u njemu začula moć Nadsvećenice, tako da sam se sva stresla od straha, iako njena srdžba nije bila uperena u mene.

"Imate dvije mogućnosti. Smijete posjećivati Kuću Noći kao pozvani gost, što znači da ćete poštovati naše nazore i zadržavati svoje nezadovoljstvo i osudu za sebe. Ili možete otići i ne vratiti se. Nikad. Odlučite odmah." Završne dvije riječi oblile su mi kožu i morala sam se silom suzdržati od

groze. Primijetila sam da moja mama razrogačenim, zacakljenim očima bulji u Neferet, blijeda kao krpa. Johnu je lice poprimilo suprotnu boju. Oči je stisnuo, a obraze mu je oblilo vrlo neprivlačno rumenilo.

"Linda", procijedio je kroza zube. "Idemo." Onda me pogledao s takvim gađenjem i mržnjom da sam doslovce ustuknula. Mislim ono, znala sam da mu nisam draga, ali do tog trenutka nisam znala koliko. "Zaslužuješ biti ovdje. Tvoja majka i ja nećemo se više vratiti. Prepuštena si samoj sebi." Okrenuo se na peti i pošao prema vratima. Moja je mama zastala u nedoumici, i načas sam pomislila da će možda čak reći nešto lijepo, recimo, da joj je žao zbog njega, ili da joj falim, ili da se ne brinem, da će se vratiti bez obzira na to što je on rekao.

"Zoey, ne mogu vjerovali u što si se sad to uvalila." Odmahnula je glavom i, kao i obično, pošla za Johnom i izašla iz prostorije.

"O, srce, jako mi je žao." Baka se pojavila, smjesta me zagrlila i počela smirivati šaptom. "Ja ću se vratiti, Ptičice. Obećavam ti. I tako se ponosim tobom!" Primila me za ramena i osmjehnula kroz suze. "I naši preci iz naroda Cherokee ponose se tobom. Osjećam to. Dotaknula te Božica, a imaš i vjerne prijatelje koji su ti odani." Bacila je pogled na Neferet i dodala: "Kao i mudre učitelje. Jednoga dana možda čak naučiš oprostiti svojoj majci. Dotad imaj na umu da si kći moga srca, u-we-tsi-a-ge-ya." Poljubila me. "Moram sad i ja otići. Dovezla sam ovamo tvoj mali auto, koji ću ti ostaviti, tako da se moram odvesti natrag s njima." Pružila mi je ključeve moje starinske Bube. "Ali uvijek imaj na umu da te volim, Zoeybird."

"Volim i ja tebe, bako", rekla sam, uzvratila joj poljubac i čvrsto je zagrlila, duboko udišući njen miris kao da bih je mogla zadržati u plućima i polako je izdisati u idućih mjesec dana, dok mi bude nedostajala.

"Doviđenja, srce. Nazovi me kad budeš mogla." Dala mi je još jednu pusu i onda otišla.

Gledala sam je kako odlazi, i nisam shvatila da plačem sve dok nisam osjetila kako mi suze padaju s lica na vrat. Zapravo sam zaboravila da Neferet i dalje stoji do mene, pa sam iznenađeno poskočila kad mi je dala rupčić.

"Žao mi je zbog toga, Zoey", tiho je rekla.

"Meni nije." Ispuhnula sam nos i obrisala si lice, i tek onda pogledala u nju.

"Hvala ti što si mu se suprotstavila."

"Nisam željela otjerati i tvoju majku."

"Nisi. Sama je izabrala poći za njim. Kao što to radi već više od tri godine."

Osjetila sam kako mi vrele suze prijete u dnu grla i tiho progovorila, sileći ih da odu. "Nekada je bila drukčija. Glupo je, znam, ali stalno očekujem da

opet postane kakva je prije bila. Samo, nikad ništa od toga. Kao da je on ubio moju mamu i stavio neku neznanku u njeno tijelo."

Neferet me obgrlila.

"Sviđa mi se što je rekla tvoja baka, da ćeš jednog dana možda smoći snage da oprostiš svojoj majci."

Samo sam gledala u vrata kroz koja je njih troje upravo izašlo.

"Taj dan je daleko."

Neferet mi je suosjećajno stisnula rame.

Pogledala sam u nju, tako sretna što je tu, sa mnom, i poželjela, po tko zna koji put, da mi je ona mama. Onda sam se sjetila što mi je rekla prije gotovo mjesec dana, da je njena mama umrla dok je bila još mala, i da ju je tata zlostavljao, fizički i psihički, i da ju je spasilo tek Obilježavanje.

"Jesi li li i kadu oprostila svome ocu?" oprezno sam je upitala.

Neferet me pogledala i nekoliko puta trepnula, kao da se polako vraća iz uspomene koja ju je odvela vrlo, vrlo daleko.

"Ne. Ne, nisam mu nikada oprostila, ali kad sada pomislim na njega, kao da se sjećam tuđeg života. To što mi je radio, radio je ljudskom djetetu a ne Nadsvećenici i vampyrici. A za jednu Nadsvećenicu i vampyricu je on, kao i većina ljudi, potpuno nevažan."

Riječi su joj zvučale snažno i sigurno, ali kad sam pogledala u dubinu njenih prekrasnih zelenih očiju ugledala sam treptaj nečega starog, bolnog i definitivno ne zaboravljenog, i upitala se koliko je iskrena sama prema sebi...

Drugo poglavlje

Nevjerojatno mi je laknulo kad je Neferet rekla da nema razloga da ostanem u dvorani za prijeme. Nakon scene sa svojom obitelji imala sam dojam da svi bulje u mene. Napokon, ipak sam ja bila ona s frikovskim Biljezima, i s obitelji iz noćne more. Izašla sam najkraćim putem iz dvorane za prijeme, pločnikom koji me izveo kroz ono lijepo malo dvorište na koje su gledali prozori blagovaonice.

Bilo je nešto poslije ponoći, što je, da, totalno čudno vrijeme za roditeljske posjete, ali u školi nastava počinje u 20 sati, a završava u 3 ujutro. Na prvi pogled, reklo bi se da ima više smisla da roditelji počnu dolaziti u posjete u osam navečer, ili možda čak i kojih sat vremena prije početka nastave, ali Neferet mi je objasnila da je poanta u tome da roditelji prihvate Promjenu svoga djeteta i shvate da će dani i noći za njih uvijek biti obrnuti. Sama sam zaključila da je još jedna pogodnost tako nezgodnog termina u tome da

je mnogim roditeljima pružio izgovor da ne dođu, a da ne moraju svome djetetu izravno reći:

Hej, ne želim više imati nikakve veze s tobom, sad kad se pretvaraš u krvožedno čudovište.

Šteta što moji roditelji nisu prihvatili tu izliku.

Uzdahnula sam i usporila, polako hodajući jednim od zavojitih puteljaka kroz dvorište. Bila je svježja, vedra noć u studenome. Mjesec je bio gotovo pun, svojom jarkom srebrnom svjetlošću stvarajući lijep kontrast starinskoj plinskoj rasvjeti koja je obasjavala dvorište mekim, žućkastim sjajem. Čula sam fontanu smještenu nasred vrta i automatski promijenila smjer, uputivši se prema njoj. Možda će smirujuće žuborenje vode ublažiti razinu mog stresa... i pomoći mi da zaboravim.

Dok sam skretala zavojem koji me vodio do fontane, hodala sam polako i malo sanjarila o svome novom skoro-dečku, totalno preslasnom Eriku. Nije ga bilo u školi, jer je otišao na godišnje natjecanje u Shakespeareovim monolozima. U našoj je školi osvojio prvo mjesto, naravno, i s lakoćom se plasirao na međunarodno natjecanje Kuća Noći. Bio je četvrtak, a njega nije bilo tek od ponedjeljka, ali ludo sam ga se već uželjela i jedva sam čekala nedjelju, kad bi se trebao vratiti. Erik je bio najseksi tip u našoj školi. Kvragu, Erik Night lako je mogao biti najseksi tip u bilo kojoj školi. Bio je visok, taman i markantan, kao starinska filmska zvijezda (bez latentnih homoseksualnih sklonosti). Bio je i nevjerojatno darovit. Jednog skorog dana uvrstit će se u redove ostalih vampovskih filmskih zvijezda kakvi su Matthew McConaughev, James Franco, Jake Gyllenhaal i Hugh Jackman (koji je totalno predivan za jednog starog tipa). K tome, Erik je bio istinski drag dečko, zbog čega je samo bio još više seksi.

Zato priznajem da sam se sva bila obuzela vizijama Erika kao Tristana i sebe kao Izolde (samo što će naša strasna ljubavna priča imati sretan kraj), tako da nisam primijetila da u dvorištu ima i drugih ljudi sve dok me podignuti muški glas nije zgranuo svojim zlobnim i prijezirnim tonom.

"Ti si sve veće razočaranje, Afrodita!"

Skamenila sam se. Afrodita?

"Već je bilo dovoljno grozno to što si dobila Biljeg, pa se nisi mogla upisati na Chatham Hall, naročito nakon svega što smo poduzeli da ti zajamčimo prijem", rekla je neka žena reskim, hladnim glasom.

"Majko, znam. Rekla sam već da mi je žao."

Okej, trebala bih otići.

Trebala bih se okrenuti i brzo i tiho otići iz dvorišta. Afrodita mi je vjerojatno bila najmanje draga osoba u školi. Zapravo, Afrodita mi je

vjerojatno bila najmanje draga osoba bilo gdje, ali namjerno prisluškivanje očito ružne scene s njenim roditeljima naprosto nije nije nije bilo u redu.

I tako sam na prstima otišla korak-dva sa staze, da se lakše mogu sakriti iza velikog ukrasnog grma, a ipak imati pristojan pogled na to što se zbiva. Afrodita je sjedila na kamenoj klupi odmah do fontane. Njeni su roditelji stajali pred njom. Dobro, mama joj je stajala. Tata joj je koračao amo-tamo. Čovječe, roditelji su joj stvarno bili zgodni ljudi.

Tata joj je bio visok i markantan. Jedan od onih tipova koji se ne zapuste, koji ne izgube kosu i imaju stvarno dobre zube. Na sebi je imao tamno odijelo koje je izgledalo kao da košta milje i milje dolara. Također mi je djelovao odnekud poznato, i bila sam uvjerena da sam ga vidjela na televiziji ili negdje. Mama joj je bila totalna ljepotica. Mislim ono, Afrodita je bila plavuša savršena izgleda, a mama joj je bila starija, bogato odjevena, dobro sređena verzija nje. Pulover joj je očito bio od kašmira, a biseri brojni i pravi. Kad god bi izvela gestu rukama, preogromni kruškoliki dijamant na njenu prstenjaku bljesnuo je hladnom ljepotom sličnom njenu glasu.

"Jesi li smetnula s uma da ti je otac gradonačelnik Tulse?" opako je mama opomenula Afroditu.

"Ne, ne, naravno da nisam, majko."

Mama kao da je nije čula.

"Već je bilo dovoljno teško smisliti uvjerljivo tumačenje činjenice da si tu, umjesto da se na Istočnoj obali pripremaš za Harvard, ali tješili smo se činjenicom da vampyri mogu doći do novca, moći i uspjeha, i očekivali smo da se istakneš u ovom" zastala je i složila zgađenu facu, "prilično neobičnom okružju. A sada saznamo da više nisi predvodnica Kćeri Mraka i da si izbačena s obuke za Nadsvećenicu, tako da se više nimalo ne razlikuješ od sve ostale žgadije u ovoj bijednoj školi."

Afroditina majka je zastala, kao da se treba smiriti prije nego što nastavi. Kad je opet progovorila, morala sam dobro načuliti uši da čujem njen siktavi šapat.

"Tvoje ponašanje je neprihvatljivo."

"Kao i obično, razočarala si nas", ponovio je njen otac.

"To si već rekao, tata", kazala je Afrodita, praveći se pametna kao i obično. Kao zmija u napadu, mama je odvalila Afroditi tako jaku šamarčinu da sam od pucnja kože o kožu poskočila i lecnula se. Očekivala sam da će Afrodita skočiti s klupe i zgrabiti mamu za šiju (molim te, ne zovemo je samo tako vražjom kučkom), ali nije. Samo je pritisnula dlan uz obraz i pognula glavu.

"Da nisi plakala. Već sam ti rekla, suze znače slabost. Barem ovu jednu stvar učini kako treba i ne plači", odbrusila joj je mama.

Afrodita je polako digla glavu i maknula dlan s obraza.

"Nisam te htjela razočarati, majko. Stvarno mi je žao."

"Ništa nećeš popraviti time što kažeš da ti je žao", rekla joj je mama. "Nas zanima što namjeravaš učiniti da vratiš svoj položaj."

Zadržala sam dah u prikrajku.

"Ne, ne mogu tu ništa učiniti", rekla je Afrodita, zvučeći beznadno i odjednom vrlo mlado. "Zaribala sam. Neferet me ulovila. Oduzela mi je Kćeri Mraka i dala ih drugoj. Mislim da čak razmišlja o tome da me prebaci u neku sasvim drugu Kuću Noći."

"To već znamo!" Mama joj je digla glas, izgovarajući riječi britko kao da su isklesane od leda. "Razgovarali smo s Neferet prije nego što smo se našli s tobom. Namjeravala te prebaciti u drugu školu, ali umiješali smo se. Ostat ćeš u ovoj školi. Pokušali smo je nagovoriti i da ti vrati položaj, možda nakon razdoblja opomene ili kazne."

"O, majko, niste valjda?"

Afrodita je zvučala zgroženo, što joj nisam mogla zamjeriti. Samo sam mogla zamisliti kakav su dojam ovi hladni, nazovi savršeni roditelji ostavili na našu Nadsvećenicu. Ako je Afrodita imala i najmanje šanse da vrati naklonost Neferet, ovi jezoviti starci vjerojatno su joj i to dokinuli.

"Naravno da jesmo! Nisi valjda očekivala da samo sjedimo skrštenih ruku dok si ti upropaštavaš budućnost i postaješ vampyrsko nitko i ništa u nekoj nebitnoj inozemnoj Kući Noći?" rekla joj je mama.

"Još više nego što već jesi", dodao je otac.

"Ali nije stvar u tome da sam dobila nekakvu srednjoškolsku opomenu", rekla je Afrodita, očito nastojeći obuzdati jad u sebi i urazumiti ih.

"Zabrljala sam. Teško. Već je to dovoljno grozno, ali ovdje ima jedna učenica koja je moćnija od mene. Čak i da se Neferet prestane ljutiti na mene, neće mi vratiti Kćeri Mraka." A onda je Afrodita rekla nešto što me totalno prenerazilo. "Ta druga djevojka bolja je predvodnica od mene. Shvatila sam to na Samhain. Zaslužila je voditi Kćeri Mraka. Ja nisam."

K vragu. Je l to upravo na vrbi rodilo grožđe?

Afroditina majka primaknula joj se za korak, a ja sam se trgnula zajedno s njom, uvjerena da će joj opet dati šamar. Ali majka je nije udarila. Sagnula se tako da joj se lijepo lice zagledalo ravno u kćerino. S mog su gledišta izgledale upravo strahovito slično.

"Da nikad nisi rekla da netko nešto zaslužuje više nego ti. Ti si moja kći, i uvijek ćeš zasluživati najbolje." Onda se opet uspravila i prošla si rukom kroz savršenu frizuru, premda sam bila prilično sigurna da joj se frizura

neće usuditi pokvariti. "Nismo uspjeli nagovoriti Neferet da ti vrati položaj, pa ćeš je ti morati uvjeriti."

"Ali, majko, već sam ti rekla..." započela je, ali tata ju je prekinuo.

"Makni si tu novu s puta, i povećat će se vjerojatnost da ti Neferet vrati položaj."

Ma, sranje. "*Ta nova*" sam bila ja.

"Diskreditiraj je. Natjeraj je da pogriješi, a onda se pobrini da netko drugi javi Neferet za to, a ne ti. Tako će bolje izgledati."

Mama joj je govorila staloženo, kao da priča o tome u što bi se Afrodita trebala sutra obući, a ne da spletkari protiv mene. Pobogu, stvarno je bila vražja kučka!

"I pazi se. Ponašanje ti mora biti besprijekorno. Možda bi trebala više povjeravati svoje vizije, barem na neko vrijeme", rekao joj je otac.

"Ali godinama ste mi govorili da nastojim zadržati vizije za sebe, da su one izvor moje moći."

Nisam mogla vjerovati što to čujem!

Prije mjesec dana Damien mi je rekao da nekoliko učenika smatra da se Afrodita trudi prikriti neke vizije od Neferet, ali mislili su da je to zato što mrzi ljude, a Afrodita je uvijek imala viziju neke buduće tragedije s ljudskim žrtvama. Kad je povjeravala svoje vizije Neferet, Nadsvećenica je gotovo uvijek mogla spriječiti da do tragedije dođe i spasiti živote. To što je Afrodita namjerno zadržavala vizije za sebe bio mi je jedan od razloga za odluku da preuzmem od nje mjesto predvodnice Kćeri Mraka.

Nisam gladna moći. Nisam zapravo htjela taj položaj.

Kvragu, još uvijek nisam točno znala što bih s njim. Samo sam znala da im se s Afroditom crno piše i da je moram nekako spriječiti. A sad sam čula da je dio tih njenih sranja potekao odatle što je pustila da joj odurni roditelji sole pamet! Njenim je starcima fakat bilo okej da ona prešuti informacije koje bi mogle spasiti život. A otac joj je bio gradonačelnik Tulse! (Nije ni čudo da mi je izgledao poznato.)

Sve je to bilo tako bizarno da me zaboljela glava.

"Vizije nisu izvor tvoje moći!" upravo joj je govorio tata. "Zar nikad ne slušaš? Rekao sam ti da se vizijama možeš poslužiti da stekneš moć, jer informacije su uvijek moć. Izvor tvojih vizija je Promjena koja ti se odvija u tijelu. To je genetika, ništa više."

"To bi trebao biti dar Božice", tiho je rekla Afrodita.

Majka joj se hladno nasmijala.

"Ne budi glupa. Kad bi postojala nekakva božica, zašto bi tebi išla davati moći? Ti si obično blesavo derište, i to sklono greškama, kako si pokazala ovom svojom zadnjom malom gluparijom. Prema tome, budi pametna za

promjenu, Afrodita. Upotrijebi svoje vizije da vratiš naklonost, ali pritom se drži skromno. Moraš uvjeriti Neferet da ti je žao."

Zamalo nisam čula kako je Afrodita prošaptala:

"Žao mi je..."

"Idući mjesec očekivat ćemo mnogo bolje vijesti."

"Da, majko."

"Dobro, a sad nas isprati natrag u dvoranu za prijeme, da se možemo malo družiti s ostalima."

"Mogu li malo ostali tu, molim te? Stvarno mi nije baš dobro."

"Ne dolazi u obzir. Što bi ljudi rekli?" kazala joj je majka. "Saber se. Otpratit ćeš nas natrag u dvoranu i pritom biti ljubazna. Smjesta."

Afrodita je polako počela ustajati s klupe, a meni je srce tako tuklo da sam se pobojala da će me odati, pa sam se požurila natrag stazom, sve do račvanja koje će me izvesti iz dvorišta. A onda sam praktički istrčala iz vrta.

Cijelim putem do doma razmišljala sam o tome što sam čula. Bila sam uvjerenjena da su moji roditelji živa noćna mora, ali bili su mi poput mame i tate iz Obitelji Brady (halo - i ja gledam reprize na Nickelodeonu, kao i svi) u usporedbi s Afroditinim ogavnim starcima, sludenima od želje za moći. Ma kako da mi je to bilo mrsko priznati, nakon ovoga što sam noćas vidjela shvatila sam zašto se Afrodita tako ponaša. Mislim ono, kakva bih ja bila da nije bilo bake Redbird da me voli, podržava i pomaže mi da očvrsnem u protekle tri godine? A i to je bilo nešto drugo.

Mama mi je nekada bila normalna. Jasno, bila je pod stresom i previše je radila, ali bila je normalna u prvih trinaest od mojih zamalo sedamnaest godina života. Promijenila se tek nakon udaje za Johna. Znači, imala sam dobru mamu i fantastičnu baku. A da nisam? Što bi bilo da sam znala jedino za ono što sam imala u protekle tri godine, za sebe kao neželjenog uljeza u vlastitoj obitelji?

Možda bih ispala kao Afrodita, i možda bih i dalje puštala da me roditelji kontroliraju, u očajničkoj nadi da ću im jednoga dana biti dovoljno dobra, da će se dovoljno početi ponositi mnome, da će me zaista zavoljeti.

Od toga sam počela potpuno novim očima gledati na Afroditu, što me nije naročito oduševilo.

Treće poglavlje

"Ma da, Zoey, shvaćam ja šta ti meni govoriš i to, al halo! je l tako da si čula i to da će ti Afrodita htjet nešto podvalit da te svrgne s vodećeg mjesta Kćeri Mraka, pa mi se nemoj sad tu pekmezit nad njom", rekla je Stevie Rae.

"Znam, znam. Nisam se sad sva ražalostila nad njom. Samo velim da nakon što sam čula što joj govore oni umobolni starci, bolje kužim zašto je takva kakva je."

Hodale smo na prvi sat. Dobro, točnije, Stevie Rae i ja praktički smo trčale na prvi sat. Kao i obično, samo što nismo zakasnile. Znala sam da nisam smjela pojesti onu drugu zdjelicu pahuljica Count Chocula.

Stevie Rae je prevrnula očima.

"A meni kažeš da sam preljubazna."

"Nisam ja ljubazna. Samo imam razumijevanja. Ali razumijevanje ne mijenja činjenicu da se Afrodita ponaša kao vražja bapska kučka."

Stevie Rae je frknula i odmahнула glavom, od čega su joj se plave kovrče zaljuljale kao da je djevojčica. Svojom je kratkom frizurom bila neobična u Kući Noći, gdje su svi, čak i većina tipova, imali apsurdno dugu, gustu kosu. Okej, meni je kosa oduvijek bila duga, ali svejedno, bilo mi je fakat čudno kad sam tek stigla ovamo i doživjela bombardiranje kose, kose, kose. Sad mi je to savršeno imalo smisla. Dio fizičke Promjene koja nam se događa dok se pretvaramo u vampyre je i to da nam kosa i nokti počnu rasti abnormalno brzo. S malo prakse možeš odrediti na kojoj je godini početnica bez da joj gledaš grb na sakou. Vampyri izgledaju drukčije od ljudi (ne lošije, samo drukčije), pa je baš logično da se s odmicanjem Promjene početnica sve više i tjelesno mijenja.

"Zoey, ne slušaš što ti govorim."

"A?"

"Kažem, ne spuštaj gard pred Afroditom. Da, ona ima starce iz noćne more. Da, oni je kontroliraju i manipuliraju. Nije bitno. Svejedno je puna mržnje i pakosti i osvetoljubivosti. Čuvaj se ti nje."

"Hej, bez brige. Hoću."

"Okej, dobro. Vidimo se na trećem satu."

"Vidimo se", otpozdravila sam joj.

Pobogu, kako se samo voli opterećivati brigama.

Utrčala sam u učionicu i upravo sjela za klupu do Damiena, koji me pogledao podignute obrve i rekao:

"Opet dvije zdjelice za doručak?", kad je zvonilo i Neferet se pojavila na vratima.

Okej, znam da je pomalo čudno (ili bi možda bolje bilo reći queer) neprestano primjećivati ljepotu jedne žene dok si i sama žena, ali Neferet je tako prokleta lijepa da se čini da ima sposobnost fokusiranja sveg svjetla u prostoriji na sebe.

Na sebi je imala jednostavnu crnu haljinu i ubitačno dobre crne čizme. Nosila je one srebrne naušnice puta Božice, a srebrna izvezena Božica počivala joj je preko srca, kao i uvijek. Nije baš izgledala kao božica Nyx, koju sam, kunem se, vidjela u viziji na dan kad sam bila Obilježena, ali odisala je Božičinom aurom snage i samopouzdanja. Jednostavno ću to priznati. Htjela sam biti ona. Danas je bilo neobično. Umjesto da najveći dio sata posveti predavanju (i ne, za divno čudo, Neferet nikad nije bila dosadna predavačica), dala nam je zadaću o Gorgoni, koju smo cijeli tjedan izučavali. Saznali smo da zapravo nije bila neman koja je pogledom pretvarala ljude u kamen. Bila je slavna vampyraska Nadsvećenica koja je od Božice dobila dar afiniteta, odnosno posebne spone, prema zemlji, odakle je vjerojatno potekao taj mit o "pretvaranju u kamen". Prilično sam sigurna da kad bi se jedna vampovska Nadsvećenica dovoljno razljutila i imala magijsku vezanost sa zemljom (kamen ipak potječe iz zemlje), mogla bi lako nekoga okameniti u granit. I tako je današnja zadaća bila sastavak o ljudskom mitu i simbolici, te značenju fiktivne prerade priče o Gorgoni.

Ali nisam se mogla dovoljno smiriti da počnem pisati. K tome, imala sam cijeli vikend da napišem taj sastavak. Daleko su me više brinule Kćeri Mraka. U nedjelju će biti puni mjesec. Od mene će se očekivati da predvodim obred Kćeri Mraka. Shvatila sam da svi očekuju i da objavim kakve promjene namjeravam uvesti. Eh, trebala sam steći neki pojam o tim promjenama. Začudo, imala sam jednu ideju, ali definitivno mi je trebala pomoć.

Zanemarila sam Damienov znatiželjni pogled kad sam brzo spremila bilježnicu i otišla do Nefereline katedre.

"Problem, Zoey?" upitala me.

"Ne. Eh, da. Ma, zapravo, kad bih smjela otići u medijski centar do kraja sata, problem bi mi vjerojatno nestao." Shvatila sam da sam sva uzrujana. U Kući Noći sam provela tek mjesec dana, i još nisam bila sigurna kako ide protokol ispričavanja s nastave. Mislim ono, u cijelih mjesec dana samo je dvoje učenika oboljelo. A umrli su. Oboje. Tijela su im odbila Promjenu, jedanput meni naočigled na satu književnosti. Bilo je totalno odvratno. Ali izuzev povremenog umiranja, učenici su rijetko kad propuštali nastavu.

Neferet me gledala, i sjetila sam se da je ona intuitivka i da vjerojatno može osjetiti apsurdno blebetanje koje mi se vrti po glavi. Uzdahnula sam.

"Stvar je u Kćerima Mraka. Htjela bih razraditi nekoliko novih ideja o vođstvu."

Djelovala je zadovoljno.

"Mogu li ti kako pomoći?"

"Vjerojatno, ali najprije moram malo istražiti stvari i jasno uobličiti ideje."

"Vrlo dobro, dođi do mene kada budeš spremna. I slobodno provedi koliko god trebaš vremena u medijskom centru", rekla je Neferet.

Zastala sam u nedoumici.

"Treba mi propusnica?"

Osmjehnula se.

"Ja sam ti mentorica i dala sam ti dopuštenje, što bi ti više moglo trebati?"

"Hvala", rekla sam i brzo izašla iz učionice, osjećajući se glupo. Bit ću tako sretna kad u školi budem dovoljno dugo da naučim sva ta sitna interna pravila. I, uglavnom, pojma nemam zašto sam se tako brinula. Hodnici su bili pusti. Za razliku od moje bivše gimnazije (SIHS-a, Južne srednje škole u Broken Arrowu u Oklahomi, što je totalno dosadno predgrađe Tulse), tu nije bilo pretjerano nakvarcanih zamjenika ravnatelja s napoleonskim kompleksom koji nemaju pametnijeg posla nego da vrebaju po hodnicima i maltretiraju djecu. Usporila sam i opomenula se da se opustim, pobogu, stvarno sam u zadnje vrijeme bila pod stresom.

Knjižnica je bila u prednjem središnjem dijelu škole, u cool prostoriji na više razina, izgrađenoj tako da podsjeća na kulu u zamku, što se lijepo uklapalo u temu ostatka škole. Cijela je stvar izgledala kao nešto iz prošlosti. To je vjerojatno bio jedan od razloga što je prije pet godina privukla pozornost vampova. Tada je to bila privatna gimnazija za ljudske snobovske tinejdžere, ali prvotno je sagrađena kao samostan za redovnike Svetog Augustina iz Naroda vjernih. Sjećam se da kad sam pitala kako su gimnaziju uspjeli nagovoriti da proda prostor vampovima, Neferet mi je rekla da su im dali ponudu koju nisu mogli odbiti. Još uvijek sam se ježila kad bih se sjetila opasnog tona koji joj je glas pritom poprimio.

"Mi-Hi-af-au!"

Poskočila sam i skoro se upišala.

"Nala! Ma usrala sam se od straha!"

Ne hajući za to, moja mi se maca bacila u naručje, pa sam morala žonglerski primiti bilježnicu, torbicu i malu (ali bucmastu) narančastu mačku. Nala mi se cijelo to vrijeme tužila onim svojim glasom čangrizave mačke bakice.

Obožavala me, i definitivno me izabrala za svoju, ali to nije značilo da je uvijek bila ugodna. Premjestila sam je i ramenom otvorila vrata medijskog centra.

O, Neferet je ono rekla istinu mom glupom poočaju Johnu. Mačke su stvarno slobodno mogle lutati po cijeloj školi. Često su išle sa "svojim" učenikom na nastavu. Nala me naročito voljela nalaziti nekoliko puta dnevno. Tada bi tražila da je češkam po glavi, malo mi prigovarala, i onda odlazila da se posveti tome čemu se mačke već posvećuju u slobodno vrijeme. (Kovanju zavjere za ovladavanje svijetom?)

"Trebala li ti pomoć s njom?" upitala me medijska specijalistica. Upoznala sam je tek nakratko za vrijeme tjedna orijentacije, ali sjećala sam se da joj je ime Sapfo. (Eh, nije ona bila prava Sapfo, ta vampyrska pjesnikinja umrla je prije, ono, tisuću godina, upravo smo na književnosti obrađivali njena djela.)

"Ne, Sapfo, ali hvala ti. Nala zapravo ne voli nikoga osim mene."

Sapfo, sitna tamnokosa vampica s tetovažom složenih simbola za koje mi je Damien rekao da su glifovi grčkog alfabeta, toplo se osmjehnula Nali.

"Mačke su tako čudesno zanimljiva stvorenja, zar ne?"

Premjestila sam Nalu na drugo rame, a ona mi je progundala u uho.

"Definitivno nisu psi", rekla sam.

"Hvala Božici na tome!"

"Smijem se poslužiti jednim kompjuterom?" Medijski centar bio je pun redova i redova knjiga, tisuća njih, ali također je imao vrlo cool, suvremeni kompjuterski labos.

"Naravno, osjećaj se kao kod kuće i slobodno mi se obrati ako ne možeš naći nešto što ti treba."

"Hvala."

Odobrala sam kompjuter smješten na lijepom velikom stolu i otišla na internet. To je bilo još nešto ful drukčije nego u mojoj bivšoj školi. Tu nije bilo ni lozinki ni programa za internetsko filtriranje koji bi ograničavali pristup sajtovima. Tu se od učenika očekivalo da iskažu malo zdrave pameti i ponašaju se kako treba, a nije da u suprotnom vampovi, kojima je bilo gotovo nemoguće lagati, to ne bi otkrili. Već od same pomisli na to da bih pokušala lagati Neferet zabolio bi me trbuh.

Fokusiraj se i prestani se glupirati. Ovo je važno.

Okej, dakle, jedna mi se ideja motala po glavi. Bilo je vrijeme da vidim ima li ona ikakve težine. Otvorila sam Google i utipkala "privatne gimnazije".

Pojavilo ih se na milijune. Počela sam sužavati izbor. Htjela sam samo ekskluzivne i uglednije (a ne one blesave "alternativne akademije" koje su zapravo samo sabirna mjesta za buduće kriminalce, gah). Također sam

htjela stare škole, one koje postoje već naraštajima. Trebalo mi je nešto što je položilo ispit vremena.

S lakoćom sam pronašla Chatham Hali, školu koju su roditelji natrljali Afroditi na nos. Bila je to ekskluzivna gimnazija za sveučilišnu pripremu na Istočnoj obali, i, čovječe, kako je samo uobraženo izgledala. Otišla sam od nje. Svako mjesto koje bi odgovaralo Afroditinim roditeljima ne bi bilo nešto što bih voljela uzeti za svoj uzor. Nastavila sam potragu... Exeter... Andover... Taft... Kod gospođice Porter (doslovno, he he, tako se škola zove)... Kent...

"Kent. Čula sam već to ime", kazala sam Nali, koja mi se sklupčala na stolu da me može pospano promatrati. Kliknula sam na tu. "U Connecticutu je, zato mi je poznata. U nju je išla Shaunee kad je dobila Biljeg." Malo sam pregledala sajt, jer me zanimalo vidjeti gdje je to Shaunee provela prvi dio prve godine srednje (odnosno svoje treće klase). Bila je to lijepa škola, to se nije dalo poreći. Snobovska, jasno, ali nekako mi je djelovala susretljivije od ostalih privatnih gimnazija. Možda samo zato što sam znala Shaunee. Samo sam pregledavala taj sajt i odjednom se uspravila u stolici. "To je to", promrmljala sam sebi u bradu. "Takva mi treba."

Izvadila sam kemijsku i papir s crtama i prionula na zapisivanje bilježaka. Hrpe bilježaka.

Da me Nala nije upozorila siktajem, bila bih iskočila iz svoje kože kad je iza mene progovorio dubok glas.

"Izgledaš potpuno obuzeta time." Osvrnula sam se i skamenila. Bože mili.

"Oprosti, nisam te htio prekinuti. Samo mi je bilo tako neobično vidjeti učenicu koja grozničavo piše rukom radije nego da kucka po računalnoj tipkovnici, da sam pomislio da možda pišeš poeziju. Znaš, meni je draže poeziju pisati rukom. Kompjuter mi je naprosto previše neosoban."

Prestani bit tako debilna! Reci mu nešto! vrisnuo je unutarnji glas na mene.

"Ja, ovaj, ne pišem poeziju." Bože, kako sam genijalna ispala.

"A, dobro. Nije zgorega provjeriti. Drago mi je da smo popričali."

Osmjehnuo se i počeo okretali od mene, a moja su ušla napokon uspjela malo suvislije proraditi.

"Ovaj, i meni su kompjuteri neosobni. Nikad zapravo nisam pisala poeziju, ali kad pišem nešto što mi je važno, volim to raditi ovako."

Pokazala sam mu penkalu, kao totalna papčina.

"Pa, možda bi se trebala okušati u pisanju poezije. Izgleda kao da bi mogla imati pjesničku dušu." Ispružio je ruku. "Obično svratim u ovo doba dana da Sapfo može uzeti pauzu. Nisam stalni profesor zato što sam ovdje samo na jednu školsku godinu. Držim samo dva sata tjedno, pa imam viška vremena. Ja sam Loren Blake, vampyrski Pjesnik-laureat."

Primila sam ga za podlakticu u tradicionalnom vampyrskom pozdravu, nastojeći ne misliti kako mu je ruka topla, kako je snažan na dodir, i kako smo sami u praznom medijskom centru.

"Znam", rekla sam. Onda mi je došlo da si prerežem grkljan. Kako idiotska izjava! "Hoću reći, znam tko si. Ti si prvi muški Pjesnik-laureat kog su imenovali u prošlih dvjesto godina." Shvatila sam da ga i dalje držim za ruku, pa sam ga pustila. "Ja sam Zoey Redbird."

Od njegova mi se osmijeha srce prekobicnulo u grudima.

"Znam i ja tko si ti." Predivne su mu se oči, tako tamne da su djelovale crno i bezdano, zločesto zakrijesile. "Ti si prva početnica koja je dobila obojeni, prošireni Biljeg, kao i jedini vamp, bio on početnik ili odrasli, s afinitetom za svih pet elemenata. Drago mi je što smo se napokon osobno upoznali. Neferet mi je puno pričala o tebi."

"Je li?" Protrnula sam kad mi je glas zaskvičao.

"Naravno da je. Nevjerojatno se ponosi tobom." Kimnuo je prema praznome mjestu do mene. "Ne bih te htio prekidati u poslu, ali bi li se ljutila da malo posjedim s tobom?"

"Svakako, samo izvoli. Treba mi pauza. Mislim da mi je guzica utrnula." Zemljo, otvori se. Nasmijao se.

"Dobro, onda, bi li radije stajala dok ja sjedim?"

"Ne, ja ću si, eh, samo premjestiti težinu." A onda se baciti kroz prozor. "Onda, ako nije preintimno, smijem li te pitati na čemu to tako marljivo radiš?"

Okej, trebala sam razmišljati i govoriti. Biti normalna. Zaboraviti da je on bez sumnje najnesnosnije najljepši muškarac u čijoj sam se blizini u životu našla. Doživjeti ga kao profesora u školi. Samo još jednog nastavnika. To je sve. Ma, baš. On je samo još jedan nastavnik koji izgleda kao Savršeni Muškarac iz snova svake žene. I stvarno sam mislila Muškarac. Erik je bio seksi i zgodan i jako cool. Loren Blake bio je potpuno drugi svemir. Totalno zabranjeni, nemoguće seksepilni svemir u koji mi je bio zabranjen pristup. Uostalom, kao da je on u meni vidio išta više od klinke. Daj, molim te. Šesnaest mi je godina. Okej, zamalo sedamnaest, ali svejedno. Njemu je vjerojatno bar dvadeset jedna ili tu negdje. Samo je htio biti pristojan. Više je nego vjerojatno da je htio pobliže pogledati moje frikovske Biljege. Možda prikuplja istraživanja o krajnje nelagodnoj pjesmi o...

"Zoey? Ako mi ne želiš reći na čemu to radiš, nema problema. Stvarno ti nisam htio smetati."

"Ne! Okej je." Duboko sam udahnula i pribrala se. "Oprosti, mislim da sam još bila udubljena u svoje istraživanje", slagala sam, u nadi da je još

dovoljno mlad vamp da nema nevjerojatne moći detektora laži, kao stariji profesori. Brže- bolje sam nastavila trtljati. "Hoću promijeniti Kćeri Mraka. Mislim da im treba temelj, nešto jasnih pravila i smjernica. Ne samo za prijem, već i standarda za one koji su članovi. Ne bi se smjelo imati dozvolu da slobodno radiš kakve god kretenarije hoćeš, i svejedno uživati privilegij naziva Kći ili Sin Mraka."

Zastala sam, osjećajući kako mi lice postaje užareno i rumeno. Vrag te neće, o čemu ja to brbljam? Sigurno mu zvučim kao školska budala. Ali umjesto da mi se nasmije, ili, još gore, da mi kaže nešto svisoka i ode, kao da je počeo razmišljati o tome što sam mu ispričala.

"Onda, što si smislila?" upitao me.

"Pa, sviđa mi se kako ova privatna škola po imenu Kent ustrojava svoju grupu učeničkog vodstva. Vidi..." Kliknula sam na pravi link i pročitala mu dio teksta. "Sustav Starijeg vijeća i prefekata suštinski je dio života u Kentu. Ti su učenici izabrani za vođe koji daju zavjet da će biti uzorni i voditi sve vidove učeničkog života u Kentu." Pokazala sam mu kemijskom na ekran. "Vidiš, ima nekoliko različitih prefekata, a izabiru se u svako godišnje Vijeće glasovima učenika i nastavnika, ali završni izbor donose ravnatelj, što bi bila Neferet i stariji prefekt."

"Što bi bila ti", rekao je.

Osjetila sam kako mi se lice žari. Opet.

"Aha. Također piše da se svaki svibanj novi članovi Vijeća 'biraju' kao mogući namještenici za iduću školsku godinu, pa se održava velika služba kojom se to slavi." Osmjehnula sam se i rekla, više za sebe nego njemu: "Zvuči kao novi obred koji bi Nyx bio drag."

Kad sam rekla te riječi, osjetila sam duboko u sebi kako su ispravne.

"Sviđa mi se", rekao je Loren. "Mislim da je to sjajna ideja."

"Stvarno? Ne kažeš to tek tako?"

"Moraš znati jedno o meni. Ja ne lažem."

Gledala sam ga u oči. Izgledale su mi bezdano. Sjedio je tako blizu mene da sam osjećala vrućinu njegova tijela, pa sam morala suspregnuti drhtaj od iznenadna naleta zabranjene žudnje.

"Pa, hvala ti, onda", tiho sam rekla. Odjednom se osjetivši hrabro, nastavila sam. "Htjela bih da Kćeri Mraka znače više od obične društvene grupe. Htjela bih da služe za primjer, da postupaju kako treba. Zato sam mislila da bi se svatko od nas trebao zavjetovati da će održavati pet ideala koji predstavljaju pet elemenata." Podigao je obrve.

"Što si imala na umu?"

"Kćeri i Sinovi Mraka trebali bi se zavjetovati da će biti jedinstveni kao zrak, vjerni kao vatra, valjani kao voda, zagriženi kao zemlja i dobrotivi

kao duh." Dopršila sam ne gledajući u svoje bilješke. Već sam napamet znala tih pet idealaa. Pa sam radije gledala njegove oči.

Na trenutak ništa nije rekao. Onda je, polako, ispružio ruku i jednim prstom prešao po valovitoj liniji moje tetovaže. Došlo mi je da zadrhtim od njegova dodira, ali nisam se mogla ni pomaknuti.

"Lijepa i inteligentna i nedužna", prošaptao je. Onda je svojim nevjerojatnim glasom izrecitirao: "Najbolji je dio ljepote ono što nijedna slika izraziti ne može."

"Jako mi je žalost što vas prekidam, ali stvarno bih trebala posuditi iduće tri knjige iz ove serije za profesoricu Anastasiju."

Afroditin je glas prekinuo čaroliju između Lorena i mene, a ujedno mi i zamalo zadao infarkt. Zapravo, Loren je izgledao jednako potreseno kao što sam se ja osjećala. Spustio je ruku s mog lica i brzo otišao do pulta za posudbu. Ostala sam sjediti u mjestu kao da sam srasla sa stolicom i nastojala izgledati strahovito zauzeto žvrljanjem daljnjih bilježaka (koje su zapravo bile, eto, žvrljotine). Čula sam da se Sapfo vratila i preuzela Afroditinu posudbu knjiga od Lorena. Čula sam da on odlazi i, gotovo kao da si nisam mogla pomoći, okrenula sam se i pogledala u njega. Izlazio je kroz vrata i ni najmanje nije hajao za mene.

Ali Afrodita je zurila ravno u mene, savršenih usana izvijenih u zloban osmijeh. Ma, kvragu.

Četvrto poglavlje

Htjela sam ispričati Stevie Rae što mi se dogodilo s Lorenom, i kako nam je Afrodita banula, ali tu temu nisam htjela potegnuti pred Damienom i Blizankama. Ne zato što mi i oni nisu prijatelji, nego zato što sam jedva stigla shvatiti što se to dogodilo, a grozila sam se i od same pomisli na to kako bi njih troje onda počelo suludo brbljati o tome. Naročito zato što su si Blizanke sredile raspored tako da mogu za izbornu slušati Lorenov sat poezije, gdje su po vlastitom priznanju svakodnevno po cijeli sat samo blejale u njega. Totalno bi im se smrknulo pred očima da im kažem što se dogodilo. (Osim toga, zar se išta dogodilo? Mislím ono, tip mi je samo dodirnuo lice.)

"Što je s tobom?" upitala me Stevie Rae.

Njih četvero, koji su dotad vodili uživljenu raspravu o tome je li to u Erininoj salati dlaka ili samo jedna od onih čudnih niti iz ploda celera, smjesta su se usredotočili na mene.

"Niš, samo razmišljam o nedjeljnom Obredu punog mjeseca."

Pogledala sam svoje prijatelje. Gledali su me očima u kojima se vidjelo da totalno vjeruju da ću nešto smisliti i da neću ispasti budala. Kako bi mi bilo drago tla dijelim njihovo povjerenje u mene.

"I što ćeš onda učiniti? Jesi li odlučila?" upitao me Damien.

"Mislim da jesam. Zapravo, što kažete na ovu ideju..." Krenula sam im opisivati cijelu tu ideju s Vijećem i prefektima, i otprilike na pola objašnjavanja shvatila da je to stvarno dosta dobar plan. Dovršila sam s pet ideala od kojih je svaki vezan za pojedini element.

Nitko ništa nije rekao. Već sam se počela zabrinjavati kad me Stevie Rae obgrlila i čvrsto privukla uza sebe.

"O, Zoey! Bit ćeš ti fenomenalna Nadsvećenica."

Damienu su se orosile oči, a glas mu je preslatko pucao od knedle u grlu.

"Kao da sam na dvoru velike kraljice."

"Ili si ti samo možda jedan veliki queen", rekla je Shaunee.

"Njeno veličanstvo Damien... he he", rekla je Erin, smijuljeći se.

"Dajte..." upozorila ih je Stevie Rae.

"Oprosti", rekle su Blizanke uglas.

"Kad mi je fora bila tako neodoljiva", rekla je Shaunee. "Ali, ozbiljno, oduševljene smo tvom idejom."

"Aha, zvuči kao izvrstan način da se odbiju kučke", rekla je Erin.

"Pa, to je još jedna stvar o kojoj bih trebala popričati s vama." Duboko sam udahnula. "Mislim da bi sedmero članova bio dobar broj za Vijeće. Tako bi bilo pristojne veličine, a izbjeglo bi se neodlučno glasanje." Kimnuli su.

"Nego, sve što sam čitala, ne samo o Kćerima Mraka, nego općenito o grupama učeničkog vodstva, navodi da su članovi Vijeća iz viših razreda. Zapravo, stariji prefekt, što bih trebala bita ja, obično je iz četvrtog, a ne prvog razreda."

"Više mi se sviđa naziv treća klasa. Zvuči starije", rekao je Damien.

"Kako god ga zvali, svejedno nije normalno da smo tako mladi. Što znači da nam u Vijeću treba i dvoje starijih."

Nastala je stanka, a onda je Damien rekao:

"Predlažem Erika Nighta." Shaunee je zakolotala očima. Erin je rekla:

"Okej, koliko ti to puta moramo objašnjavati, dečko nije u tvojoj ekipi. Njemu se sviđaju dojke i vagine, a ne penisi i anu..."

"Dosta!" Apsolutno nisam htjela ulaziti u tu temu. "Mislim daje Erik Night dobar izbor, i to ne zato što mu se sviđam ja, ili, eto..."

"Ženski organi?" pripomogla je Stevie Rae.

"Da, ženski naspram muških organa. Mislim da on ima potrebne odlike. Darovit je, omiljen, i stvarno dobar."

"A i totalno je prelijep..." rekla je Erin.

"... za crknut", dovršila je Shaunee.

"Istina, to je točno. Ali apsolutno nećemo temeljiti članstvo na izgledu."

Shaunee i Erin namrštile su se, ali nisu mi se usprotivile. Nisu one baš stvarno plitke; samo su pomalo plitke. Duboko sam udahнула.

"A mislim da bi sedmi član Vijeća trebala biti jedna od maturantica koje su bile u Afroditinom užem krugu. Odnosno, ako se neka od njih prijavi za članstvo u Vijeću."

Ovaj put nije bilo očaranog muka. Erin i Shaunee su, kao i obično, progovorile u isto vrijeme.

"Neka od vražjih kučki!"

"Nema jebene šanse!"

Damien se oglasio dok su Blizanke udisale da mogu opet ciknuti.

"Ne vidim kako bi to moglo biti pametno."

Stevie Rae je samo izgledala nesretno i štipkala se za usnu. Podigla sam ruku i sa zadovoljstvom (i iznenađenjem) primijetila da su doista ušutjeli.

"Nisam preuzela Kćeri Mraka da u školi zapodjenem rat. Preuzela sam ih zato što je Afrodita bila nasilnica, i nju se moralo zaustaviti. Sad kad ih vodim, htjela bih da Kćeri Mraka postanu grupa u kojoj je čast biti član. I tu ne mislim samo na malu biranu škvadricu, kao dok je Afrodita bila predvodnica. Članstvo u Kćerima i Sinovima Mraka trebalo bi biti teško dostupno i trebalo bi biti probrano. Ali ne samo zato što frendovi aktualne predvodnice imaju mogućnost upada. Htjela bih da Kćeri i Sinovi Mraka budu nešto što svima služi na ponos, a mislim da bih odaslala pravu poruku ako pustim da jedna iz bivše grupe uđe u moje Vijeće."

"Ili ćeš si pustiti guju u njedra", tiho je rekao Damien.

"Ispravi me ako griješim, Damien, ali nisu li zmije u bliskom savezu s Nyx?" Brzo sam počela govoriti, slijedeći intuitivni osjećaj koji me potaknuo. "Nisu li došle na loš glas zato što su nekoć u povijesti simbolizirale žensku moć, a muškarci su tu moć htjeli oduzeti ženama i pretvoriti je radije u nešto odbojno i strašno?"

"Ne, imaš pravo," nevoljko je rekao, "ali to ne znači da bi bilo pametno pustiti u naše Vijeće neku koja je bila u Afroditinoj ekipi."

"Vidiš, u tome i je stvar. Ne bih htjela da to bude samo naše Vijeće. Htjela bih da to bude nešto što će prerasti u školsku tradiciju. Nešto što će potrajati dulje od nas."

"Znači, hoćeš reći da ako nitko od nas ne preživi Promjenu, utemeljenje ove nove vrste Kćeri Mraka bit će kao da živimo i dalje", rekla je Stevie Rae, i vidjela sam da je osvojila pažnju svih ostalih.

"Upravo sam to htjela reći, premda mislim da mi to nije bilo jasno sve do ove sekunde", rekla sam u žurbi.

"Pa, sviđa mi se taj dio, premda se nemam nikakve namjere ugušiti od krvi u svojim plućima", rekla je Erin.

"Naravno da nećeš, Blizanko, to je neprihvatljivo neprivlačan način umiranja."

"Ne želim ni misliti o tome da ne bih prošao Promjenu," rekao je Damien, "ali kad bi, kad bi mi se nešto grozno dogodilo, htio bih da nešto moje nastavi živjeti tu u školi."

"Možemo dobit plakete?" upitala je Stevie Rae, i primijetila sam da je odjednom nekako neobično probljednula.

"Plakete?" Pojma nisam imala o čemu ona to.

"Aha. Mislim da bi trebalo imat plaketu il nešto takvo, di pišu imena onih... onih... kako si ono rekla?"

"Prefekata", rekao je Damien.

"E to, prefekata. Na toj plaketi, il čemu već, moglo bi biti ime članova Vijeća prefekata svake pojedine godine, a ostala bi stajat zauvijek i završavati."

"Aha", rekla je Shaunee, sve naklonjenija ideji. "Ali ne obična plaketa. Treba nam nešto što bi bilo više cool od obične stare plakete."

"Nešto što je jedinstveno, poput nas", rekla je Erin.

"Otisci ruku", rekao je Damien.

"A?" upitala sam.

"Otisci ruku su nam jedinstveni. Što kažeš da svatko od nas u betonu otisne svoje ruke, a onda se ispod njih potpiše?" rekao je Damien.

"Kao što to rade zvijezde u Hollywoodu!" rekla je Stevie Rae.

Okej, to mi je djelovalo pomalo isfurano, što znači da mi se nije moglo ne svidjeti. Ideja je bila poput nas, jedinstvena, cool i gotovo kičasta.

"Meni su otisci ruku izvrstan prijedlog. A znate gdje bi bilo savršeno mjesto za njih?" Pogledali su me vedrim, sretnim očima, privremeno zaboravivši na brigu da bi nam mogla prići neka Afroditina frendica, a i na uglavnom neprekidni strah od iznenadne smrti koji nas je sve uvijek pratio. "Dvorište bi bilo savršeno mjesto."

Oglasilo se zvono, pozivajući nas na idući sat. Zamolila sam Stevie Rae da kaže profesorici Garmy, našoj učiteljici iz španjolskog, da sam otišla do Neferet, pa ću kasniti. Stvarno sam joj htjela prenijeti svoje ideje dok su mi još bile svježije u umu. Ne bi to dugo trajalo, samo bih joj dala općenite crte, da vidim odgovara li joj smjer u kom sam krenula. Možda... možda bih je čak pozvala da dođe na Obred punog mjeseca u nedjelju, pa da bude prisutna dok ja budem objavljivala novi postupak izbora za članstvo u Kćerima i Sinovima Mraka. Mislila sam kako bih se sva usplahirila da je i

Neferet tamo, da me gleda dok izričem krug i vodim vlastiti obred, i strogo sam se opominjala da se moram riješiti tih svojih živaca... da je za Kćeri Mraka najbolje da je i Neferet tamo i da izražava potporu mojim novim idejama i...

"Ali to sam vidjela!" Afroditin glas začuo se kroz odškrinuta vrata Neferetine učionice, pobrkao mi misli i natjerao me da zastanem u mjestu. Zvučala je grozno, potpuno uzrujano, a možda čak i preplašeno.

"Ako ti vid nije bolji od toga, onda je možda vrijeme da prestaneš drugima povjeravati što si to vidjela."

Neferetin je glas bio leden, stravičan, hladan i tvrd.

"Ali, Neferet, tražila si me! Samo sam ti rekla što sam vidjela."

O čemu je to Afrodita govorila? Ma, kvragu. Da nije otrčala reći Neferet da je vidjela da mi je Loren dodirnuo lice? Obazrela sam se po pustom hodniku. Trebala sam otići, ali nije bilo vražje šanse da odem ako me ta kučka olajava, čak i ako je izgledalo da Neferet ne vjeruje u sve što joj ona govori. I zato sam, umjesto da odem (što bi mi bilo pametno), brzo i nečujno otišla do sjenovitog ugla pokraj djelomično otvorenih vrata. A onda sam, brzo razmišljajući, skinula jednu svoju srebrnu obručastu naušnicu i bacila je u kut. Stalno navraćam u Neferetinu učionicu, nije sasvim izvan pameti da bih došla potražiti izgubljenu naušnicu pred njenim vratima.

"Znaš što bih htjela od tebe?" Neferetine su riječi bile tako pune ljutnje i moći da sam osjećala kako mi ježe kožu. "Htjela bih da naučiš ne govoriti o stvarima koje su upitne?" Rastegnula je tu riječ. Je li to ona mislila na tračanje o Lorenu i meni?

"Ma... ma samo sam ti htjela to kazati." Afrodita se maloprije rasplakala, i protiskivala je riječi između jecaja. "M-mislila sam da bi ti nešto mogla poduzeti da se to spriječi."

"Možda bi ti bilo mudrije zaključiti da ti je zbog tvojih prijašnjih sebičnih postupaka Nyx odlučila uskratiti svoju moć, jer više nisi u njejoj milosti i to što sada gledaš su lažni prizori."

Nikada dotad nisam čula Neferetin glas ispunjen takvom okrutnošću. Nije mi uopće zvučala kao ona, i to me prepalo na način koji mi je bilo teško odrediti.

Onaj dan kad sam bila Obilježena, imala sam nezgodu prije nego što sam dospjela u Kuću Noći. Dok sam bila u nesvijesti, imala sam izvantjelesno iskustvo koje je završilo mojim susretom s Nyx. Božica mi je rekla da ima posebne namjere sa mnom, a onda me poljubila u čelo. Kad sam se probudila, Biljeg mi je bio ispunjen. Imala sam moćnu sponu s elementima (premda sam to shvatila tek mnogo kasnije), a imala sam i novi osjećaj u

nutrini koji mi je ponekad govorio da kažem ili učinim izvjesne stvari, a ponekad mi je i vrlo jasno govorio da držim jezik za zubima. U ovom trenutku osjećaj u nutrini govorio mi je da je Neferetin bijes skroz pogrešan, makar on bio i odgovor na Afroditino zlonamjerno ogovaranje mene.

"Molim te, nemoj to govoriti, Neferet!" zajecala je Afrodita. "Molim te, nemoj mi govoriti da me se Nyx odrekla!"

"Ne moram ja tebi ništa reći. Potraži u svojoj duši. Što ti ona govori?"

Da je Neferet rekla te riječi blago, možda bi zvučale tek kao napuci mudre učiteljice ili svećenice nekoj nesretnici, tipa pogledaj u sebe i nađi, i riješi, neki problem. Ali Neferetin je glas bio hladan, podrugljiv i okrutan.

"Govori, govori mi da sam, da sam, eh, znala pogriješiti, ali ne i da me Božica mrzi."

Afrodita je tako jako plakala da mi je bilo sve teže razumjeti je.

"Onda bi trebala pažljivije potražiti."

Afroditini jecaji bili su mi nesnosni. Nisam ih više mogla slušati. Ostavivši svoju naušnicu, povela sam se za svojom nutrinom i klisnula odande glavom bez obzira.

Peto poglavlje

Želudac me bolio tijekom cijelog ostatka sata španjolskog, toliko da sam se čak domislila kako da zamolim profu Garmy "puedo ir al bano", i provela toliko vremena na zahodu da je Stevie Rae došla za mnom da pita što mi je.

Znala sam da sam je strahovito zabrinjavala, mislim ono, ako početnica počne izgledati boležljivo, to obično znači da umire. A sigurna sam da sam izgledala užasno. Kazala sam Stevie Rae da sam dobila mjesečnicu i da krepavam od grčeva, makar ne doslovno. Nisam imala dojam da sam je uvjerila.

Bilo mi je neopisivo drago kad sam stigla do svog zadnjeg sata u tjednu, konjaništva. Ne samo da sam voljela taj sat, nego me uvijek smirivao. Ovaj tjedan sam stekla pravo rastrčavati Perzefonu, kobilu kojoj me Lenobia (za nju nije bilo profesorske titule, rekla je da joj je dovoljno ime drevne vampirske kraljice) dodijelila prvog tjedna nastave, a vježbala sam i mijenjanje povodaca. Radila sam s tom predivnom kobilom sve dok nas obje nije oblio znoj i meni se želudac malo smirio, a onda sam je pustila da se natenane ohladi dok sam je timarila, ne hajući za to što je zvono označilo

kraj školskog dana dobrih pola sata prije nego što sam izašla iz njena pregratka. Otišla sam vratiti četke za timarenje u besprijekorno urednu ostavu i iznenadila se kad sam ugledala Lenobiju gdje sjedi na stolici pred vratima. Trljala je sedlenim sapunom englesko sedlo na kojem ionako nije bilo ni mrljice.

Lenobia je izgledala upečatljivo, čak i za vampyricu. Imala je fantastičnu kosu skroz do struka, tako plavu da je bila skoro bijela. Oči su joj bile čudne nijanse sive, kao olujno nebo. Bila je sitna i držala se kao primabalerina. Tetovaža joj je bila istančan niz čvorića prepletenih oko lica, u safirnom dezenu konji su ponirali i propinjali se.

"Konji nam mogu pomoći da nađemo rješenje za svoje probleme", rekla je, ne podižući pogled sa sedla.

Nisam znala što bih točno rekla na to. Lenobia mi je bila simpatična. Okej, kad sam počela ići na njen sat, bila mi je strašna; bila je tvrda i sarkastična, ali nakon što sam je upoznala (i dokazala joj da shvaćam da konji nisu samo veliki psi), počela sam cijeniti njenu duhovitost i neuvijenost. Zapravo, uz Neferet, ona mi je bila najdraža nastavnica, ali nas dvije nikad nismo pričale ni o čemu osim o konjima. I tako sam, s dosta zadržske, napokon rekla:

"Uz Perzefonu se osjetim smireno, čak i kad nisam smirena. Ima li to uopće smisla?"

Tada je pogledala u mene, sivih očiju zasjenjenih brigom.

"Ima savršenog smisla." Zastala je, a onda dodala: "U vrlo kratkom ti je razdoblju povjeren pregršt odgovornosti, Zoey."

"Ne smeta mi baš", potvrdila sam joj. "Mislím ono, čast je predvoditi Kćeri Mraka."

"Često nam ono što donosi najveću čast donese i najviše nevolja." Opet je zastala, i možda mi se to učinilo, ali djelovala mi je kao da pokušava odlučiti bi li rekla još nešto ili ne. Onda je još više uspravila ionako uspravna leđa i nastavila. "Neferet ti je mentorica, i sasvim je ispravno da se njoj obraćaš s povjerljivim pitanjima, ali katkad zna biti teško razgovarati s Nadsvećenicom. Htjela bih ti reći da se možeš obratiti meni, u svemu."

Iznenadeno sam trepnula.

"Hvala ti, Lenobia."

"Spremit ću ti ovo. Idi ti samo. Prijatelji ti se sigurno već pitaju što ti se dogodilo." Osmjehnula se i pružila ruku da uzme četke od mene. "I slobodno navrati u staju kad god želiš opet posjetiti Perzefonu. Često znam otkriti da timarenje konja nekako uspijeva smanjiti složenost svijeta."

"Hvala", ponovila sam.

Dok sam izlazila iz štale, kunem se da sam čula kako za mnom tiho govori nešto što je itekako zvučalo kao Neka te Nyx blagoslovi i čuva. Ali to bi bilo zaista prečudno. Naravno, također je bilo prečudno to što mi je rekla da joj se mogu obratiti. Početnici stvaraju posebnu bliskost sa svojim mentorima, a ja sam imala izuzetno posebnu mentoricu u Nadsvećenici naše škole. Jasno, i drugi su nam vampovi bili dragi, ali kad bi učenici imali problem koji ne bi znali samostalno riješiti, s tim bi se problemom obratili svojoj mentorici ili mentoru. Uvijek.

Šetnja od štale do doma nije bila duga, ali uzela sam si vremena, nastojeći produljiti osjećaj spokoja koji mi je pružio rad s Perzefonom. Malo sam odlutala s pločnika, uputivši se prema starim stablima koja su stajala uz istočnu stranu debelog zida koji je opasavao školski prostor. Bilo je gotovo četiri (ujutro, naravno), i duboka je noć izgledala predivno pod svjetlom debelog, zalazećeg mjeseca.

Zaboravila sam već koliko mi je godilo hodati ovuda, uz školski zid. Zapravo, izbjegavala sam dolaziti ovamo u proteklih mjesec dana. Još otkako sam vidjela, ili mislila da sam vidjela, ona dva duha.

"Mi-af-au!"

"Sranje, Nala! Nemoj me tako prepadati." Srce mi je luđački tuklo kad sam podigla svoju macu u naručje i počela je milovati, dok mi se ona žalila. "Zdravo, mogla si biti duh." Nala je provirila prema meni, a onda mi kihнула ravno u lice, što sam shvatila kao njen komentar na mogućnost da bi mogla biti duh.

Okej, prvo "viđenje" možda je i moglo biti duh. Bila sam hodala ovuda dan nakon što je Elizabeth umrla prošli mjesec. Njena je smrt bila prva od dvije početničke smrti koje su potresle školu. Dobro, preciznije rečeno, koje su potresle mene. Budući da je svatko od nas bio početnik koji bi mogao izdahnuti u bilo kojem trenutku u četiri godine, koliko treba da se u našim tijelima odvije fiziološka Promjena iz ljudskog bića u vampyra, škola je od nas očekivala da smrt prihvatimo kao još jednu činjenicu početničkog života. Da kažemo molitvu-dvije za umrlog učenika. Da zapalimo svijeću. Šta god. Samo da prijedemo preko toga i nastavimo gledati svoja posla.

To mi je svejedno izgledalo pogrešno, ali možda je to bilo samo zato što sam Promjenu počela tek prije mjesec dana i što sam i dalje sebe više doživljavala kao ljudsko biće nego kao vampicu, ili čak početnicu.

Uzdahnula sam i počeskala Naline uši. Uglavnom, noć nakon što je Elizabeth umrla opazila sam načas neku pojavu koja mi je izgledala kao Elizabeth. Ili njen duh, jer definitivno je bila mrtva. Tako da to nije bilo više od letimičnog pogleda, i Stevie Rae i ja raspravljale smo o tome a da baš nismo došle do zaključka što je to moglo biti. Istina je da smo svi i

predobro znali da duhovi postoje, onaj kojeg je Afrodita prizvala prije mjesec dana zamalo je ubio mog ljudskog bivšeg dečka. Zato je lako moguće da sam vidjela Elizabethina tek oslobođenog duha. Naravno, moglo bi biti i da sam samo opazila neku početnicu, a kako je bila noć, a ja sam tek nekoliko dana bila tu, i u tih nekoliko dana prošla kojekakva nevjerojatna sranja, možda mi se sve skupa samo pričinilo.

Došla sam do zida i krenula udesno, lagano šetajući uz njega smjerom koji će me na kraju dovesti do sportske dvorane, a zatim i do djevojačkog doma. "Ali ono drugo viđenje definitivno mi se nije samo pričinilo, je li tako, Nala?" Maca mi je odgovorila tako što mi se zavukla licem pod vrat i počela presti kao kosilica za travu. Prigrllila sam je, sretna što je došla za mnom. I dalje sam šizila već od same pomisli na drugog duha. Kao i sada, Nala je tad bila sa mnom. (Od te sam sličnosti sada ustrašeno pogledavala oko sebe i ubrzavala šetnju.) To je bilo nedugo nakon što se drugi učenik ugušio u svom plućnom tkivu i iskrvario naočigled svih polaznika sata književnosti. Stresla sam se, prisjetivši se kako je to grozno bilo, naročito zato što me odurno privlačila njegova krv. Uglavnom, vidjela sam kako je Elliott umro. Zatim smo kasnije toga dana Nala i ja naletjele na njega (gotovo doslovno) u blizini mjesta gdje smo upravo sada bile. Pomislila sam da je to još jedan duh. Isprva. Onda me pokušao napasti, a Nala se (micica najdraža) bacila na njega, na što je on preskočio sedammetarski zid i izgubio se u noći, ostavljajući Nalu i mene totalno isprepadane. Naročito nakon što sam primijetila da su šape moje mačke pune krvi. Krv duha. Što nije imalo nimalo smisla.

Ali to drugo viđenje nisam nikom povjerila. Ni svojoj najboljoj frendici i cimerici Stevie Rae, ni svojoj mentorici i Nadsvećenici Neferet, ni svom totalno slasnom novom dečku Eriku. Nikome. Namjeravala sam. Ali onda se dogodilo sve ono s Afroditom... preuzela sam Kćeri Mraka... počela izlaziti s Erikom... bila krajnje zauzeta školom... bla, bla, mic po mic, i evo, prošlo je mjesec dana a da ništa nikom nisam rekla. Bila mi je jedna već i sama pomisao da nekome sada nešto idem reći. Hej, Stevie Rae/Neferet/Damien/Blizanke/Erik, vidjela sam utvaru Elliotta prošli mjesec, nakon što je on umro, i bio je stvarno strašan, a kad me pokušao napasti, Nala ga je raskrvarila. E, da, a krv mu je imala skroz pogrešan miris. Vjerujte mi. Totalno se palim na krv koja mi lijepo miriše (što mi je još jedna frikowska osobina, većina početnika nije krvožedna). Čisto mi je došlo da vam to spomenem.

Ma, baš. Vjerojatno bi me odlučili poslati vampovskoj verziji psihoanalitičara, a, jao meni, zar mi to ne bi baš pomoglo da masama ulijem povjerenje u sebe kao novu predvodnicu Kćeri Mraka? Baš i ne bi.

Uz to, što je više vremena prolazilo, to sam lakše uspijevala uvjeriti sebe da mi se dio susreta s Elliottom možda samo učinio. Možda ono nije bio Elliott (ili njegov duh, ili šta god). Nisam poznavala baš svakog ovdašnjeg početnika.

Možda je tu još neki učenik s ružnom, čupavom crvenom kosom i dežmekastom, prebijelom kožom. Jasno, tog učenika nisam vidjela nakon toga, ali svejedno. I taj čudni miris krvi. Pa, možda nekim početnicima krv čudno miriše. Kao da bih mogla u mjesec dana poslati stručnjak za to? K tome, oba "duha" imala su sjajne crvene oči. O čemu se sad pak tu radilo? Od svega skupa boljela me glava.

Prešla sam preko usplahirenosti i jezovitosti koje je cijeli ovaj slijed misli stvarao u meni i krenula se odlučno udaljiti od zida (i teme duhova i sličnog), kad sam krajičkom oka opazila neki pokret. Skamenila sam se. Bila je to neka prilika. Nekakva. Nečija. Netko je stajao pod onim golemim starim hrastom u kojem sam prošli mjesec našla Nalu. Prilika je stajala leđima okrenuta prema meni, oslonjena o deblo, pognute glave.

Dobro je. Prilika me nije primijetila. Nisam htjela znati tko ili što je to. Ruku na srce, u životu sam već imala dovoljno stresova. Nije mi trebao dodatak bilo kakvih duhova. (I, obećala sam sebi, ovaj put ću reći Neferet za duhove koji čudno krvare i motaju se oko školskog zida. Starija je. Izaći će ona nakraj sa stresom.) Dok mi je srce tako jako tuklo da se od njega, kunem se, više nije čulo ni kako Nala prede, počela sam polako i tiho uzmicati, strogo sebe opominjući da više nikad ne krenem ovuda sama usred noći. Nikad. Što je meni, jesam li mentalno zaostala? Zašto ništa ne mogu naučiti nakon prvog, pa čak ni nakon drugog puta?

Onda mi je stopalo nagazilo ravno na suhu grančicu. Pras! Zgranuto sam udahnula. Nala se vrlo glasno potužila (nehotice sam je prignječila sebi uz grudi). Glava prilike pod drvetom naglo se podigla i okrenula. Napela sam se, spremajući se ili da vrisnem i počnem bježati od crvenookog zlonamjernog duha, ili da vrisnem i počnem se boriti s crvenookim zlonamjernim duhom. Kako god bilo, definitivno ću morati vrisnuti, pa sam uzela zrak i...

"Zoey? Ti si?"

Glas je bio dubok, seksi i otprije poznat.

"Loren?" "Odakle ti ovdje?"

Nije mi ni pokušao prići, pa sam se od čistog nelagodnog meškoljenja osmjehnula kao da se nisam prije svega nekoliko sekundi usrala od straha, nonšalantno slegnula ramenima i prišla mu pod drvetom.

"Bok", rekla sam, nastojeći zvučati odraslo. Zatim sam se sjetila da me nešto pitao i bilo mi je drago što je dovoljno mračno da ne bude totalno

očito da sam sva porumenjela. "O, vraćala sam se iz štala, pa smo Nala i ja odlučile poći dužicom." Dužicom? Stvarno sam to rekla?

Učinilo mi se da je izgledao napeto kad sam mu prišla, ali od ovoga se nasmijao, i posve prekrasno lice mu se opustilo.

"Dužicom, a? Zdravo, Nala." Počeškao ju je po tjemenu, a ona je nepristojno, ali tipično, progundala na njega i onda elegantno skočila iz mog naručja na zemlju, protresla se i oprezno otišla, gundajući i dalje.

"Oprosti. Nije baš druželjubiva."

Osmjehnuo se.

"Pusti. Mene moj mačak Wolverine podsjeća na čangrizavog starca."

"Wolverine?" Podigla sam obrve.

Prekrasni mu je osmijeh postao sasvim izvijen i dječaćki, od čega je, nevjerojatno, postao još zgodniji.

"Aha, Wolverine. Izabrao me za svoga kad sam bio treća klasa. Te sam godine bio potpuno uživljen u X-Men."

"Možda je tako čangrizav upravo zbog tog imena."

"Pa, moglo je biti i gore. Godinu prije nisam mogao prestati gledati Spidermana. Malo mu je trebalo da ne postane Spidey ili Peter Parker."

"Očito, teško si breme svome mačku."

"Wolverine bi se svakako složio s tobom!" Opet se nasmijao, a ja sam dala sve od sebe da se ne počnem histerično smijuljiti kao klinka na koncertu boy banda jer mi je tako nepodnošljivo seksi. Shvatila sam da mu se, u ovom trenutku, doslovce upucavam! Zadrži smirenost. Nemoj reći ili učiniti ništa debilno.

"Onda, kako to da si došao skroz ovamo?" upitala sam ga, zanemarujući blebetanje u svojoj glavi.

"Pišem haiku." Pokazao mi je ruku, i prvi put sam primijetila da u njoj drži jednu onakvu cool, ultraskupu bilježnicu za pisce u kožnom uvezu.

"Nalazim nadahnuće dok sam tu, nasamo, u satima pred zoru."

"Ajoj! Oprosti. Nisam te htjela prekinuti. Evo, da se pozdravimo, pa ću te ostaviti na miru." Mahnula sam mu (kao papak) i krenula dalje, ali on me slobodnom rukom ulovio za zapešće.

"Ne moraš ići. Ne nalazim nadahnuće isključivo u samoći."

Ruka mu je bila topla na mom zapešću, i upitala sam se osjeća li on kako mi kucavica nabija.

"Pa, ne bih ti smetala."

"Pusti to. Ne smetaš mi." Čvršće mi je stisnuo zapešće, a onda ga je (nažalost) pustio.

"Okej, dakle. Haiku." Od njegova dodira sve se apsurdno zbrkalo u meni, pa sam pokušala vratiti vanjštinu uračunljivosti.

"To je azijska poetska vrsta sa zadanom metrikom, je li tako?"

Od njegova mi je osmijeha postalo strahovito drago što sam si dala truda paziti što priča gospođa Winecke na satu engleskog dok smo prošle godine obrađivali poeziju.

"Tako je. Najdraži mi je format pet-sedam-pet." Zastao je, a osmijeh mu se promijenio. Nešto u njemu stvorilo mi je slično lepršanje u želucu, i onda je upro svoje tamne, divne oči u mene. "Kad smo kod nadahnuća mogla bi mi pripomoći."

"Naravno, drage volje", rekla sam, sretna što nisam zvučala onako ošamućeno kako sam se osjećala. Gledajući me i dalje u oči, podigao je ruku i lagano mi njome prešao preko ramena.

"Nyx te tu Obilježila."

Nije to zvučalo kao pitanje, ali kimnula sam.

"Da."

"Volio bih to vidjeti. Ako ti nije previše neugodno."

Glas mu je drhtajem prošao kroz mene. Logika mi je govorila da on to traži vidjeti moje tetovaže samo zato što su frikovski drukčije, i da mi se nipošto ne pokušava uvaliti. U njegovim očima sigurno nisam ništa više od klinke, djeteta, početnice s čudnim Biljezima i neobičnim moćima. To mi je govorila logika. Ali njegove oči, njegov glas, njegov dlan koji mi je i dalje milovao rame, sve mi je to govorilo nešto potpuno drugo.

"Pokazat ću ti ga."

Na sebi sam imala najdražu jaknu, od crnog antilopa, koja mi je savršeno stajala. Pod njom sam nosila zagasito purpurni top. (Da, bio je kraj studenoga, ali ne osjećam hladnoću kao prije nego što sam dobila Biljeg. To vrijedi za sve nas.) Počela sam skidati jaknu s ramena.

"Evo, daj da ti pomognem."

Stajao je vrlo blizu mene, ispred i malo sa strane. Podigao je desnu ruku, prstima primio ovratnik moje jakne i spustio ga u stranu, pa niz moje rame, tako da mi je spuznula do lakta.

Loren je trebao gledati moje djelomično obnaženo rame, zjakati u tetovaže kakve, koliko znam, nijedan drugi početnik ili vampyr nikad nije imao. Ali nije. I dalje me gledao u oči. A u meni se odjednom nešto dogodilo. Prestala sam se osjećati kao blentava, ustreptala, nezgrapna tinejdžerica. Pogled njegovih očiju dotaknuo je ženu u meni, probudio je, a kad se ta nova ja osvijestila, osjetila sam u sebi smireno samopouzdanje kakvo sam rijetko kada dotad upoznala. Polako sam podigla ruku i svukla bretelicu svojeg rebrastog pamučnog topa preko ramena, tako da je pala uz napola skinutu jaknu. Zatim sam, gledajući ga i dalje u oči, zabacila dugu kosu u stranu, podigla bradu i blago okrenula tijelo, dajući mu jasan pogled na

pozadinu svog ramena, koje je sada bilo potpuno golo, izuzev tanke pruge mog crnog grudnjaka.

Nastavio me još nekoliko sekundi gledali u oči, i osjećala sam svjež dah noćnog zraka i milovanje gotovo punog mjeseca na otkrivenoj koži svojih prsa, ramena i leđa. Vrlo namjerno, Loren je prišao još bliže meni, primivši me za nadlakticu dok mi je razgledavao poledinu ramena.

"Nevjerojatno je." Glas mu je bio gotovo šapatno tih. Osjetila sam kako mu vršak prsta lagano prelazi po labirintskom spiralnom uzorku koji je, izuzev mjestimičnih egzotičnih runa u spiralama, bio vrlo sličan mome Biljegu na licu. "Nikad nisam vidio ništa ovakvo. Kao da si neka davnašnja svećenica koja se materijalizirala u našem vremenu. Velik si nam blagoslov, Zoey Redbird." Izrekao je moje ime kao molitvu. Sva sam se stresla od spoja njegova glasa i dodira kad mi se koža počela ježiti.

"Oprosti. Sigurno ti je hladno." Nježno, ali brzo, Loren mi je podigao natrag bretelicu i jaknu.

"Nisam zadržala od hladnoće." Začula sam se kako izgovaram te riječi, i nisam mogla odrediti bih li trebala biti ponosna na sebe, ili zgranuta svojom odvažnošću.

Svilo putena

Okus, dodir čežnje mi

Mjesec gleda nas.

Pogled mu se ni trenutka nije odvojio od moga dok je recitirao pjesmu. Njegov je glas, obično tako uvježban, tako savršen, postao sasvim dubok i grub, kao da mu je teško govoriti. Kao zagrijana njegovim glasom, tako sam se zažarila da sam osjetila kako mi krv tuče u plamenim rijekama kroz tijelo. Bedra su me počela peckati i teško sam dolazila do daha. Ako me poljubi, mogla bih eksplodirati. Ta me misao tako zgranula da sam progovorila.

"Jesi li to upravo sada napisao?" Ovaj put mi je glas zvučao zadihano kao što sam se i osjećala. Blago je odmahnuo glavom, sa smiješkom koji mu je jedva dotaknuo usne.

"Ne. Napisao ju je prije mnogo stoljeća jedan stari japanski pjesnik, o izgledu svoje ljubavnice pod punim mjesecom."

"Prekrasna je", rekla sam.

"Ti si prekrasna", rekao je i poduhvatio mi obraz dlanom. "I noćas si mi pružila nadahnuće. Hvala ti."

Osjetila sam kako se naginjem prema njemu, i kunem se da je njegovo tijelo odgovorilo. Možda nisam naročito iskusna. I, nego što, i dalje sam djeвица. Ali nisam totalni kreten (najčešće). Znam kad se tip pali na mene.

A ovaj tip u tom trenutku definitivno se palio na mene. Slavila sam svoju ruku preko njegove i, zaboravivši na sve, uključujući Erika i činjenicu da je Loren odrasli vamp a ja početnica, poželjela da me poljubi, poželjela da me još dira. Gledali smo se. Oboje smo teško disali. A onda, u trenu, njegove su se oči titrajem pretvorile iz tamnih i prisnih u tamne i daleke. Pustio mi je lice i uzmaknuo za korak. Njegovo mi je povlačenje bilo kao ledeni vjetar.

"Drago mi je što smo se vidjeli, Zoey. I hvala još jednom što si me pustila da ti vidim Biljeg." Osmijeh mu je bio pristojan i doličan. Kratko mi je kimnuo, gotovo kao da mi daje službeni naklon, a onda otišao.

Nisam znala bih li vrisnula od jada, rasplakala se od postuđenosti, ili zarežala i počela pizditi. Mršteći se i gundajući sebi u bradu, zanemarila sam činjenicu da mi se ruke tresu i odmarširala natrag u dom. Ovo je definitivno hitan slučaj u kojem je prijeko potrebna najbolja frendica.

Šesto poglavlje

Mrmljajući si i dalje u bradu nešto o muškarcima i nejasnim porukama, ušla sam u boravak doma i nije me iznenadilo kad sam ugledala Stevie Rae i Blizanke šćućurene pred jednim televizorom. Očito su me čekale. Oblilo me nevjerojatno olakšanje. Nisam htjela da cijeli svijet (u prijevodu, Blizanke ili Damien) sazna za to što se upravo dogodilo, ali namjeravala sam ispričati Stevie Rae baš svaki sitni, sočni detalj o Lorenu i pustiti je da mi pomogne da skužim koga vruga mu je sve to značilo.

"Ovaj, Stevie Rae, ne znam što bih s našom, ovaj, zadaćom iz socke za ponedjeljak. Možda bi mi mogla pomoći oko nje. Mislim ono, začas ćemo to obaviti..." počela sam, ali Stevie Rae me prekinula, ne skidajući pogled s ekrana.

"Čekaj, Z, dođi ovamo. Moraš ovo vidit." Mahnula mi je da priđem televizoru. I Blizanke su buljile u ekran.

Namrštila sam se kad sam primijetila kako su sve napete, tako da mi je tema Lorena (privremeno) pobjegla iz svijesti.

"Što se zbiva?" Gledali su reprizu lokalnih večernjih vijesti na kanalu Fox 23. Voditeljica Chera Kimiko upravo je govorila, dok su poznate snimke Woodward Parka prolazile ekranom.

"Teško je vjerovati da Chera nije vampica. Abnormalno je prekrasna", automatski sam rekla.

"Budi tiho i slušaj što govori", rekla je Stevie Rae.

Opet iznenađena njihovim čudnim ponašanjem, utihnula sam i počela slušati.

"Dakle, da ponovimo našu glavnu večerašnju vijest-potruga se nastavlja za tinejdžerom Chrisom Fordom iz srednje škole Union. Sedamnaestogodišnjak je nestao jučer nakon nogometnog treninga." Slika na ekranu prikazivala je Chrisa u nogometnom dresu, kratko sam ciknula kad sam prepoznala to ime i lice.

"Hej, pa ja ga znam!"

"Zato sam te i pozvala da dođeš", rekla je Stevie Rae. "Tragači pročešljavaju područje oko Utica Squarea i Woodward Parka, gdje je posljednji put viđen."

"To je stvarno blizu nas", rekla sam.

"Tiho!" rekla je Shaunee.

"Znamo!" rekla je Erin.

"Zasad se ne zna zašto je bio u području Woodward Parka. Chrisova majka kaže da nije znala da joj sin uopće poznaje put do Woodward Parka, i da nikad prije nije čula da on ide onamo. Gospođa Ford također kaže da je očekivala da se vrati kući odmah nakon nogometnog treninga. Sada je prošlo već više od dvadeset četiri sata otkako je nestao. Ako imate informaciju koja hi mogla pomoći policiji da nađe Chrisa, molimo vas da nazovete Crime Stoppers. Možete ostati anonimni."

Chera je prešla na iduću vijest, i svi su opet počeli disati.

"Dakle, znaš ga?" upitala me Shaunee.

"Da, ali ne baš dobro. Mislim ono, on je jedan od glavnih veznih napadača Uniona, a dok sam ono kao bila s Heathom, znate daje on vođa napada Broken Arrowa?" Nestrpljivo su kimnule. "Pa, stalno me vukao na tulum sa sobom, a svi nogometni frajeri se znaju, tako da su Chris i njegov bratić Brad bili u hrpi njih. Priča se da su prešli s razvaljivanja jeftinim pivom na razvaljivanje jeftinim pivom dok si dodaju jeftine jointe." Pogledala sam Shaunee, koja je maloprije iskazivala atipično zanimanje za televizijsku vijest. "I prije nego što pitaš, da, uživo je jednako zgodan kao na slici."

"Prokleta šteta kad se nešto ružno desi zgodnom burazu", rekla je Shaunee, žalosno odmahujući glavom.

"Prokleta šteta kad se nešto desi bilo kom zgodnom tipu, bez obzira na boju, Blizanko", rekla je Erin. "Ne bi trebalo diskriminirati. Kad je zgodan, zgodan je."

"U pravu si, kao i obično, Blizanko."

"Ne volim marihuanu", javila se Stevie Rae. "Smrdi mi. Jedanput sam je probala, pa mi se glava raspala od kašlja, a grlo mi je izgorilo. Plus, ostalo mi je trave u ustima. Bilo je baš gadno."

"Mi se ne palimo na ružno", rekla je Shaunee.

"Aha, a trava je ružna. Plus, tjera te da bez razloga trpaš hranu u sebe, Šteta što nogometišti komadi briju na to", rekla je Erin.

"Od toga su manje komadi", rekla je Shaunee.

"Okej, nije baš stvar u travi i tome tko je komad", rekla sam. "Imam ružan predosjećaj oko cijelog tog nestanka."

"O, ne", rekla je Stevie Rae.

"Ma, sranje", rekla je Shaunee.

"Stvarno mi je koma kada dobiješ neki takav predosjećaj", rekla je Erin.

Svima nama jedina je tema razgovora bila samo Chrisov nestanak i bizarna činjenica da je posljednji put viđen tako blizu Kuće Noći. U usporedbi s nestankom jednog učenika, moja mala drama-trauma s Lorenom djelovala je beznačajno. Mislim ono, svejedno sam htjela to povjeriti barem Stevie Rae, ali nikako se nisam uspijevala dovoljno koncentrirati na bilo što osim na taj crni osjećaj koji me cijelu proždira otkako sam gledala vijesti.

Chris je mrtav. Nisam htjela vjerovati u to. Nisam htjela to znati. Ali sve u meni govorilo je da će dečka pronaći, ali da će ga pronaći mrtvog.

Našle smo se s Damienom u blagovaonici, i svi su se razgovori bavili Chrisom i teorijama o njegovu nestanku, u rasponu od tvrdnje Blizanki da se "komad kobog posvađao s roditeljskim parom i otišao nekamo piti jeftino pivo", do Damienove čvrste uvjerenosti u to da je možda u sebi otkrio homoseksualne težnje, pa pobjegao u New York City da ispuni svoj san i postane gej fotomodel. Ja nisam imala teoriju. Imala sam samo užasan predosjećaj, koji nisam bila voljna spominjati.

Prirodno, nisam mogla jesti. Želudac me ubijao. Opet.

"Samo prebireš tu izvršnu hranu", rekao je Damien.

"Kad nisam gladna."

"To si rekla i za ručkom."

"Okej, dobro, sad to opet kažem!" obrecnula sam se, i smjesta požalila kad je to Damiena vidno pogodilo, pa je tužno pogledao u svoju zdjelu slasne vijetnamske salate s rezancima po imenu bun eha gio. Blizanke su me pogledale svaka s podignutom obrvom, a onda se opet posvetile pravilnom korištenju štapića. Stevie Rae je samo gledala u mene, s nijemom brigom jasno vidljivom na licu.

"Evo. Vidi što sam našla. Slutim da je tvoja."

Afrodita je bacila srebrni obruč pokraj mog tanjura. Podigla sam pogled prema njenu savršenom licu. Bilo je neobično bezizražajno, kao i njen glas.

"Onda, je li tvoja?"

Automatski sam podigla ruku i dodirnula njenu dvojnicu, koja mi je još bila u uhu. Potpuno sam smetnula s uma da sam bila bacila tu nesretnu stvar i

da bih se mogla praviti da je tražim dok sam prisluškivala Afroditu i Neferet. Sranje.

"Da. Hvala ti."

"Nema na čemu. Valjda nisi jedina koja ima predosjećaje o nekim stvarima, a?" Okrenula se i kroz staklena vrata izašla iz blagovaonice u dvorište. Premda je nosila pladanj s nepojedenom večerom, nije ni zastala da baci pogled prema stolu za kojim su joj sjedile prijateljice. Primijetila sam da su podigle pogled kad je prošla, ali onda brže-bolje odmaknule glave. Nijedna je nije pogledala u oči. Afrodita je sjela jesti vani, u slabo osvijetljenom dvorištu gdje je uglavnom objedovala prošlih mjesec dana. Sama.

"Okej, ona je naprosto čudna", rekla je Shaunee.

"Aha, čudna u smislu munjene vražje kučke", rekla je Erin.

"Vlastite prijateljice odbijaju imati ikakve veze s njom", rekla sam.

"Daj je prestani sažalijevat!" rekla je Stevie Rae, zvučeći netipično ljutito.

"Ona nosi probleme, šta to ne vidiš?"

"Ne kažem da nije tako", rekla sam. "Samo komentiram da su joj čak i frendice okrenule leđa."

"Je li nam nešto promaklo?" upitala je Shaunee.

"Što se to zbiva s tobom i Afroditom?" upitao me Damien.

Zaustila sam da im kažem što sam ranije uspjela čuti, ali ušutkalo me Neferetino elegantno:

"Zoey, nadam se da se nećeš ljutiti ako te noćas odvučem od prijatelja."

Polako sam podigla pogled prema njoj, gotovo u strahu od onoga što bih mogla vidjeti. Mislim ono, kad sam je prošli put čula, glas joj je bio pun nevjerojatne, hladne mržnje. Pogledala sam je u oči. Bile su zelene kao mahovina i prekrasne, a u dragom joj se osmijehu tek počinjala naslućivati briga.

"Zoey? Nešto nije u redu?"

"Ne! Ispričavam se. Misli su mi odlutale."

"Voljela bih da noćas večeraš sa mnom."

"O, naravno. Jasno. Nema problema; bit će mi drago." Shvaćala sam da brbljam, ali nikako si nisam mogla pomoći. Samo sam se nadala da će to u nekom trenutku prestati. Kao što ne možeš zauvijek imati proljev, u nekom trenutku mora prestati.

"Dobro." Osmjehnula se mojim prijateljima. "Moram posuditi Zoey, ali vratit ću vam je uskoro."

Njih četvero uputilo joj je idolopokloničke osmijehe, uz brze potvrde da je njima super šta god ona hoće.

Znam da je to smiješno, ali osjetila sam se napušteno i nesigurno kad su me tako lako pustili da odem. Ali to je glupo. Neferet mi je bila mentorica, kao i Nadsvećenica Nyx. Jedna od pozitivaca.

Zašto mi se onda želudac stiskao dok sam išla za njom iz blagovaonice? Osvrnula sam se prema svome društvu. Već su udarili u priču. Damien je pokazivao svoje štapiće, očito dajući Blizankama novu lekciju iz baratanja njima. Stevie Rae mu je davala demonstraciju. Osjetila sam nečije oči na sebi i prešla pogledom s njih na stakleni zid koji je dijelio blagovaonički prostor od dvorišta. Afroditu je sama sjedila u noći i gledala me gotovo sažalno.

Sedmo poglavlje

Vampovska blagovaonica nije bila kantina. bila je to vrlo cool prostorija odmah iznad učeničke blagovaonice. I ona je imala zid pun prozora u obliku lukova. Stolovi i stolice od kovanog čelika bili su postavljeni na balkon s pogledom na dvorište. Ostatak prostorije bio je ukusno i skupo ukrašen raznovrsnim stolovima raznih veličina, pa čak i s nekoliko separea od tamnog trešnjinog drveta. Ovdje nije bilo ni pladnjeva ni pultova. Stolovi su bili ukusno postavljeni stolnjacima, porculanom i kristalom, a duge, tanke bijele svijeće veselo su plamsale u kristalnim svijećnjacima. Nekoliko je profesora objedovalo u tihim parovima ili manjim grupama. S poštovanjem su kimali Neferet i kratkim mi osmijesima izražavali dobrodošlicu, a onda se vraćali jelu.

Nastojala sam skicati što to oni jedu i pritom ne biti previše napadna, ali vidjela sam samo istu onu vijetnamsku salatu koju smo mi jeli kat niže, kao i nekoliko komada finog peciva. Nije bilo ni traga od sirovog mesa ili od čega sličnog krvi (dobro, izuzev crnog vina). I, naravno, stvarno se nisam trebala truditi da skicam. Da su se gostili bilo čim krvavim, nanjušila bih to. Intimno sam poznavala slasni miris krvi...

"Bi li te svježina noći smetala ako sjednemo van, na balkon?" upitala me Neferet.

"Ne, mislim da ne bi. Ne osjećam hladnoću kao nekad."

Vedro sam joj se osmjehnula, strogo se opomenuvši da je ona intuitivka i da vjerojatno "čuje" djeliće gluposti koje mi se slijevaju kroz glavu.

"Baš dobro, meni je u svako godišnje doba draže jesti na balkonu."

Povela me kroz vrata do stola već postavljenog za dvoje. Pokraj nas se magično pojavila poslužileljica, očito vampyrica, sudeći po ispunjenom

Biljegu i nizu vitkih tetovaža koje su joj opasavale srcoliko lice, ali izgledala je jako mlado.

"Da, donesi mi bun cha gio i bokal onog crnog vina koje sam sinoć pila." Zastala je, a onda mi uputila zavjerenički osmijeh i dodala: "I molim te donesi za Zoey čašu bilo kakve kole koju imamo, samo da nije dijetna." "Hvala", rekla sam joj.

"Samo nastoj ne piti previše. Stvarno nije zdravo."

Namignula mi je, pretvorivši prijekor u malu šalu.

Široko sam joj se osmjehnula, sretna što se sjetila što volim, i počela se osjećati opuštenije. Ovo je bila Neferet, naša Nadsvećenica. Bila mi je mentorica i prijateljica i u mjesec dana koliko sam tu provela prema meni je uvijek bila ljubazna. Da, zvučala je paklenski strašno dok sam je prisluškivala s Afroditom, ali Neferet je bila moćna svećenica, a, kao što me Stevie Rae stalno podsjećala, Afrodita je bila sebična nasilnica koja je zaslužila da je se kazni. Kvragu! Vjerojatno me došla ogovarati.

"Je li ti bolje?" rekla je Neferet.

Pogledala sam je u oči. Pažljivo me proučavala.

"Je, bolje mi je."

"Kad sam čula da je nestao ljudski tinejdžer, zabrinula sam se za tebe. Taj Chris Ford ti je bio prijatelj, zar ne?"

Ništa od toga što je rekla nije me smjelo iznenaditi. Neferet je bila nevjerojatno bistra i Božica ju je izdašno obdarila. Kad se tome pridoda čudno šesto čulo koje svi vampovi imaju, više je nego vjerojatno da je znala doslovce sve (ili bar sve važno). Njoj je vjerojatno bilo lako i prelako dokučiti da sam dobila vlastiti intuitivni predosjećaj o Chrisovu nestanku.

"Pa, nije mi baš bio prijatelj. Nekoliko puta sam ga vidjela po tulumima, ali ja nisam baš neka partijanerica, tako da ga nisam nešto naročito dobro znala."

"Ali nešto te u njegovu nestanku pogodilo." Kimnula sam.

"Samo imam jedan predosjećaj. Smiješan je. Vjerojatno se posvađao sa starcima i tata mu je zabranio izlaske ili nešto takvo, pa je pobjegao od kuće. Po svoj prilici se već vratio."

"Kad bi stvarno vjerovala u to, ne bi se i dalje toliko brinula." Neferet je pričekala da poslužiteljica postavi piće i hranu pred nas prije nego što je nastavila. "Ljudi vjeruju da su svi odrasli vampyri vidoviti. Istina glasi da iako mnogi od nas imaju dar prorokovanja ili prekognicije, pretežita većina našeg roda jednostavno je naučila slušati svoju intuiciju, dok su ljudi uglavnom zastrašeni da to ne rade." Ton joj je bio vrlo sličan kao na nastavi, pa sam je slušala sa zanimanjem dok smo objedovale. "Razmisli o lome, Zoey. Dobra si učenica, sigurna sam da se sa satova povijesti sjećaš

što je obično bivalo s ljudima, a naročito s ljudskim ženama, kad bi previše slušale svoju intuiciju i počinjale 'čuti glasove u glavi' ili čak predviđati budućnost."

"Obično se smatralo da su stupile u savez s vragom, ili čime već, ovisno o povijesnom razdoblju. Uglavnom, time su zaradile vražje muke."

Onda sam porumenjela, jer sam spomenula vruga pred učiteljicom, ali nju kao da nije bilo briga, samo je potvrdno kimala glavom.

"Da, upravo tako. Napadali su čak i svete osobe, poput svoje Ivane Orleanske. Vidiš, dakle, da su ljudi naučili ušutkati svoje instinkte. Vampyri su ih, s druge strane, naučili slušati, i to dobro. U prošlosti, dok su ljudi nastojali izloviti i uništiti naš soj, samo je to spasilo živote mnogih naših pramajki i praotaca."

Stresla sam se, jer nisam htjela ni pomisliti kako je sigurno bilo teško vampyrima još prije stotinjak godina.

"O, ništa se ti ne brini, Zoeybird." Neferet se osmjehnula. Osmjehnula sam se i ja, kad sam čula nadimak koji mi je baka nadjenula. "Doba Lomača nikad se više neće vratiti. Možda nas se ne štuje kao u davnini, ali ljudi nas nikad više neće moći loviti i uništavati."

Zelene su joj oči načas opasno bljesnule. Otpila sam velik gutljaj kole, jer nisam htjela susresti pogled tih strašnih očiju. Kad je nastavila, opet je zvučala kao inače, svake natruhe opasnosti nestalo joj je iz glasa, i bila je samo moja mentorica i prijateljica.

"Dakle, svime time samo ti želim reći da svakako slušaj svoje instinkte. Ako imaš ružan predosjećaj o nekoj situaciji ili osobi, poslušaj ga. I, naravno, ako želiš razgovarati sa mnom, možeš mi se obratiti kad god zatreba."

"Hvala ti, Neferet, to mi puno znači."

Odmahnula je na moju hvalu.

"To znači biti mentorica i Nadsvećenica, što su dvije uloge u kojima te svakako očekujem vidjeti jednoga dana."

Kad god je pričala o mojoj budućnosti i mom preuzimanju mjesta Nadsvećenice, uvijek me obuzimao čudan osjećaj. Dijelom je bio sačinjen od nade, dijelom od uzbuđenja, a dijelom i od krajnjeg straha.

"Zapravo, iznenadila sam se što danas nisi došla do mene nakon što si dovršila posao u knjižnici. Zar nisi donijela odluku o novom smjeru za Kćeri Mraka?"

"A, eh, da. Jesam."

Prisilila sam se da ne pomislim na knjižnicu i svoj susret s Lorenom, a ni na istočni zid i svoj drugi susret s njim... Nije bilo šanse da bih pustila da Neferet svojom intuicijom dokuči išta o... eto... njemu.

"Osjećam da se nećkaš, Zoey. Možda ipak radije ne hi podijelila svoje odluke sa mnom?"

"O, ne! Mislim, da. Zapravo, i došla sam do tvoje sobe, ali bila si..." Brzo sam podigla pogled, prisjetivši se scene koju sam čula. Pogled kao da joj je prodirao u moju dušu. Progutala sam knedlu. "Bila si zauzeta s Afroditom. Pa sam otišla."

"A, shvaćam. Sad mi je daleko shvatljivije zašto si tako usplahirena uz mene." Neferet je tužno uzdahnula. "Afrodita je... postala problem. To je stvarno žalosno. Kao što sam rekla na Samhain kad sam shvatila koliko je zabrazdila, smatram se djelomično odgovornom za njeno ponašanje i preobrazbu u ovo današnje tamno stvorenje. Zнала sam da je sebična, od dana kad je stupila u našu školu. Trebala sam se ranije umiješati i čvršće se postaviti prema njoj." Neferetin se pogled susreo s mojim. "Koliko si danas uspjela čuti?"

Upozorenje mi je spuznulo niz hrbat.

"Ne baš puno", brzo sam rekla. "Afrodita je jako gorko plakala. Čula sam da si joj rekla da pogleda u sebe. Zнала sam da ti ne bi bilo drago da vas prekinem."

Ušutjela sam, dobro pripazivši da ne kažem da je to doslovce sve što sam čula, da ne izreknem otvorenu laž. I nisam odmaknula pogled od njenih britkih očiju. Neferet je opet uzdahnula i otpila vino.

"Ne bih obično pričala o jednoj početnici s drugom, ali ovo je jedinstven slučaj. Znaš da je Afrodita od Božice bila dobila dar predviđanja katastrofalnih događaja?"

Kimnula sam, zamijetivši prošlo vrijeme u kojem je spomenula Afroditinu sposobnost.

"Pa, čini se da je Afrodita svojim ponašanjem natjerala Nyx da joj uskrati dar. To je nešto krajnje neuobičajeno. Nakon što Božica jedanput nekoga dotakne, rijetko opozove ono što je dala." Neferet je tužno slegnula ramenima. "Ali tko može znati naume Velike Božice Noći?"

"Afroditi je to sigurno strašno teško palo", rekla sam, prije izgovarajući misao nego ozbiljno komentirajući.

"Cijenim tvoje suosjećanje, ali nisam ti to rekla da bi se sažalila nad Afroditom. Radije ti to kažem da bi znala da ti se valja čuvati. Afroditine vizije više ne stoje. Možda će govoriti ili raditi nelagodne stvari. Kao predvodnici Kćeri Mraka, bit će ti dužnost pobrinuti se za to da ona ne naruši osjetljivu ravnotežu sklada među početnicima. Naravno da vas potičemo na to da sami rješavate svoje probleme. Daleko ste više od ljudskih tinejdžera, pa se od vas i očekuje više, ali slobodno mi se obrati

ako se Afrodita počne ponašati previše", zastala je, kao da pažljivo odabire sljedeću riječ "nesuvislo."

"Hoću", rekla sam, a želudac me opet zabolio.

"Dobro je! A sad, ispričaj ti meni kakve si planove smislila za svoje predvodništvo Kćeri Mraka."

Prestala sam misliti na Afroditu i u glavnim crtama izložila svoje planove za Vijeće prefekata i Kćeri Mraka. Neferet me pozorno slušala i otvoreno se divila mome istraživanju i, kako je rekla, "logičnom reorganiziranju".

"Dakle, od mene tražiš da povedem nastavnike u glasanju za dvoje novih prefekata, jer se slažem s tobom da ste ti i tvojih četvero prijatelja više nego dokazali svoju vrijednost i već tvorite izvrsno, aktivno Vijeće."

"Da. Vijeće želi nominirati Erika Nighta za prvo od dva otvorena mjesta." Neferet je kimnula glavom.

"Erik je mudar izbor. Omiljen je među početnicima, a čeka ga izvrsna budućnost. Koga si imala na umu za zadnje mjesto?"

"U tome se moje Vijeće i ja razilazimo. Smatram da bi nam trebao još jedan učenik viših razreda, a smatram i da bi ta osoba trebala biti jedna od onih koje su pripadale užem Afrodinom krugu." Neferet je iznenađeno digla obrve. "Pa, uključivanjem jedne njene prijateljice podcrtala bih ono što oduvijek govorim, da nisam došla na ovo mjesto zato što ludo želim moć, zato što sam krenula ukrasti nešto što pripada Afroditi, ili iz bilo kojeg takvog glupog razloga. Samo sam htjela postupiti kako treba. Nisam htjela započeti nekakav blesavi rat ekipica. Ako jedna od njenih prijateljica bude u mom Vijeću, onda ostale možda shvate da se tu ne radi o mojoj želji da joj se svetim, nego o nečemu važnijem od toga."

Činilo mi se da Neferet beskrajno razmišlja o tome što sam rekla. Napokon je rekla:

"Znaš da su joj čak i prijateljice okrenule leđa."

"Shvatila sam to danas u blagovaonici."

"Čemu onda stavljati neku njezinu bivšu prijateljicu u tvoje Vijeće?"

"Nisam uvjerena da su bivše prijateljice. Ljudi se privatno ponašaju drukčije nego u javnosti."

"I u tome se slažem s tobom. Već sam obavijestila nastavnike da će u nedjelju Kćeri i Sinovi Mraka prirediti poseban Obred punog mjeseca i sastanak. Očekivala bih da će pretežita većina bivših članova doći, ako ništa drugo, onda iz znatiželje prema tvojim moćima."

Progutala sam i kimnula. Već sam i predobro znala da sam glavna atrakcija u cirkusu nakaza.

"Nedjelja je pravo vrijeme da Kćerima Mraka preneseš svoju novu viziju njih. Daj im na znanje da je u tvome Vijeću ostalo još jedno mjesto, i da se

u njemu mora naći učenik šeste klase. Ti i ja pregledat ćemo prijave i odlučili tko najbolje odgovara."

Namrštila sam se.

"Ali ne bih htjela da to bude samo naš izbor. Hoću da nastavnici glasaju, kao i učenici."

"Hoće", glatko je rekla. "A onda ćemo odlučiti."

Htjela sam reći još toga, ali zelene su joj oči postale hladne; nije me stid priznati da me to prestrašilo. Zato sam, umjesto da je krenem nagovarati (što je bilo totalno nemoguće), pošla drugom stazom (kako bi to baka rekla),

"Željela bih i da se Kćeri Mraka uključe u neku dobrotvornu društvenu udrugu." Ovaj put su Neferetine obrve potpuno nestale ispod njene kose.

"Misliš na društvenu u smislu ljudski društvene?"

"Da."

"Misliš da će im biti drago zbog tvoje pomoći? Izbjegavaju nas. Groze nas se. Boje nas se."

"Možda je to zato što nas ne poznaju", rekla sam. "Možda bi se odnosili prema nama kao prema dijelu Tulse da se ponašamo kao da smo dio Tulse."

"Jesi li čitala o neredima u Greemvoodu iz 1920-ih? Ti afroamerički ljudi bili su dio Tulse, a Tulsa ih je uništila."

"Više nisu 1920-e", rekla sam. Bilo mi je teško gledati je u oči, ali znala sam, u dubini duše, da postupam kako treba. "Neferet, intuicija mi govori da bih ovo morala učiniti."

Gledala sam kako joj se lice smekšava.

"A ja sam ti rekla da slušaš svoju intuiciju, zar ne?"

Kimnula sam.

"U koju bi dobrotvornu udrugu htjela da se uključite, pod uvjetom da uopće prihvate vašu pomoć?"

"O, mislim da će htjeti našu pomoć. Odlučila sam se javiti udruzi Street Cats, za spašavanje mačaka."

Neferet je zabacila glavu i prasnula u smijeh.

Osmo poglavlje

Već sam bila izašla iz blagovaonice i krenula prema domu kad sam shvatila da nisam ništa rekla Neferet o duhovima, ali nije bilo šanse da se sad vraćam na kat i načinjem tu temu. Razgovor koji sam vodila s Neferet već me potpuno iscrpio, i premda je blagovaonica bila krasna, sa sjajnim pogledom i kristalom i stolnjacima, jedva sam čekala otići odande. Htjela sam se vratiti u dom i ispričati Stevie Rae sve što je bilo s Lorenom, a onda samo dići sve četiri u zrak, gledati loše reprize na telki i pokušati zaboraviti (makar na jednu noć) da sam imala groznu viziju Chrisova nestanka, da sam sada Velika Fora i da vodim najvažnije učeničko društvo u školi. Šta god. Samo sam htjela neko vrijeme biti svoja. Kao što sam rekla Neferet, Chris se vjerojatno već živ i zdrav vratio kući.

A za sve ostalo još ima vremena napretek. Sutra ću si zapisati skicu onoga što ću u nedjelju kazati Kćerima Mraka. Čini mi se da ću morati i poraditi na Obredu punog mjeseca... mom prvom pravom izricanju kruga u javnosti i formalnom obredu. Želudac mi je počeo kruliti. Zanimarila sam ga.

Bila sam na pola puta do doma kad sam se sjetila da do ponedjeljka moram još napisati i sastavak za vampovsku socku. Dobro, Neferet me ispričala s većine dužnosti treće klase iz tog predmeta da se mogu posvetiti čitanju naprednijeg udžbenika iz socke, ali stvarno sam se trudila biti "normalna" (šta god to bilo, halo, pa ja sam tinejdžerica i vampvrska početnica. Kako bi išta od toga moglo biti normalno?), što je značilo da sam se trudila predavati sastavke zajedno s ostatkom razreda. I tako sam se brže-bolje vratila u svoju razrednu učionicu, gdje mi je stajao ormarić sa svim udžbenicima. To je ujedno bila i Neferetina soba, ali upravo sam je ostavila gore kako pije vino s još nekoliko profa. Za promjenu, nisam se trebala bojati da ću slučajno čuti nešto grozno.

Kao i obično, vrata nisu bila zaključana. Čemu brave, kad imaš vampovsku instituciju koja učenicima tjera strah u kosti? U učionici je bio mrak, ali ništa za to. Bila sam Obilježena tek mjesec dana, ali već sam jednako dobro vidjela uz ugašeno kao i uz upaljeno svjetlo. Bolje, zapravo. Od jakog su me svjetla boljele oči, na suncu mi je bilo gotovo nepodnošljivo.

Zastala sam dok sam otvarala ormarić, jer mi je sinulo da već gotovo mjesec dana nisam vidjela sunce. Nisam o tome ni razmišljala sve do sada. Ha. Čudno.

Razmišljala sam o bizarnosti svog novog života kad sam opazila list papira prilijepljen selotejpom na unutarnju policu mog ormarića. Zalepršao je na

kratkotrajnom vjetriću koji sam stvorila otvaranjem vrata. Podigla sam ruku da ga smirim, a onda me lupio šok kad sam shvatila što je to.

Poezija.

Ili, točnije rečeno, pjesma. Bila je kratka i napisana odvažnim, privlačnim rukopisom. Pročitala sam je jedanput, pa još jedanput, shvaćajući što je ona konkretno. Haiku.

Kraljice drevna Budna još bez čahure Krila gdje li su?

Pustila sam da mi prsti prijeđu preko riječi. Znala sam tko je to napisao. Postojao je samo jedan logičan odgovor. Srce mi se stisnulo kad sam prošaptala njegovo ime:

"Loren..."

"Ozbiljno ti govorim, Stevie Rae. Ako ti kažem, moraš mi se zakleti da nikom ništa nećeš reći. A kad kažem nikom, naročito mislim na Damiena i Blizanke."

"Ti vrapca, Zoey, znaš da se moš pouzdat u mene. Rekla sam da ti se kunem. Šta oćeš još, da si pustim krv?" Ništa nisam rekla.

"Zoey, fakat mi moš vjerovat. Obećavam ti."

Proučila sam lice svoje najbolje prijateljice. Morala sam razgovarati s nekim, nekim tko nije vamp. Potražila sam odgovor u sebi, u srcu onoga što je Neferet nazvala mojom intuicijom. Osjećala sam da je u redu povjeriti se Stevie Rae.

Osjećala sam da je sigurno.

"Oprosti. Znam da ti mogu vjerovati. Samo što... Ne znam." Odmahnula sam glavom, ljuta na sebe što sam toliko zbunjena. "Okej, danas su mi se dogodile čudne stvari."

"Misliš, čudnije od uobičajenih čudoba koje se tu događaju?"

"Aha. Loren Blake danas je došao u knjižnicu dok sam bila tamo. Bio je prvi s kojim sam razgovarala o ideji Vijeća prefekata i svojim novim idejama za Kćeri Mraka."

"Loren Blake? Ono, najdivniji vamp kog je iko od nas ikada vidio? Joj za Boga miloga. Daj da bolje sjednem." Stevie Rae se strovalila na krevet.

"Na njega mislim."

"Ne mogu vjerovat da nisi ni zucnula o tome sve do sada. Kobog si krepavala."

"Pa, nije to sve. On me... eh... dodirnuo. I to ne jednom. Okej, danas sam ga zapravo vidjela više nego jedanput. Nasamo. I mislim da mi je napisao pjesmu."

"Molim!"

"Aha, ispočetka sam bila sigurna daje to sasvim nevino i ništa mi drugo nije ni palo na pamet. U knjižnici smo samo pričali o mojim idejama za

Kćeri Mraka. Nije mi ni nakraj pameti bilo da bi to išta moglo značiti. Ali, eto, dodirnuo mi je Biljeg."

"Koji?" upitala me Stevie Rae. Razrogačila je oči do kraja i izgledala kao da će eksplodirati.

"Onaj na mom licu. Taj put."

"Kako to misliš taj put!"

"Pa, nakon što sam dovršila timarenje Perzefone, nije mi se žurilo vratiti u dom. Pa sam se otišla prošetati uz istočni zid. A tamo je bio Loren."

"O, za ime svega svetoga. I što je onda bilo?"

"Mislim da je pao flert."

"Misliš!"

"Smijali smo se i smješkali jedno drugom."

"Meni to zvuči ko flert. Bože, kako je on totalno predivan."

"Pričaj mi o tome. Kad mi se osmjehne, jedva mogu doći do daha. I kuži ovo, recitirao mi je pjesmu", rekla sam. "Jedan haiku koji je čovjek napisao o tome kako je gledao svoju голу ljubavnicu pod mjesečinom."

"Ma sad se sigurno šališ!" Stevie Rae se počela hladiti dlanom. "Daj pričaj kako te dirao." Duboko sam udahnula.

"To me stvarno zbunilo. Sve je išlo baš kako treba. Kao što kažem, smijali smo se i pričali. A onda je rekao da je došao tu biti nasamo jer tako dobiva nadahnuće za pisanje haiku..."

"Što je luđački romantično!"

Kimnula sam i nastavila.

"Znam. Uglavnom, rekla sam mu da mu nisam htjela pokvariti nadahnuće i gnjaviti ga, a on je rekao da ne dobiva nadahnuće samo od noći. I onda me pitao bih li ja njemu bila nadahnuće."

"Bog te mazo."

"Upravo to sam i ja pomislila."

"Jasna stvar da si mu rekla da ćeš mu drage volje biti nadahnuće."

"Jasna stvar", rekla sam.

"I..." željno me potaknula Stevie Rae.

"I tražio je da vidi moj Biljeg. Onaj koji imam na ramenima i leđima."

"Ma nije valjda."

"Ma je."

"Čovječe, ja bih svukla majicu sa sebe dok nisi stigla reć 'Kamiondžije su zakon!'"

Nasmijala sam se.

"Pa, ja nisam skinula majicu, ali spustila sam jaknu. Zapravo, on mi je pomogao."

"Ti to meni govoriš da ti je Loren Blake, vampyrski Pjesnik-laureat i jebeno najseksi dvonožno muško biće, pomogo da skineš jaknu ko staromodni kavalir?"

"Aha. Ovako." Skinula sam si jaknu do laktova, da joj pokažem. "A onda ne znam što mi je točno došlo, ali odjednom više nisam bila sva uzrujana i smušena. Sama sam si skinula bretelicu. Ovako." Spustila sam bretelicu topa, otkrivajući leđa i rame, kao i dobar dio grudi (i opet mi je laknulo što sam obukla dobri crni grudnjak). "A onda me dodirnuo. Opet."

"Gdje?"

"Prešao je prstom po konturama Biljega na mojim leđima i ramenu. Rekao mi je da izgledam kao drevna vampyrska kraljica i izrecitirao mi pjesmu."

"Bog te mazo", ponovila je Stevie Rae.

Svalila sam se na krevet prekoputa nje i uzdahnula, vraćajući bretelicu na rame.

"Aha, bilo je predivno, neko vrijeme. Bila sam sigurna da između nas ima nečega. Stvarno nečega. Mislim da me skoro poljubio. Zapravo, znam da je htio. A onda se, sam od sebe, promijenio. Postao je sav pristojan i služben i zahvalio mi se što sam mu pokazala svoj Biljeg, a onda je otišao."

"Pa, to nije neko iznenađenje."

"Da znaš da je meni bilo. Mislim ono, u jednom trenutku buljio mi je u oči i slao jake signale da me želi, a u drugom, ništa."

"Zoey, ti si učenica. On je učitelj. Ovo je vampovska škola, i potpuno drugi svijet od života u normalnoj srednjoj školi, ali neke stvari se nemijenjaju. Učiteljima su učenici zabranjeni."

Zagrizla sam si usnu.

"On je samo učitelj na određeno vrijeme, privremeno." Stevie Rae je zakolotala očima.

"Ko da je to bitno."

"Nije to sve. Upravo sam pronašla ovu pjesmu u svom ormariću." Pružila sam joj papirić s haikuom. Stevie Rae je oštro udahnula.

"O, za Boga miloga. Umrijet ću koliko je ovo romantično. Kako? Kako ti je dodirno Biljeg na leđima?"

"Kvrugu, a kako bi? Prstom. Prešao mi je po konturama." Kunem se da sam još osjećala vrućinu tog dodira.

"Izrecitiro ti je ljubavnu pjesmu, dodirno ti je Biljeg, a onda napisao pjesmu za tebe..." Sneno je uzdahnula. "To je kao da ste Romeo i Julija, s cijelom tom zabranjenom ljubavi." Zaustavila se usred dramatičnog hlađenja rukom i naglo se opet uspravila. "Ajoj, a što je s Erikom?"

"Kako to misliš, što je s Erikom?"

"On je tvoj dečko, Zoey."

"Nije službeno", stidljivo sam rekla.

"Ma, drek, što još dečko mora izvest da bi bilo službeno? Kleknut pred tobom? U ovih mjesec dana je bilo prilično očito da vas dvoje izlazite."

"Znam", rekla sam ojađeno.

"Onda, je li ti se Loren sviđa više nego Erik?"

"Ne! Da. Ma, kvragu, ne znam. Loren mi je kao u skroz drugom svijetu. I nije da on i ja baš možemo biti skupa, ili šta već." Ali nisam bila tako sigurna za to šta već. Možemo li se Loren i ja viđati potajice? Želim li ja to? Kao da mi uspijeva čitati misli, Stevie Rae je rekla:

"Mogla bi poskrivečki otić do Lorena."

"Ma ovo je komično. On vjerojatno i nema takve osjećaje prema meni." Ali još dok sam to izgovarala, prisjetila sam se vrućine njegova tijela i želje u njegovim tamnim očima.

"A ako ima, Z?" Stevie Rae me pažljivo proučavala. "Znaš, drukčija si ti od nas ostalih. Nitko nikad nije bio Obilježen kao ti. Nitko nikad nije imo afinitet za svaki od pet elemenata. Možda za tebe ne vrijede ista pravila."

Želudac mi se stisnuo. Otkako sam stigla u Kuću Noći davala sam sve od sebe da se uklopim. Stvarno sam htjela samo to da na ovom novom mjestu nađem dom, da nađem prijatelje koji će mi biti kao obitelj. Nisam htjela biti drukčija i nisam htjela igrati po drukčijim pravilima. Odmahnula sam glavom i kroz stisnute zube rekla: "Ne želim da bude ovako, Stevie Rae. Samo bih željela biti normalna."

"Znam", rekla je blago Stevie Rae. "Ali kad jesi drukčija. Svi to znaju. Plus, šta ne želiš da se sviđaš Lorenu?"

Uzdahnula sam.

"Ne znam baš što želim, samo znam da ne želim da itko sazna za Lorena i mene."

"Usta su mi zapečaćena." Stevie Rae je, kao prava mala seljanka iz Oklahome, pantomimom zaključala usta i bacila ključ preko ramena. "Iz mene nitko neće izvuć ni riječi", promumljala je napola zaključanim ustima.

"Kvragu! Sad sam se sjetila, Afrodita je vidjela kako me Loren dodiruje."

"Kučka te pratila sve do zida!" ciknula je Stevie Rae.

"Ne ne ne. Nitko nas tamo nije vidio. Afrodita je ušla u medijski centar dok mi je dodirivao lice."

"Ma, sranje."

"Upravo tako, sranje. I to nije sve. Sjećaš se kad sam otišla sa španjolskog jer sam htjela razgovarati s Neferet? Nisam razgovarala s njom. Došla sam do učionice i vrata su bila odškrinuta, pa sam mogla čuti što se unutra zbiva. Kod nje je bila Afrodita."

"Kuja jedna, došla te tužakati!"

"Nisam sigurna. Samo sam čula dio onoga što su pričale."

"Kladim se da si totalno friknula kad te Neferet izvukla iz blagovaonice da odeš jest s njom."

"Totalno", složila sam se.

"Nije ni čudo da si izgledala ko da ti je zlo. Bog te, sad mi sve to ima smisla." Zatim je još jače razrogačila oči. "Je li ti Afrodita složila frku kod Neferet?"

"Nije. Kad je Neferet noćas razgovarala sa mnom, rekla je da su Afroditine vizije lažne zato što joj je Nyx uskratila svoj dar. Tako da Neferet sigurno nije povjerovala ničemu što joj je Afrodita rekla."

"Dobro je." Stevie Rae je izgledala kao da bi najradije skršila Afroditu.

"Ne, nije dobro. Neferet je prestrogo reagirala. Natjerala je Afroditu u plač. Ozbiljno ti kažem, Stevie Rae, Afroditu je smoždilo to što joj je Neferet rekla. K tome, Neferet uopće nije zvučala kao inače."

"Zoey, ne mogu vjerovat da smo opet na lome. Moraš prestat sažalijevat Afroditu."

"Stevie Rae, ne kužiš što ti hoću reći. Nije stvar u Afroditi, nego u Neferet. Bila je okrutna. Čak i da me Afrodita došla olajavati i preuveličavati što je vidjela, Neferet nije reagirala kako treba. I imam loš predosjećaj o tome."

"Imaš loš predosjećaj o Neferet?"

"Da... ne... ne znam. Nije samo o Neferet. Nego o cijeloj mješavini stvari, svemu što se odjednom skupilo. Chris... Loren... Afrodita... Neferet... nešto nije kako treba, Stevie Rae." Izgledala je zbunjeno, i shvatila sam da joj treba oklahomska poredba da skuži. "Znaš kako je neposredno prije nego što lupi tornado? Mislim ono, dok je nebo još vedro, ali vjetar postaje sve hladniji i mijenja smjer. Znaš da se nešto sprema, ali ne znaš uvijek što. E, takav ja sad imam osjećaj."

"Kao da stiže oluja?"

"Aha. Jaka."

"Pa bi htjela da ja...?"

"Da zajedno sa mnom gledaš odakle će stići."

"Rado."

"Hvala."

"Ali možemo prvo zajedno gledat jedan film? Damien je upravo naručio Moulin Rouge s Netflix-a. Nosi ga ovamo, a Blizanke su se uspjele dočepati pravog živog čipsa i umaka koji nije bezmasan." Bacila je pogled na svoj sat s Elvisom. "Vjerojatno su već dolje u sobi i sad pizde što ih silimo da čekaju." Oduševljavalo me što mogu Stevie Rae povjeriti vijesti koje mi djeluju katastrofalno, a ona će jedne sekunde šiziti u stilu "za Boga

miloga", a druge pričati o nečemu priprostom kao što su filmovi i čips. Uz nju sam se osjećala normalno i sređeno, kao da nije sve tako nepodnošljivo i zbunjujuće. Osmjehnula sam se.

"Moulin Rouge? Šta u tome ne glumi Ewan McGregor?"

"Definitivno. Nadam se da ćemo mu moći vidit dupe."

"Nagovorila si me. Idemo. I ne zaboravi..."

"Bog te! Znam, znam. Da nikom ne kažem ništa o ovome." Zastala je i promigoljila obrvama. "Znači, daj da to samo još jedanput kažem. Loren Blake se pali na tebe!"

"Je li ti sada dosta?"

"Je." Zločesto se iscerila.

"Nadam se da mi se netko sjetio donijeli kolu,"

"Znaš, Z, stvarno si čudna s tom svojom kolom."

"Šta god, ljubiteljice Lucky Charmsa", rekla sam, gurajući je kroz vrata.

"Hej, Lucky Charms je zdrav."

"Stvarno? Reci mi, onda, što je sljez, voće ili povrće?"

"Oboje. Jedinstven je, kao i ja."

Smijala sam se šašavoj Stevie Rae i osjećala se bolje nego cijeli dan dotad kad smo sišle stubama i otišle do ulaznog dijela doma. Blizanke i Damien uzeli su si jedan veliki televizor s ravnim ekranom i mahnuli nam da pridemo. Vidjela sam da je Stevie Rae imala pravo, jeli su prave Doritose s punomasnim umakom od zelenog luka (zvuči odurno, ali stvarno je fin). Dobar predosjećaj mi se još poboljšao kad mi je Damien pružio veliku čašu kole,.

"Baš ste si uzele vremena", rekao je, pomaknuvši se da možemo sjesti do njega na kauč. Blizanke su, naravno, zauzele dva istovjetna velika naslonjača i dovukla ih do kauča.

"Ispričavam se," rekla je Stevie Rae, te dodala Erin uz osmijeh, "morala sam ispraznit crijeva."

"Izvrсна upotreba ispravnog opisa, Stevie Rae", rekla je Erin, vidno zadovoljna.

"Ma, samo više stavi film", rekao je Damien.

"Ček malo, daljinski je kod mene", rekla je Erin.

"Čekaj!" kazala sam joj prije nego što je stisnula play. Zvuk je bio stišan, ali primijetila sam Cheru Kimiko s kanala Fox News 23. Lice joj je bilo tužno i ozbiljno dok je uživljeno govorila u kameru. U dnu ekrana prolazio je sažetak:

Pronađeno tijelo tinejdžera.

"Pojačaj." Shaunee je isključila stišavanje.

"Ponavljamo glavnu jutrošnju vijest: tijelo Chrisa Forda, Unionova nestalog veznog napadača, pronašla su dva kajakaša u petak u ranim večernjim satima. Truplo je zapelo među stijenama i teglenicama pijeska kojima se područje rijeke Arkansas oko 21. ulice zagrađuje zbog stvaranja novih rekreativnih brzaka. Izvori nam govore da je tinejdžer stradao od gubitka krvi izazvanog višestrukim posjekotinama, te da ga je možda napala krupna životinja. Saznat ćemo više o tome nakon objavljivanja službenog mrtvozorničkog izvještaja."

Želudac, koji se napokon bio smirio i vratio u normalu, opet mi se stegnuo. Osjetila sam kako mi se tijelo hladi. Ali lošim vijestima nije tu bio kraj. Cherine krasne smeđe oči gledale su zabrinuto u kameru kad je nastavila.

"Odmah nakon ove tragične vijesti saznajemo da je još jedan nogometaš Uniona upisan među nestale" Na ekranu je bljesnula slika još jednog zgodnog tipa u Unionovu tradicionalnom crveno-bijelom nogometnom dresu. "Brad Higeons posljednji je put viđen nakon škole u petak u Starbucksu u Utica Squareu, gdje je lijepio Chrisove fotografije. Brad ne samo da je bio Chrisov suigrač, već i bratić."

"Za Boga miloga! Pa Unionova nogometna momčad pada ko snoplje", rekla je Stevie Rae. Bacila je pogled prema meni i vidjela sam kako joj se oči šire.

"Zoey, jesi okej? Ne izgledaš mi baš dobro."

"Znala sam i njega."

"Baš čudno", rekao je Damien.

"Njih dvojica su stalno skupa išli na tulum. Svi su ih znali zato što su bratići, makar je Chris crn, a Brad bijel."

"Meni to ima savršenog smisla", rekla je Shaunee.

"Također, Blizanko", rekla je Erin.

Jedva sam ih čula od zujanja u svojim ušima.

"Ja bih... trebala bih se prošetati."

"Idem s tobom", rekla je Stevie Rae.

"Ne, ostani tu i gledaj film. Samo, ma samo moram malo na zrak."

"Sigurno?"

"Svakako. Neću dugo. Vratit ću se na vrijeme da vidim Ewanovo dupe."

Premda sam gotovo osjećala zabrinut pogled koji je Erin uputila mojim leđima (i čula Blizanke kako raspravljaju s Damienom o tome hoće li zaista vidjeti Ewanovo dupe), izjurila sam iz doma u prohladnu noć u studenome. Naslijepo sam se okrenula od glavne školske zgrade, instinktivno odlazeći u suprotnom smjeru od svih mjesta gdje bih mogla naletjeti na nekoga. Prisilila sam se da se samo krećem i da dišem. Kvragu, što mi je? Prsa su mi se sva stisnula, a u želucu mi je bilo tako zlo da sam se stalno morala

tjerati da gutam slinu da ne povratim. Zujanje u ušima kao da mi se malo smirilo, ali ne i tjeskoba koja se kao pokrov nadvila nad mene. Sve je u meni vrištalo:

Nešto nije u redu! Nešto nije u redu! Nešto nije u redu!

Dok sam hodala, postupno sam primijetila da se noć, dotad vedra, s punim zvjezdanim nebom koje je mjesecu pomagalo obasjavati gusti mrak, odjednom naoblačila. Blagi, svježi povjetarac postao je hladan, tako da je svud oko mene počelo padati suho lišće, a mirisi zemlje i vjetra pomiješali su se s mrakom... to me nekako smirilo, a zbrka nevezanih misli i tjeskobe popustila je dovoljno dugo da mi se misli usuvisle.

Krenula sam prema štalama. Lenobia je rekla da mogu timarili Perzefonu kad god mi dođe potreba da nasamo razmišljam. To mi je definitivno trebalo, a imati smjer kretanja, konkretno odredište, bila mi je bar jednu mala dobra stvar usred cijelog tog unutarnjeg kaosa.

Štale su se nisko protezale odmah malo dalje, a disanje mi je počelo postajati nešto lakše kad sam začula zvuk. Isprva nisam znala što je to. Bio je previše prigušen, previše čudan. Onda sam pomislila da je to možda Nala. Bilo bi njoj slično da pođe za mnom i tuži mi se tim svojim čudnim bapskim mačjim glasom sve dok ne zastanem i podignem je u naručje. Osvrnula sam se i tiho rekla:

"Mic-mic."

Zvuk je postao razgovjetniji, ali to nije bila mačka, toliko sam razaznala. Pogled mi je privuklo kretanje blizu štale, i vidjela sam da je na klupi blizu ulaznih vrata izvaljena neka prilika. Tamo je stajala samo jedna plinska svjetiljka, i to točno do vrata. Klupa je stajala odmah izvan kruga treperavog žutog svjetla.

Opet se pomaknula, i opazila sam da je ta prilika očito neka osoba... ili početnik... ili vampyr. Sjedila je, ali nekako zgrbljeno, gotovo savijena u struku. Zvuk se opet začuo. Iz ovolike blizine čula sam da je to neko čudno zapomaganje, kao da osoba koja tu sjedi trpi bolove. Naravno, došlo mi je da potrčim u suprotnom smjeru, ali nisam mogla. Ne bi bilo u redu. K tome, osjetila sam to, spoznaju u sebi da ne smijem otići. Da je to što se već zbiva na klupi nešto s čim se moram suočiti.

Duboko sam udahnula i prišla klupi.

"Ovaj, jesi okej?"

"Ne!" Riječ je zazvučala jezovita, šapatna eksplozija zvuka.

"Mogu, mogu ti pomoći?" upitala sam, nastojeći prozreti sjenu i odrediti tko to tu sjedi. Učinilo mi se da vidim svijetlu kosu, a možda i ruke koje prekrivaju lice...

"Voda! Voda je tako hladna i duboka. Ne mogu van... ne mogu van."

Uto je maknula ruke s lica i pogledala u mene, ali već sam znala tko je to. Prepoznala sam joj glas. A prepoznala sam i što joj se to događa. Prisilila sam se da joj smireno priđem. Zurila je u mene. Lice joj je bilo cijelo u suzama.

"Dođi, Afrodita. Imaš viziju. Moram te odvesti do Neferet."

"Ne!" procijedila je. "Ne! Ne vodi me njoj. Ona me neće slušati. Ona, ona mi više ne vjeruje."

Sjetila sam se kako je Neferet ranije rekla da je Nyx Afroditi uskratila svoje darove. Zašto da se uopće bakćem s njom? Tko zna što se zbiva s Afroditom. Vjerojatno je samo odlučila izvesti neku patetičnu foru da privuče pažnju, a ja nisam imala vremena za takva sranja.

"U redu. Recimo da ti ni ja ne vjerujem", kazala sam joj. "Ostani tu i imaj svoju viziju ili šta god. Imam ja drugih briga." Okrenula sam se da nastavim prema štali, a njena se ruka naglo ispružila i šćepala me za zapešće.

"Moraš ostati!" rekla je kroza zube, koji su joj cvokotali. Očito je govorila s mukom. "Moraš čuti viziju!"

"Ne, ne moram." Odigla sam sa svog zapešća prste kojima me stiskala kao škripac. "To što se tu zbiva ima veze s tobom, ne sa mnom. Silina to riješi."

Kad sam se ovaj put okrenula, udaljila sam se brže.

Ali ne dovoljno brzo. Kao da me proparala onim što je zatim rekla.

"Moraš me saslušati. U suprotnom, baka će ti poginuti."

Deveto poglavlje

"Kvragu, kako to misliš!" okrenula sam se na peti prema njoj.

Lovila je zrak je čudnim kratkim dahtajima, a oči su joj počele treptati. Čak i u mraku primijetila sam da joj bjeloočnice postaju vidljive. Zgrabila sam je za ramena i protresla je. "Reci mi što vidiš!"

Očito se nastojeći obuzdati, kimnula je sitnim trzajem.

"Hoću", propentala je. "Samo ostani sa mnom."

Sjela sam do nje na klupu i pustila je da me šćepa za ruku, ne hajući za to što me tako čvrsto stišće da sam imala dojam da bi mi mogla nešto slomiti, ne hajući za to da mi je ona neprijateljica i osoba u koju nikad ne bih mogla imati povjerenja, ne hajući ni za što osim činjenice da mi je baka možda u nevolji.

"Ne idem ja nikamo", rekla sam mračno. Onda sam se sjetila kako ju je Neferet potaknula. "Reci mi što vidiš, Afrodita."

"Voda! Grozna je... tako smeđa i tako hladna. Svuda metež... ne mogu, ne mogu otvoriti vrata Saturna."

Užasno sam se trgnula. Baka ima Saturn! Kupila ga je zato što je to jedan od onih ultrasigurnih automobila koji navodno mogu sve preživjeti.

"Ali gdje je taj auto, Afrodita? U kojoj je to vodi?"

"Rijeka Arkansas", prodala je. "Most, srušio se." Afrodita je jecala, zvučeći prestravljeno. "Vidjela sam kako auto ispred mene pada i udara u teglenicu. Zapalio se! Ona djeca... klinci koji su mahali vozačima kamiona da im trube u prolazu... oni su u tom autu."

Tvrdo sam progutala:

"Okej, koji most? kada?"

Afroditi se cijelo tijelo odjednom napelo.

"Ne mogu van! Ne mogu van! Voda, ona je..."

Ispustila je grozan zvuk, zvučeći, kunem se, kao da je netko davi, a onda se otromboljila na klupi, a ruka joj je postala mlitava u mojoj.

"Afrodita!" Protresla sam je. "Moraš se probuditi! Moraš mi točnije reći što si sve vidjela!"

Kapci su joj se polako pomaknuli. Ovaj put joj nisam vidjela bjeloočnice izvrnutih očiju, a kad ih je otvorila, izgledale su kao normalne oči. Afrodita mi je naglo pustila ruku i drhtavo odmaknula kosu s lica. Primijetila sam da joj je mokra, i da je sva oblivena znojem. Trepnula je još par puta, a onda me pogledala u oči. Pogled joj je bio čvrst, ali ni u izrazu ni u glasu nisam joj uspijevala razabrati ništa osim iscrpljenosti.

"Dobro je, ostala si", rekla je.

"Reci mi što si vidjela. Što se dogodilo mojoj baki?"

"Sruši se most na kojem je njezin auto, a ona se strovali u rijeku i utopi", suho je rekla.

"Ne. Ne, to se neće dogoditi. Reci mi koji most. Kada. Kako. Spriječit ću to." Afroditine usne izvile su se uvis u natruhu osmijeha.

"Je li, hoćeš reći da odjednom vjeruješ mojim vizijama?"

Strah za baku bio je kao kipuća bol u meni. Primila sam je za mišicu i ustala, podižući je sa sobom.

"Idemo."

Pokušala se otrgnuti od mene, ali bila je preslaba. S lakoćom sam je nastavila držati.

"Kamo?"

"Do Neferet, naravno. Ona će skužiti kakva su to sranja, i naravno da ćeš razgovarati s njom."

"Ne!" gotovo je vrisnula. "Neću joj reći. Kunem ti se da neću. Što god bilo, reći ću joj da se ne sjećam ničega osim vode i mosta."

"Neferet će to izvući iz tebe."

"Ne, neće! Shvatit će ona da joj lažem, da skrivam nešto od nje, ali neće moći odrediti što. Ako me odvedeš njoj, baka će ti poginuti."

Obuzela me takva mučnina da sam se počela tresti.

"Što hoćeš od mene, Afrodita? Hoćeš opet biti predvodnica Kćeri Mraka? Pa dobro. Samo izvoli. Ali prvo mi reci što će biti s mojom bakom."

Izraz sirove boli prešao je Afroditinim blijedim licem.

"Ne možeš mi ti to vratiti, to mora Neferet."

"Što onda hoćeš?"

"Samo hoću da me saslušаш, da znaš da me Nyx nije napustila. Hoću du povjeruješ da su mi vizije i dalje stvarne." Zagledala mi se u oči. Glas joj je bio dubok i napet. "I hoću da mi onda duguješ uslugu. Jednog dana bit ćeš moćna Nadsvećenica, moćnija čak i od Neferet. Jednog dana možda će mi zatrebati zaštita, a onda će mi dobro doći ta usluga koju ćeš mi dugovati."

Došlo mi je da kažem da nema šanse da bih je mogla zaštititi od Neferet. Ni sad, a možda i nikad. A ne bih ni htjela. Afrodita je bila sva zbrkana, a ja sam već vidjela kako zna biti sebična i puna mržnje. Nisam joj htjela dugovati uslugu; nisam htjela imati nikakve veze s njom.

Ali nisam ni imala izbora.

"Pa dobro. Neću te odvesti do Neferet. Dakle, što vidiš?"

"Prvo mi daj riječ da mi duguješ uslugu. I, upamti, to nije isprazno ljudsko obećanje. Kad vampyri dadu riječ, bili oni početnici ili odrasli, ona obavezuje."

"Ako mi kažeš kako da spasim baku, dajem ti riječ da ću ti dugovati uslugu."

"Koju ja izaberem", lukavo je rekla.

"Ma da, šta god."

"Moraš to izreći da upotpuniš zavjet."

"Ako mi kažeš kako da spasim baku, dajem ti riječ da ću ti dugovati uslugu koju ti izabereš."

"Tako je izrečeno; tako će i biti", prošaptala je.

Trnci su mi prošli uz hrbat od njena glasa, što sam zanemarila.

"Reci mi."

"Moram prvo sjesti", rekla je.

Odjednom je opet počela drhtati i svalila se na klupu. Sjela sam do nje i nestrpljivo pričekala da se pribere. Kad je počela govoriti, osjetila sam kako me prožima oštar užas od onoga što mi priča, i duboko u duši znala sam da je ono što mi pripovijeda istinska vizija. Ako je Nyx i bila ljuta na

Afroditu, Božica to noćas nije iskazivala.

"Danas popodne tvoja će baka biti na obilaznici Muskogee, na putu za Tulsu." Zastala je i nakrivila glavu, kao da osluškuje nešto u vjetru. "Idući mjesec ti je rođendan. Dolazi u grad da nabavi poklon za tebe."

Trgnula sam se od iznenađenja. Afrodita je imala pravo. Rođendan mi je u prosincu, imam koma rođendan dvadeset četvrtog dvanaestog, što znači da ga nikad nisam imala prilike slaviti. Svi su ga uvijek htjeli spojiti s Božićem. Čak i prošle godine, kad sam napunila šesnaestu i trebala imati veliki, cool tulum, nisam imala nikakvo posebno slavlje. To mi je stvarno išlo na jetra... Protresla sam se. Nije sad bilo vrijeme da se izgubim u svojoj životnoj pritužbi na rođendan.

"Okej, znači, ona danas popodne dolazi u grad, i što onda bude?"

Afrodita je stisnula oči, kao da pokušava prozreti mrak.

"Čudno je, obično mi je jasan točan razlog tih nesreća, recimo, avion se pokvari, šta god, ali ovaj put sam bila tako blisko vezana uz tvoju baku da nisam sigurna zašto se most slomio." Bacila je pogled na mene. "To je možda zato što mi je ovo prva vizija u životu u kojoj pogiba netko koga prepoznajem. To me smelo."

"Ona neće poginuti", čvrsto sam rekla.

"Onda ne smije biti na tom mostu. Sjećam se da joj je na satu na upravljačkoj ploči pisalo da je tri i petnaest, tako da sam sigurna da će se dogoditi popodne."

Automatski sam bacila pogled na ručni sat, 6:10 ujutro. Za sat vremena će se razdaniti (a ja bih trebala otići na spavanje), što znači da će se baka probuditi. Znala sam joj dnevni raspored. Probudi se oko zore i ode u šetnju po blagom jutarnjem svjetlu. Onda se vrati u svoju udobnu kućicu, lagano doručkuje i posveti se onom poslu koji već treba obaviti na svojoj plantaži lavande. Nazvat ću je i reći joj da ostane doma, da se nipošto ne usudi danas ikamo poći autom. Neće joj se ništa dogoditi; pobrinut ću se za to. A onda mi je nova misao zagolicala svijest. Pogledala sam Afroditu.

"Ali što je s drugim ljudima? Sjećam se da si spomenula neke klince u autu ispred sebe, i da se njihov auto razbio i zapalio."

"Aha."

Namrštila sam se na nju.

"Što aha?"

"Aha, gledala sam s motrišta tvoje bake i vidjela kako se hrpa drugih auta razbija oko mene. Samo, sve se to brzo odvijalo, tako da mi nije bilo baš jasno koliko."

Ništa više nije rekla, pa sam zgađeno odmahнула glavom.

"A da ih spasiš? Rekla si da će mala djeca poginuti!"

Afrodita je slegnula ramenima.

"Rekla sam ti da me vizija zbunila. Nije mi bilo jasno točno gdje se odvija, a znam vrijeme samo zato što sam vidjela datum i sat na upravljačkoj ploči tvoje bake."

"Znači, samo ćeš pustiti da svi ostali ljudi poginu?"

"Što to tebe briga? Baka će ti se spasiti."

"Muka mi je od tebe, Afrodita. Je li tebe briga za bilo koga osim za sebe samu?"

"Šta god, Zoey. Kao da si ti nešto savršena? Nisam baš čula da te briga za bilo koga osim tvoje bake."

"Naravno da me za nju najviše bilo briga! Volim je! Ali ne bili htjela ni da itko drugi umre. A nitko drugi i neće, ako se mene pita. Znači, moraš smisliti neki način da mi objasniš o kom se to mostu tu radi."

"Već sam ti kazala, most je na obilaznici Muskogee. Ne znam točno koji."

"Bolje razmisli! Što si još vidjela?"

Uzdahnula je i sklopila oči. Gledala sam kako joj se čelo naboralo i sva se nekako zgrčila. Ne otvarajući oči, rekla je:

"Čekaj, ne. Nije na obilaznici. Vidjela sam tablu. To je most 1-40 preko rijeke Arkansas, onaj odmah pokraj obilaznice blizu Webber's Fallsa." Zatim je otvorila oči. "Sad znaš kad i gdje. Ne mogu ti ne znam što još reći. Mislim da nekakav plosnati brod, tipa teglenice, udari u most, ali to je sve što znam. Nisam vidjela ništa što bi identificiralo brod. Onda, kako to misliš spriječiti?"

"Ne znam, ali spriječit ću", promrsila sam.

"Pa, dok ti razmišljaš kako bi spasila svijet, ja se vraćam u dom da si sredim nokte. Rascvjetani nokti su za mene prava tragedija."

"Znaš, to što su ti starci katastrofa nije izgovor da budeš bezdušna", rekla sam. Bila se već okrenula, ali na ovo je zastala. Leđa su joj se sasvim izravnila, a kad se osvrnula prema meni, oči su joj bile ljutito stisnute.

"Što ti znaš o tome?"

"O tvojim roditeljima? Ne puno, osim da te žele kontrolirati i da ti je mama prava noćna mora. A općenito o sjebanim starcima? Jako puno. Živjela sam sa živom tlakom od problematičnih roditelja otkako mi se mama prije tri godine preudala. Što je koma, ali nije mi izgovor da budem kučka."

"Pokušaj živjeti osamnaest godina s daleko više od 'žive tlake od problematičnih roditelja', pa možda počneš kužiti pol posto o tome. Do tada, kurca ti ne znaš."

Zatim je, kao ona stara, poznata i nepodnošljiva Afrodita, zbacila kosu i udaljila se, miješajući uskim dupetom kao da me za to briga.

"Problema. Cura ima žešćih problema."

Sjela sam na klupu i počela kopati po torbici u potrazi za mobitelom, sretna što sam ga nastavila nositi sa sobom premda sam mu bila prisiljena isključiti zvuk, pa čak i vibriranje. Razlog se mogao svesti na jednu riječ, Heath. On je bio moj ljudski skoro bivši dečko, a otkako su me on i moja definitivno bivša najbolja frendica Kayla pokušali "izbaviti" (to su doslovce rekli, kreteni) iz Kuće Noći, Heath je zbilja prevršio svaku mjeru opsjednutosti mnome. Naravno, krivnja za to nije baš bila na njemu. Ja sam bila ta koja je okusila njegovu krv i počela cijelo njegovo Utiskivanje, ali svejedno. Uostalom, iako su se njegove poruke svele s, ono, vrag zna koliko (što će reći, dvadesetak) dnevno, na dvije-tri, i dalje mi se nije dalo imati uključen mobitel, pa da me on gnjavi. I, nego što, kad sam otklopila mobitel, imala sam dva propuštena poziva, oba od Heatha. Ipak, nije bilo poruka, pa sam se ponadala da time iskazuje svoju sposobnost učenja.

Baka je zvučala pospano kad se javila na telefon, ali živnula je čim je shvatila da je to ja zovem.

"O, Zoeybird! Tako mi je drago probuditi se uz tvoj gas", rekla je. Osmjehnula sam se u mobitel.

"Uželjela sam te se, bako."

"Uželjela sam se i ja tebe, srce."

"Bako, zovem te iz jednog pomalo čudnog razloga, ali jednostavno ćeš mi morati vjerovati na riječ."

"Naravno da ti vjerujem na riječ", odgovorila mi je bez oklijevanja, lako je različita od moje mame da se kojiput čudim kako to da su u rodu.

"Okej, imala si namjeru danas tijekom dana doći u Tulsu da nešto kupiš, je li tako?"

Nastala je kratka stanka, a onda se nasmijala.

"Izgleda da će biti teško skrivati rođendanska iznenađenja od moje unuke vampyrice."

"Htjela bih da mi nešto obećaš, bako. Obećaj mi da danas nećeš nikamo ići. Ne sjedaj u auto. Ne vozi se nikamo. Samo ostani doma i opusti se."

"O čemu se tu radi, Zoey?"

Oklijevala sam, ne znajući kako bih joj to rekla. Onda je, sposobna da me shvati otkako živim, blago rekla:

"Imaj na umu da meni sve možeš reći, Zoeybird. Ja ti vjerujem."

Nisam shvatila da sam zadržavala dah sve do tog trenutka. Pri izdahu sam kazala:

"Srušit će se most na cesti 1-40 koji prelazi rijeku Arkansas pokraj Webber's Fallsa. Trebala si biti na njemu, a pritom bi poginula."

Ovo zadnje izrekla sam tiho, gotovo šaptom.

"O! O, joj! Bolje da sjednem."

"Bako, jesi dobro?"

"Sada valjda jesam, ali ne bih bila da me nisi upozorila, i zbog toga mi se malo vrti u glavi." Sigurno je dohvatila časopis ili nešto takvo, jer sam začula kako se hladi. "Kako si saznala za to? Imaš li vizije?"

"Ne, nemam ja. Nego Afrodita."

"Djevojku koja je nekad predvodila Kćeri Mraka? Mislila sam da vas dvije niste u dobrim odnosima."

Frknula sam.

"Nismo. Definitivno nismo. Ali pronašla sam je kako ima viziju, i rekla mi je što je vidjela."

"A imaš povjerenja u tu djevojku?"

"Nipošto, ali imam povjerenja u njenu moć, a i vidjela sam je, bako. Bilo je kao da je ona tamo, s tobom. Bilo je grozno. Vidjela te kako se rušiš u autu, i kako pogibaju mala djeca..."

Morala sam prekinuti i doći do daha. Istina me odjednom sustigla: baka mi je danas mogla poginuti.

"Čekaj, u nesreći je bilo još ljudi?"

"Aha, kad se most sruši, hrpa auta padne u rijeku."

"Ali što će biti s ostalima?"

"Pobrinut ću se i za to. Ti samo ostani doma."

"A da ipak odem na most i pokušam ih spriječiti?"

"Nikako! Da nisi išla ni blizu. Pobrinut ću se da nitko ne nastrada, obećavam ti. Ali moram znati i da si ti na sigurnom", rekla sam.

"Okej, srce. Vjerujem ti. Ne moraš se brinuti zbog mene. Bit ću zdrava i čitava kod kuće. Ti se pobrini za sve što trebaš obaviti, a ako ti budem trebala, nazovi me. Kad god."

"Hvala ti, bako. Volim te."

"Volim i ja tebe, u-we-tsi-a-ge-ya."

Nakon što sam prekinula vezu, nakratko sam samo ostala tako sjediti, sileći se da se prestanem tresti, ali samo nakratko. U glavi mi se već kuhao plan, i nisam imala vremena za šizu.

Morala sam prionuti na posao.

Deseto poglavlje

"Zašto onda ne možemo reći Neferet za tu nesreću? ona bi samo trebala obaviti par poziva, kao kad je prošli mjesec Afrodita imala viziju rušenja onog aviona na aerodromu u Denveru", rekao je Damien, pazeći da ne govori preglasno.

Žurno sam se vratila u dom, okupila svoju ekipu i ukratko im opisala Afroditinu viziju.

"Natjerala me da joj obećam da se neću obratiti Neferet. Njih dvije su u nekakvoj čudnoj svađi."

"Bilo je i vrijeme da je Neferet počne doživljavat ko kuju, što i je", rekla je Stevie Rae.

"Ko mrsku kravetinu", rekla je Shaunee.

"Ko vražju kučketinu", složila se Erin.

"Da, dobro, nije baš bitno što je ona. Bitne su njene vizije i ljudi u smrtnoj opasnosti", rekla sam.

"Čuo sam da njene vizije više nisu stvarno vrijedne povjerenja, jer je Nyx Afroditi uskratila naklonost", rekao je Damien. "Možda te zato natjerala da joj obećaš da se nećeš obratiti Neferet, jer je sve ovo samo nešto što je ona izmislila i sad hoće da pošiziš i napraviš nešto što će te ili osramotiti i izvrgnuti ruglu, ili ti stvoriti nevolje."

"I ja bih tako mislila, da je nisam gledala kako proživljava viziju. Nije ju lažirala, u to sam sigurna."

"Ali govori li ti cijelu istinu?" upitala je Stevie Rae.

Razmislila sam na trenutak o tome. Afrodita mi je već bila priznala da je u stanju ne kazati dijelove svojih vizija Neferet. Zbog čega mislim da ona to sad ne radi i sa mnom? Onda sam se sjetila bljedila njena lica, čvrstine kojom mi je stisnula ruku i straha u njenu glasu kad se pridružila mojoj baki u pogibiji. Stresla sam se.

"Govorila mi je istinu", rekla sam. "Morat ćete mi naprosto vjerovati da me intuicija ne vara." Pogledala sam svojih četvero prijatelja. Nitko od njih nije bio sretan zbog toga, ali znala sam da mi svatko od njih vjeruje i da se mogu pouzdati u njih. "Dakle, ovako stoje stvari. Već sam se čula s bakom. Ona neće biti na tom mostu, ali hrpa drugih ljudi hoće. Moramo smisliti način da spasimo te druge ljude."

"Afrodita je rekla da je brod sličan teglenici udario u most, što je izazvalo rušenje?" priupitao je Damien.

Kimnula sam.

"Pa, mogla bi se predstaviti kao Neferet i učiniti isto što i ona, nazvati osobu zaduženu za tu teglenicu i reći joj da je jedna tvoja učenica imala viziju tragedije. Ljudi slušaju Neferet; previše je se boje da je ne bi slušali. Dobro se zna da su njene informacije spasile mnoštvo ljudskih života."

"Već mi je to palo na pamet, ali ne bi išlo, jer Afrodita nije jasno vidjela brod. Nije čak bila ni sigurna da je riječ o teglenici. Tako da nikako ne mogu znati kako bih uopće krenula nekome javiti da ga zaustavi. A ne mogu se predstaviti kao Neferet. To mi je ful pogrešno. Mislim ono, baš bi značilo da izazivam frku. Ne možeš mi reći da taj koga bih nazvala ne bi naknadno nazvao Neferet da joj da nekakav izvještaj o razvoju situacije. A onda bi nastao pravi pakao."

"Gadna scena", rekla je Shaunee.

"Aha, Neferet bi onda otkrila da je ta kučka opet imala viziju, što bi prekršilo tvoje obećanje da ćeš šutjeti o tome", rekla je Erin.

"Okej, znači da zaustavljanje broda ne dolazi u obzir, kao ni predstavljanje kao Neferet. To nam kao jedinu mogućnost ostavlja zatvaranje mosta", rekao je Damien.

"To sam i ja zaključila", rekla sam.

"Bombaška prijetnja!" odjednom je rekla Stevie Rae. Svi smo je pogledali.

"A?" upitala je Erin.

"Objasni", rekla je Shaunee.

"Nazvat ćemo one koje već zovu oni manijaci koji prave bombaške prijetnje."

"To bi zapravo moglo imati uspjeha", rekao je Damien. "Kad u nekoj zgradi dođe do bombaške prijetnje, uvijek je evakuiraju. Zato se može zaključiti da bi se pri bombaškoj prijetnji nekom mostu, taj most zatvorio, barem dok se ne otkrije da je bombaška prijetnja lažna."

"Ako ih nazovem sa svoga mobitela, neće moći znati tko sam, je li?" upitala sam.

"Daj, molim te", rekao je Damien, odmahujući glavom kao da sam totalno debilna. "Naravno da mogu ući u trag mobitelima. Nisu ovo devedesete."

"Što da onda radim?"

"Svejedno možeš nazvati s mobitela. Samo to mora biti jednokratni", pojasnio mi je Damien.

"Misliš, kao jednokratni fotoaparati?"

"Di ti živiš?" upitala me Shaunee.

"Tko ne zna za jednokratne mobitele?" rekla je Erin.

"Ja ne znam", rekla je Stevie Rae.

"Upravo tako", rekle su Blizanke zajedno.

"Izvoli" Damien je izvadio krupnu, papačku Nokiju iz džepa "posluži se

mojim."

"Zašto imaš jednokratni?" Proučila sam mobitel. Izgledao mi je prilično normalno.

"Nabavio sam ga nakon što su mi roditelji šiznuli zbog toga što sam gej. Sve dok nisam bio Obilježen i došao ovamo, imao sam dojam da su mi doživotno zabranili živjeti. Hoću reći, nije baš da sam stvarno očekivao da će me negdje zaključati u ormar, ali dobro je biti pripravan. Otada pazim da kod sebe uvijek nosim nešto takvo."

Nijedna od nas nije znala što bi rekla. Fakat je bilo koma što Damien roditelji rade takve muke zato što je gej.

"Hvala ti, Damien", napokon sam rekla.

"Nema na čemu. Kad obaviš poziv, svakako isključi mobitel, a onda ga vrati meni. Ja ću ga uništiti."

"Okej."

"I svakako im reci da je bomba postavljena ispod razine vodostaja. Tako će biti primorani zatvoriti most dovoljno dugo da stignu poslati ronioce da to provjere."

Kimnula sam.

"Dobar prijedlog. Reći ću im da će bomba eksplodirati u tri i petnaest, što je točno vrijeme koje je Afrodita vidjela na satu na upravljačkoj ploči moje bake kad se srušila."

"Ne znam koliko te stvari traju, ali trebala bi vjerojatno nazvat oko dva i trideset, što zvuči ko dovoljno vremena da stignu onamo i evakuiraju most, ali ne i dovoljno da stignu otkrit da je prijetnja lažna, pa prerano pustit aute da opet krenu preko mosta", rekla je Stevie Rae.

"Ovaj, ekipa", rekla je Shaunee. "Koga ćete to nazvat?"

"Kvragu, pojma nemam." Osjećala sam kako mi se stres smješta oko ramena i znala da ću u kratkom roku dobiti ozbiljnu glavobolju.

"Googlaj", rekla je Erin.

"Ne", brzo je rekao Damien. "Ne treba nam nikakav kompjuterski trag. Samo trebaš nazvati mjesni ogranak FBI-a. Naći ćeš ga u imeniku. Oni će postupiti kako se već postupa kad ih manijaci nazovu."

"Tipa, ući im u trag i strpati ih u zatvor do kraja vječnosti", tmurno sam promrsila.

"Ne, neće te uloviti. Nećeš ostaviti nikakav trag. Neće imati razloga da posumnjaju na bilo koga od nas. Nazovi oko dva i trideset. Reci im da si postavila bombu pod most zbog..." Damien je zastao u nedoumici.

"Zbog zagađenja!" zacvrkutala je Stevie Rae.

"Zagađenja?" rekla je Shaunee.

"Mislim da ne bi trebalo biti zbog zagađenja. Mislim da bi trebalo biti zato što ti je već puna kapa miješanja državnog sektora u privatni", rekla je Erin. Samo sam trepnula prema njoj. Što je ona to sad rekla, kvragu?

"Izvršna napomena, Blizanko", rekla je Shaunee.

Erin se iscerila.

"Zvučala sam baš kao moj stari kad sam to rekla. Bio bi ponosan. Pa, ne zbog toga što se pravimo da ćemo dići most u zrak, al zbog ovog drugog, to svakako."

"Shvaćamo, Blizanko", rekla je Shaunee.

"Svejedno mi se sviđa reći da je to zato što ti je dosta zagađenja. Zagađenje je stvaran problem", tvrdoglavo je rekla Stevie Rae.

"Okej, da onda kažem da je to zbog miješanja države kao i zbog zagađenja naših rijeka? To će biti razlog zašto je bomba na mostu." Blijedo su me pogledali. Uzdahnula sam. "Zbog zagađenja rijeke."

"Aaa", rekli su.

"Koji bi mi jadni teroristi bili", rekla je Stevie Rae, smijuljeći se.

"Mislim da je to zapravo pametno", rekao je Damien.

"Onda, slažemo se? Ja nazovem FBI, i nitko od nas ne zuci ni riječi o Afroditoj viziji." Kimnuli su. "Dobro. Okej. Onda idem naći telefonski imenik i potražili broj FBI-a, a onda ću..."

Opazila sam neku kretnju u kutu vidnog polja, osvrnula se i ugledala kako Neferet u dom uvodi dva muškarca u službenim odijelima. Svi su smjesta umuknuli, i začula sam kako mrmor:

"Ljudski su..." počinje kružiti prostorijom. A onda više nisam imala vremena za razmišljanje i osluškivanje, jer je postalo očito da Neferet i dvojica ljudskih muškaraca hodaju ravno prema meni.

"A, Zoey, tu si." Neferet mi se osmjehnula toplo kao i obično. "Ova bi gospoda trebala porazgovarati s tobom. Predlažem da se povučemo u knjižnicu. Ne bi trebalo potrajati više od trenutka."

Neferet je kraljevskom geslom pokazala službenicima i meni da pođemo za njom, te čvrstim korakom izašla iz velike glavne prostorije (dok su svi zijevali i zjakali u nas) u malu pokrajnju koju smo zvali domskom knjižnicom, iako je prije bila kompjuterska soba s par udobnih stolica i nekoliko polica punih meko ukoričenih knjiga. Za kompovima u nizu sjedile su samo dvije cure, kojih se Neferet riješila brzom naredbom. Šmugnule su van, a ona je zatvorila vrata za njima, pa se okrenula prema nama. Bacila sam pogled na sat iznad kompa. Bilo je 7:06 u subotu ujutro. Što je sad ovo?

"Zoey, ovo su detektiv Marx" pokazala je na višega od njih dvojice "i

detektiv Martin iz odjela za krvne delikte Policijske uprave Tulsa. Htjeli bi ti postaviti nekoliko pitanja o ubijenome ljudskom mladiću."

"Okej", rekla sam, pitajući se kakva bi mi to pitanja uopće mogli postaviti. Kvragu, ništa nisam znala. Nisam čak ni njega naročito dobro znala.

"Gospođice Montgomery", započeo je detektiv Marx, ali Neferet mu je elegantno upala u riječ.

"Redbird", rekla je.

"Gospođo?"

"Zoey je službeno promijenila prezime u Redbird kad je postala samostalna maloljetnica po ulasku u našu školu prošli mjesec. Svi naši učenici pravno su samostalni. Smatramo to korisnim, zbog osobite prirode ove škole."

Murjak je kratko kimnuo. Nisam mogla odrediti je li ga to ozlojedilo ili ne, ali kako je stalno pogledavao prema Neferet, pretpostavila sam da nije.

"Gospođice Redbird," nastavio je, "primili smo informacije da poznajete Chrisa Forda i Brada Higeonsa. Je li to istina?"

"Aha, mislim, da", brže-bolje sam se ispravila. Ovo očito nije bio trenutak da zvučim kao blesava tinejdžerica. "Poznam... dobro, poznavala sam ih obojicu."

"Kako to mislite, poznavala?" oštro je rekao detektiv Martin, onaj niži murjak.

"Pa, hoću reći da se više ne družim s ljudskim tinejdžerima, ali i prije nego što sam bila Obilježena nisam baš često viđala Chrisa i Brada." Upitala sam se što ga to tako smeta, a onda shvatila da zato što je Chris mrtav, a Brad nestao, to što sam ih spomenula u prošlom vremenu vjerojatno nikako nije dobro zvučalo.

"Kad ste posljednji put vidjeli ta dva mladića?" upitao me Mara.

Zagrizla sam si usnu, nastojeći se prisjetiti.

"Već mjesecima nisam, od početka nogometne sezone, a onda sam otišla na možda dva-tri tuluma gdje su i oni bili."

"Znači, niste bili ni s jednim od njih?"

Namrštila sam se.

"Nisam. Recimo da sam izlazila s vođom napada Broken Arrowa. Samo zato sam i poznavala nekoga iz Uniona." Osmjehnula sam se, ne bih li malo opustila situaciju. "Misli se da se igrači Uniona i Broken Arrowa međusobno mrze. To baš nije točno. Većina ih je zajedno odrasla. Hrpa njih se i dalje družu."

"Gospođice Redbird, koliko ste već u Kući Noći?" upitao me niži murjak, kao da nisam ni pokušala biti ugodna.

"Zoey je s nama gotovo točno mjesec dana", odgovorila je Neferet u moje ime.

"A jesu li vas u tih mjesec dana posjetili Chris ili Brad?" Totalno iznenađena, rekla sam:

"Ne!"

"Želite li time reći da vas baš nijedan ljudski tinejdžer nije ovdje posjetio?" brzo je ispali pitanje Martin.

Ulovio me nespremnu, pa sam debilno zamucala, sigurno izgledajući kao da sam potpuno kriva. Na svu sreću, Neferet mi je pritekla u pomoć.

"Zoey je posjetilo dvoje prijatelja u prvih tjedan dana koje je provela ovdje, premda mislim da se to ne bi moglo nazvati službenim posjetom", kazala je s vještim, zrelim osmijehom upućenim detektivima koji je jasno govorio: djeca ko djeca. Zatim me ohrabrila kimanjem glave. "Hajde, ispričaj im kako je tvojih dvoje prijatelja mislilo da bi bilo zabavno popeti se preko zida."

Neferet je uprla zelene oči u mene. Još sam joj tada ispričala sve o tome kako su se Heath i Kayla popeli po zidu s apsurdnom idejom da me izbave. Ili je to bar Heath namjeravao. Kayla, moja bivša najbolja frendica, samo je htjela da vidim da je položila pravo na Heatha. Sve sam to kazala Neferet, a i više. Kako sam nekako slučajno počela kušati Heathovu krv, sve dok me Kayla nije ulovila i totalno sišla s uma. Dok sam gledala u Neferetine oči, znala sam sigurno kao da je to naglas izgovorila da trebam zadržati taj sitni incident s kušanjem krvi za sebe, što mi je bilo više nego okej.

"Stvarno nije bilo ništa naročito, a otada je prošlo punih mjesec dana. Kayla i Heath odlučili su krišom ući ovamo i izbaviti me." Zastala sam da odmahnem glavom kao da ih smatram totalno ludim, a viši se murjak ubacio sa:

"Koji Kayla i Heath?"

"Kayla Robinson i Heath Luck", rekla sam. (Aha, Heath se stvarno preziva Luck, makar je jedino u čemu je stvarno imao sreće to što ga nisu ulovili dok vozi pijan.) "Uglavnom, Heath zna biti pomalo tup, a Kayla, pa eto, Kayla se stvarno kuži u cipele i frizure, ali zdrav razum joj baš nije jača strana. Tako da nisu baš dobro razmislili o cijelom tom problemu tipa 'hej, ona se pretvara u vampyricu, pa će umrijeti ako ode iz Kuće Noći'. Zato sam im objasnila da ne samo da ne želim, nego i ne mogu otići. I to je bilo otprilike sve."

"Ništa se neobično nije dogodilo kad ste se vidjeli s prijateljima?"

"Mislite, kad sam se vratila u dom?"

"Ne. Da drugačije sročim pitanje. Ništa se neobično nije dogodilo kad ste se vidjeli s Kaylom i Heathom?" rekao je Martin.

Progutala sam.

"Ne."

Što zapravo nije bila laž. Izgleda da nije neobično da početnici osjete krvožednost vampyra. Nisam je trebala osjetiti tako rano tijekom Promjene, ali ni Biljeg mi ne bi trebao biti ispunjen, niti bih trebala imati dodatne ukrasne tetovaže odrasle vampice. Da i ne spominjem činjenicu da nijedan drugi početnik ili vamp nikad nije bio Obilježen na ramenu i leđima kao ja. Okej, nisam baš normalna početnica.

"Niste posjekli mladića i popili mu krv?" Glas nižeg murjaka bio je hladan kao led.

"Ne!" kriknula sam.

"Vi to optužujete Zoey za nešto?" rekla je Neferet, primičući mi se.

"Ne, gospodo. Samo je ispitujemo ne bismo li stekli jasniji pojam o dinamici prijatelja Chrisa Forda i Brada Higeonsa. Slučaj je prilično neobičan u pogledu nekoliko stvari..."

Niži je murjak počeo mljeti li mljeti, dok su meni misli sustizale jedna drugu.

Što je sad ovo? Nisam posjekla Heatha; ogrebala sam ga. I to ne namjerno. A nisam mu ni doslovce "pila" krv, bilo bi točnije reći da sam je polizala. Ali, kvragu, kako oni uopće znaju za to? Heath nije bio naročito bistar, ali nisam imala dojam da bi išao pričati kome god (a naročito ne detektivima) da cura na koju se pali pije krv. Ne, Heath ne bi ništa kazao, ali...

I onda sam skužila zašlo mi postavljaju pitanja.

"Nešto trebate znati o Kayli Robinson", odjednom sam rekla, prekidajući nižeg murjaka u dosadnoj tiradi. "Vidjela je kako sam se poljubila s Heathom. Pa, zapravo, kako je Heath poljubio mene. Heath joj se sviđa." Prešla sam pogledom s jednog na drugog murjaka. "Znate, Heath joj se stvarno sviđa, u smislu da bi sad kad joj više ne stojim na putu htjela biti s njim. Tako da se naljutila kad me vidjela da se ljubim s njim i počela vikati na mene. Okej, priznajem da se nisam naročito zrelo ponijela. Naljutila sam se i ja na nju. Mislim ono, stvarno nije u redu kad ti najbolja prijateljica počne pikirati na dečka. Uglavnom" promeškoltjela sam se, kao da mi je neugodno priznati to što im govorim "rekla sam Kayli neke grubosti koje su je prestrašile. Prepala se i otišla."

"Kakve to grubosti?" upitao me detektiv Marx.

Uzdahnula sam.

"Nešto u stilu da ću ako ne ode doletjeti sa zida i posisati joj krv."

"Zoey!" oštro me opomenula Neferet. "Znaš da to nije primjereno. Imamo već dovoljno problema s percepcijom u javnosti i bez tvojeg namjernog zastrašivanja ljudskih tinejdžera. Nije ni čudo da se sirotica obratila policiji."

"Znam. Stvarno mi je žao." Premda sam shvaćala da Neferet igra moju igru,

svejedno sam se morala silom spriječiti da ne ustuknem od moći u njenu glasu. Pogledala sam prema detektivima. Obojica su razrogačeno, preneraženo buljila u Neferet. Ha. Znači, sve do tog trenutka pokazala im je jedino svoje predivno javno lice. Pojma nisu imali s kakvom silom tu imaju posla.

"I otada niste vidjeli nijedno od tih dvoje tinejdžera?" upitao me viši murjak nakon nelagodne stanke.

"Samo još jedanput, a taj put je bio samo Heath, za vrijeme našeg obreda Samhaina."

"Ispričavam se, za vrijeme čega?"

"Samhain je staro ime za noć koja je vama vjerojatno najpoznatija kao Noć vještica", pojasnila je Neferet. Opet je postala zapanjujuće lijepa i ljubazna, i mogla sam shvatiti zašto su se murjaci zbunili, ali uzvratili su joj osmijeh kao da im nema druge. Znajući Neferetine moći, možda im i nije bilo.

"Nastavi, Zoey", kazala mi je.

"Pa, bilo nas je dosta, i održavali smo obred. Kao crkvenu službu na otvorenom", objasnila sam. Okej, nije bilo nimalo kao crkvena služba na otvorenom, ali nije bilo šanse da idem objašnjavati izricanje kruga i prizivanje duhova mrtvih mesožderskih vampova dvojici ljudskih murjaka. Pogledala sam prema Neferet. Ohrabрила me kimanjem. Duboko sam udahnula i u sebi počela cenzurirati prošlost dok sam govorila. Znala sam da zapravo nije bitno što ću reći. Heath se ničega nije sjećao iz te noći, iz noći kad su ga duhovi prastarih vampyра zamalo ubili. Neferet se pobrinula za to da mu sjećanje ostane totalno i trajno blokirano. Znao je samo da me pronašao s hrpom drugih učenika i da se onda onesvijestio. "Uglavnom, Heath je kradom ušao na obred. Bilo je stvarno neugodno, pogotovo zato što je... a eto... bio totalno razvaljen."

"Heath je bio pijan?" upitao je Marx.

Kimnula sam.

"Da, bio je pijan. Samo, ne bih da zbog toga ima nekakvih problema." Već sam prije odlučila ne spominjati Heathovo nesretno, i nadam se privremeno, eksperimentiranje s travom.

"Neće imati problema."

"Drago mi je. Mislim ono, on mi nije dečko, ali u biti je dobar."

"Bez brige za to, gospođice Redbird, samo nam recite što se dogodilo."

"Zapravo ništa. Upao nam je na obred, i bilo je neugodno. Kazala sam mu da ode doma i da se ne vraća, da je s nama gotovo. Napravio je budalu od sebe, a onda se onesvijestio. Ostavili smo ga tamo, i to je sve."

"Niste ga otada vidjeli?"

"Ne."

"Je li vam se na bilo kakav način javio?"

"Je, zove me zbilja prečesto i ostavlja mi iritantne poruke na mobitelu. Ali to se poboljšava", brže-bolje sam dodala. Stvarno nisam htjela da ima problema. "Mislim da mu napokon dolazi do glave da smo prekinuli."

Visoki je murjak dovršio pisanje zabilježaka, a onda iz džepa izvukao plastičnu vrećicu u kojoj je bilo nešto.

"A ovo, gospođice Redbird? Jeste li ikada prije ovo vidjeli?"

Pružio mi je vrećicu i shvatila sam što je to u njoj. Bio je to srebrni privjesak na dugoj crnoj baršunastoj vrpici. Privjesak je bio u obliku dva polumjeseca okrenuta jedan nasuprot drugom, naspram punog mjeseca prekrivenog granatima. Bio je to simbol trostruke Božice, majke, djevojke i starice. Imala sam isti takav, jer se radilo o ogrlici kakvu nosi predvodnica Kćeri Mraka.

Jedanaesto poglavlje

"Odakle vam to?" upitala je Neferet. Razaznavala sam da pokušava obuzdati glas, ali u njemu se čuo moćan, ljutit prizvuk koji nikako nije mogla prikriti.

"Ova je ogrlica pronađena u blizini tijela Chrisa Forda."

Zinula sam, ali ništa nisam mogla izgovoriti. Znala sam da sam probljedjela, a želudac mi se bolno zgrčio.

"Prepoznajete li ogrlicu, gospođice Redbird?" ponovio je pitanje detektiv Mara. Progutala sam i nakašljala se.

"Da. To je privjesak vodstva Kćeri Mraka."

"Kćeri Mraka?"

"Kćeri i Sinovi Mraka ekskluzivna su školska organizacija za naše najbolje učenike", rekla je Neferet.

"A vi pripadate toj organizaciji?" upitao me.

"Ja sam joj predvodnica."

"Znači, pristali biste nam pokazati svoju ogrlicu?"

"Ma, nemam je kod sebe. U sobi mi je." Od šoka mi se vrtjelo u glavi.

"Gospodo, zar vi to optužujete Zoey za nešto?" rekla je Neferet. Glas joj je bio tih, ali nit uvrijeđene ljutnje koja ga je prožimala dotaknula mi je kožu, tako da sam se sva naježila. Iz plahog pogleda koji su detektivi razmijenili shvatila sam da su i oni to osjetili.

"Gospođo, samo je ispitujemo."

"Kako je poginuo?" Glas mi je bio slab, ali zvučao je abnormalno glasno u napetom muku koji je okruživao Neferet.

"Od višestrukih posjekotina i gubitka krvi", rekao je Marx.

"Netko ga je isjekao nožem skakavcem ili nečim takvim?"

Na vijestima su rekli da je Chrisa napala nekakva životinja, pa sam već znala odgovor na to pitanje, ali svejedno sam osjetila potrebu da to pitam.

Marx je odmahnuo glavom.

"Ozljede nisu bile nimalo slične ranama od noža. Bile su sličnije ogrebotinama i ugrizima životinje."

"U tijelu gotovo da mu više nije bilo krvi", dodao je Martin.

"A vi ste došli ovamo zato što vam to izgleda kao vampyrski napad", smrknuto je rekla Neferet.

"Došli smo zato što tražimo odgovore, gospođo", rekao je Mara.

"Onda vam predlažem da na ljudskome momku obavite pretrage na postotak alkohola u krvi. Već iz oskudnih podataka o skupini tinejdžera s kojom se mladić družio znam da su bili okorjeli pijanice. Vjerojatno je dobio trovanje alkoholom i pao u rijeku. Više je nego vjerojatno da je posjekotine zadobio od stijena, ili možda čak od životinja. Uz rijeku nije neobično zateći kojote, čak i unutar gradskih granica Tulse", rekla je Neferet.

"Da, gospođo. Obavljamo pretrage na tijelu. Čak i lišeno krvi, štošta će nam otkriti."

"Što je dobro. Sigurna sam da ćete između mnogih drugih stvari saznati da je ljudski momak bio pijan, možda čak i drogiran. Mislim da biste trebali potražiti razložnije uzroke njegove pogibije od vampyrskog napada. Dakle, pretpostavljam da ste ovdje završili?"

"Još jedno pitanje, gospođice Redbird", obratio mi se detektiv Mara, ne pogledavši Neferet. "Gdje ste bili u četvrtak između osam i deset sati?"

"Navečer?" priupitala sam.

"Da."

"Bila sam u školi. Ovdje. Na nastavi."

Martin me blijedo pogledao.

"U školi? U to doba dana?"

"Možda biste se trebali bolje pripremiti prije ispitivanja mojih učenika. U Kući Noći nastava počinje u dvadeset sati i traje do tri ujutro. Vampyri odavno više vole noć." Opasni se prizvuk i dalje čuo u Neferetinu glasu.

"Zoey je bila na nastavi kad je momak poginuo. Jesmo li sada završili?"

"Zasad smo gotovi s gospođicom Redbird." Mara je prelistao nekoliko stranica unatrag u tekici u kojoj je vodio bilješke, a onda dodao: "Još bismo trebali razgovarati s Lorenom Blakeom."

Pokušala sam ne reagirati na Lorenovo ime, ali znam da mi je tijelo poskočilo, i osjetila sam kako mi se lice žari.

"Žao mi je, Loren je oputovao jučer prije zore privatnim školskim mlažnjakom. Otišao je u našu školu na Istočnoj obali da pruži podršku našim učenicima koji su dospjeli u završnicu našeg međunarodnog natjecanja iz Shakespeareovih monologa. Ali svakako mu mogu predati poruku da vam se javi nakon što se vrati u nedjelju", rekla je Neferet dok je hodala prema vratima, očito se rješavajući ove dvojice.

Ali Marx se nije pomaknuo. I dalje me promatrao. Polako je zavukao ruku u unutarnji džep sakoa i izvadio posjetnicu. Pružio mi ju je i rekao:

"Ako se sjetite bilo čega, baš bilo čega, što bi nam prema vašem mišljenju moglo pomoći da nađemo onoga tko je to učinio Chrisu, javite mi se." Zatim je kimnuo Neferet. "Hvala vam na ukazanom vremenu, gospođo. Vratit ćemo se u nedjelju na razgovor s gospodinom Blakeom."

"Ispratit ću vas", rekla je Neferet. Stisnula mi je rame i prošla pokraj dvojice detektiva, izvodeći ih iz postorije.

Ostala sam sjediti, nastojeći pribitati zbrkane misli. Neferet im je lagala, i to ne samo zato što nije spomenula da sam pila Heathovu krv i da je Heath zamalo poginuo za vrijeme obreda Samhaina. Lagala im je o Lorenu. On nije otišao iz škole jučer prije zore. U zoru je bio kod istočnog zida sa mnom. Spojila sam ruke i čvrsto ih stisnula, ne bi li mi se prestale tresti.

Nisam otišla na spavanje sve do gotovo deset sati (i to ujutro). Damien, Blizanke i Stevie Rae htjeli su čuti sve o posjetu detektiva, a ja nisam imala ništa protiv. Mislila sam da bi mi prepričavanje pojedinosti moglo dati neki pojam o tome što se, kvragu, zbiva. Prevarila sam se. Nitko nije mogao dokučiti zašto je ogrlica predvodnice Kćeri Mraka bila uz truplo ljudskog dečka. Da, provjerila sam, moja je i dalje bila na sigurnom u kutiji za nakit. Erin, Shaunee i Stevie Rae smatrale su da Afrodita nekako stoji iza toga što je murja došla do ogrlice, a možda čak i iza ubojstva. Damien i ja nismo bili tako sigurni.

Afrodita nije podnosila ljude, ali meni to nije automatski značilo da bi otela i ubila vrlo mišićavog nogometaša koji joj ne bi baš stao u onu krasnu Coach torbicu. Ona se definitivno nije družila s ljudima. I, da, nekada je imala ogrlicu predvodnice Kćeri Mraka, ali Neferet joj ju je oduzela i dala meni one noći kad sam postala predvodnica Kćeri i Sinova Mraka.

Povrh zagonetke ogrlice, uspjeli smo samo dokučiti da je

"Smradna Kuja Kayla" (kako su je Blizanke prozvale) u biti kazala murji da sam ja ubojica zato što je bila ljubomorna jer je Heath i dalje lud za mnom. Murja očito nije sumnjala ni u koga konkretno ako je dojurila ovamo na temelju riječi jedne ljubomorne tinejdžerice. Naravno da moji prijatelji nisu ništa znali po pitanju pijenja krvi. I dalje se nisam mogla prisiliti da im kažem da sam pila (lizala, nije bitno) Heathovu krv. Tako da

sam im ispričala jednako cenzuriranu verziju kao i detektivima. Pravu su priču o tome s krvlju (po strani od Heatha i Smradne Kuje Kayle) znali još jedino Neferet i Erik. Neferet sam je sama ispričala, a Erik me pronašao odmah nakon moje velike scene s Heathom, tako da je saznao istinu.

Kad sam već kod njega, odjednom sam poželjela da se Erik što prije vrati u školu. U zadnje sam vrijeme bila tako zauzeta da ga se zapravo nisam stigla uželjeti, ili barem sve do danas, kad sam poželjela da tu mogu razgovarati o svemu što se zbiva s nekim tko nije Nadsvećenica.

U nedjelju, podsjetila sam se dok sam nastojala zaspati. Erik se vraća u nedjelju. Isti dan vraća se i Loren. (Ne, neću misliti na ono što se možda odvija između Lorena i mene, i o tome kako je to dio te "zauzetosti" zbog koje se nisam stigla uželjeti Erika.) I, kvragu, zašto detektivi uopće trebaju Lorena? Nikom od nas to nije išlo u glavu.

Uzdahnula sam i pokušala se opustiti. Stvarno mrzim kad moram zaspati, a to mi ne uspijeva. Ali nisam si mogla isključiti misli. Ne samo da mi se ta zbrka s Chrisom Fordom i Bradom Higeonsom vrtjela i vrtjela po glavi, nego ću još i uskoro morati nazvati FBI i izigravati teroristkinju. Doda li se tome da sam jedva stigla i pomisliti na krug koji trebam izreći i na Obred punog mjeseca koji bih trebala predvoditi, nije bilo ni čudo da me od napetosti grozomorno boljela glava.

Bacila sam pogled na budilicu. Bilo je deset i trideset ujutro. Za četiri sata morat ću ustati i nazvati FBI, a onda pokušati smisliti kako da mi prođe dan dok budem čekala vijesti o nesreći na mostu (po mogućnosti izbjegnutoj) i o pronalasku malog Higeonsa (po mogućnosti živog) i nastojim smisliti kako da izvedem Obred punog mjeseca (po mogućnosti bez totalnog sramoćenja).

Stevie Rae, koja je, kunem se, mogla zaspati dubeći na glavi usred mećave, tiho je hrkala na drugoj strani sobe. Nala mi se sklupčala na jastuku pokraj glave. Čak se i ona prestala tužiti na mene i sad je duboko disala, uz to svoje čudno mačje hrkanje. Nakratko sam se zabrinula bih li trebala provjeriti je li alergična. Stvarno je grozno puno hrkala. Ali zaključila sam da si samo opsesivno povisujem razinu stresa. Mačka je bila debela kao Butterballova purica. Mislim ono, trbušić joj je izgledao kao da ima tobolac u koji joj stane stado klokanske mladunčadi. Vjerojatno je zato tako sipljivo disala. Sigurno nije bilo lako nositi sa sobom sve to mačje salo.

Sklopila sam oči i počela brojili ovce. Doslovno, To bi trebalo upalili. Je li tako? Zato sam u glavi stvorila polje s pregradom i dala da slatke mucaste bijele ovčice počnu preskakivali ogradu. (Mislim da je to pravi način za brojenje snovaca. Snovaca... he he.) Nakon ovce broj 56, brojke su mi se počele mutiti u glavi, i napokon sam utonula u nemiran san gdje sam

primijetila da ovce nose Unionov crveno-bijeli nogometni dres. Imale su pastiricu koja ih je tjerala da preskaču tu ogradu (koja je sada izgledala kao mini stativa gola). U snu sam blago lebdjela iznad ovčjeg prizora, kao nekakav superjunak. Nisam vidjela lice pastirice, ali čak i s leđa uviđala sam da je visoka i lijepa. Kestenjasta joj je kosa padala do struka. Kao da je osjetila kako je gledam, okrenula se prema meni i pogledala me mahovinastozelenim očima. Osmjehnula sam se.

Naravno da je Neferet bila glavna, makar se radilo o snu. Mahnula sam joj, ali umjesto da mi odgovori, Neferet je opasno stisnula oči i naglo se okrenula na peti. Zarežala je kao divlja životinja, ščepala ovcu-nogometaša, podigla je, vještom joj kretnjom abnormalno snažnih, kandžama sličnih nokata presjekla grkljan, te zarila lice u raskrvareno grlo životinje. U snu sam se zgrozila, ali i bolesno opčinila onime što Neferet radi. Htjela sam odmaknuti pogled, ali nisam mogla... nisam htjela... onda je tijelo ovce počelo leluhati, poput valova vrućine iznad lonca koji kipi. Trepnula sam i to više nije bila ovca. Bio je to Chris Ford, i mrtve su mu oči bile razrogačene, i buljile su u mene pune optuživanja. Užasnuto sam udahнула i otrgnula pogled od njegove krvi, u želji da više ne gledam taj gadni prizor iz sna, ali vizija mi je zapela zato što se nije više Neferet hranila iz Chrisova grla. Ne, sad je to bio Loren Blake, koji mi se smiješio očima preko rijeke rumenila. Nisam mogla odvratiti pogled.

Buljila sam i buljila i...

Moje usnulo tijelo zadrhtalo je kad je poznati glas dopro zrakom oko mene. Isprva je šapat bio tako tih da ga nisam ni čula, ali kad je Loren popio zadnju kap Chrisove krvi, riječi su postale ne samo vidljive, već i čujne. Zaplesale su zrakom oko mene srebrnkastim svjetlom koje mi je bilo poznato jednako kao i taj glas.

... Imaj na umu da mrak nije uvijek isti što i zlo, baš kao što ni svjetlo ne donosi uvijek dobro.

Kapci su mi se naglo otvorili i uspravila sam se u sjedeći položaj, teško i dišući. Sva uzdrmana, s blagom mučninom u želucu, pogledala sam na svoj sat: 12:30. Suspregnula sam stenjanje. Spavala sam svega dva sata. Nije ni čudo da sam se osjećala tako usrano. Tiho sam otišla u kupaonicu koju sam dijelila sa Stevie Rae da se umijem i pokušam isprati bunovnost. Šteta što nije bilo jednako lako isprati groznu zlu slutnju koja mi je ostala od tog bizarnog sna.

Nije bilo šanse da sad opet zaspim. Klonulo sam otišla do našeg prozora s teškim zavjesama i provirila van. Dan je bio siv. Niski su oblaci zastirali sunce, a sve je bilo zamučeno od lagane, stalne kišice. Savršeno je odgovaralo mom raspoloženju, a i sunčevo je svjetlo sada bilo podnošljivo.

Koliko već, uostalom, nisam bila vani po danu? Razmislila sam o tome i shvatila da dobrih mjesec dana nisam vidjela više od povremene zore. Zadrhtala sam. I odjednom više ni trenutka nisam mogla ostati unutra. Bilo mi je klaustrofobično, kao u grobnici, kao u lijesu.

Otišla sam u kupaonicu i otvorila malu staklenku s korektorom koji je potpuno prekrivao tetovaže početnika. Po dolasku u Kuću Noći imala sam mali napad panike kad sam shvatila da u životu nisam vidjela nijednog početnika sve dok nisam stupila u krug škole. Mislim ono, nikad. Naravno, pomislila sam da to znači da vampovi pune četiri godine drže početnike pod ključem unutar zidina škole. Nije mi trebalo dugo da otkrijem istinu: Početnici su imali popriličnu slobodu, ali kad bi odlučili otići izvan prostora škole morali su se držati dvaju vrlo važnih pravila. Prvo, morali su si prekriti Biljeg i ne obući ništa s prepoznatljivim znakom klase.

Drugo (i meni najvažnije), nakon što bi početnik ili početnica ušla u Kuću Noći, morala je ostati u neposrednoj blizini odraslih vampova. Promjena iz ljudskog bića u vampyra bizarna je i složena, čak ni današnja vrhunska znanost ne može je potpuno shvatiti. Ali jedno je kod Promjene bilo izvjesno: kad bi se početnici odsjekla veza s odraslim vampyrima, postupak bi eskalirao i tinejdžerica je umirala. Svaki put. Zato smo mogli odlaziti iz škole zbog shoppinga i čega već ne, ali ako bismo ostali podalje od vampova više od nekoliko sati, u tijelima bi nam započeo proces odbijanja i umirali bismo. Nije bilo ni čudo da prije nego što sam bila Obilježena nikad nisam vidjela nijednog početnika. Po svoj prilici jesam, ali

- a) njemu/njoj/njima svi su Biljezi bili prekriveni, i
- b) on/ona/oni znali su da se ne mogu samo povlačiti kao tipični tinejdžeri. Bili su tu, ali bili su prurušeni i u žurbi.

I razlog za prurušavanje imao je smisla. Nije se radilo o želji da se skrivamo među ljudima i uhodimo ih, ili kojoj god već gluposti kakvu ljudi pretpostavljaju. Istina je glasila da su ljudi i vampyri su živjeli u stanju nestabilnog primirja. Proširiti vijest da početnici zapravo izlaze iz škole i odlaze u kupovinu i kino kao obični klinci značilo bi tražiti nevolje i pretjerane reakcije. Mogla bih zamisliti što bi ljudi poput mog odurnog poočaja rekli. Vjerojatno da se vampovski tinejdžeri okupljaju u bande i posvećuju kojekakvoj grešnoj maloljetničkoj delinkvenciji. Koji je to bio čmar. Ali ne bi bio jedini odrasli čovjek koji bi pošizio. Vampovska su pravila očito imala smisla.

Odlučno sam gledala, tapkajući korektor po salimim Biljezima koji su govorili svijetu što sam. Čudo jedno kako je dobro ta tvar prekrivala Biljege. Kako mi je zatamnjeni polumjesec nestajao, zajedno s malom mrežom plavih spirala koje su mi uokvirivale oči, gledala sam kako se

ponovno pojavljuje ona stara Zoey i nisam baš znala što da mislim o njoj. Okej, znala sam da se u meni dogodilo daleko više promjena nego što bi nekoliko tetovaža moglo promijeniti, ali nestanak Nyxina Biljega šokirao me. Stvorio je u meni čudan, neočekivan osjećaj gubitka.

Kad se sada toga sjetim, trebala sam poslušati svoju unutrašnju nedoumicu, umiti lice, uzeti dobru knjigu i vratiti se ravno natrag u krevet. Umjesto toga, prošaptala sam svome odrazu:

"Stvarno izgledaš mlada" i obukla traperice i crni pulover. Onda sam počela kopati (tiho, da sam probudila Stevie Rae ili Nalu, ne bi bilo šanse da odavde izađem sama) po svojim ladicama s odjećom, sve dok nisam našla staru jaknicu s kapuljačom Horg Invasion 4D i navukla je, obula udobne crne pumerice, nabila na glavu kamiondžijsku kapicu OSU-a, stavila cool tamne naočale Maui Jim, i time postala spremna. Dok se nisam (mudro) stigla predomisliti, uzela sam torbicu i išuljala se iz sobe.

Nikoga nije bilo u glavnoj sobi doma. Otvorila sam vrata i duboko udahnula da se smirim prije izlaska na otvoreno. Cijela ta špika o tome da se vampyri zapale ako ih sunce dotakne bezočna je laž, ali istina je da dnevna svjetlost boli odrasle vampove. Kao početnici koja je neobično "uznapredovala" u procesu Promjene, bila mi je definitivno neugodna, ali stisnula sam zube i iskoračila na kišicu. Kampus je izgledao potpuno pusto. Bilo je čudno ne proći ni pored jednog jedinog učenika ili vampa na cijelom pločniku koji je zavijao iza glavne zgrade (koja me i dalje podsjećala na dvorac) sve do parkirališta. Moju staru Volkswagenovu Bubu iz 1966. lako se dalo naći među elegantnim, skupim automobilima kakvi su vampovima bili najdraži. Pouzdani joj je motor zabrektao svega na trenutak, a onda primio i zabrujao kao da je posve nov. Stisnula sam daljinski upravljač poput onih za otvaranje vrata garaže koji mi je Neferet dala nakon što mi je baka dovezla auto. Vrata škole od kovanog željeza bešumno su se rastvorila.

Usprkos činjenici da mi je čak i slaba, maglovita dnevna svjetlost smetala očima i stvarala svrab, raspoloženje mi se popravilo čim sam prošla kroz vrata škole. Nije da sam mrzila Kuću Noći niti išta takvo. Zapravo, škola i moji tamošnji prijatelji postali su mi dom i obitelj. Samo, danas mi je trebalo nešto više. Trebala sam se opet osjetiti normalno, normalno kao Zoey prije Obilježavanja, kad mi je najveća briga bila nastava geometrije, a jedina "moć" koju sam imala bila je neshvatljiva sposobnost pronalaženja slatkih cipela na sniženju.

Zapravo, shopping mi je zvučao kao stvarno dobra ideja. Utica Square bio je ni kilometar i pol niz ulicu od Kuće Noći, a obožavala sam tamošnju trgovinu American Eagle. Otkako sam bila Obilježena, garderoba mi je,

tragično, postala prepuna tamnih boja poput purpurne, crne i indiga. Upravo mi je trebao jarkocrveni pulover.

Parkirala sam na manje korištenom parkiralištu iza reda trgovina nasred kojih je stajao American Eagle. Drveće na ovom parkiralištu bilo je veće, pa mi se svidjela sjena, kao i to što je otraga bilo manje ljudi. Znala sam da u odrazu izgledam kao normalna tinejdžerica, ali u sebi sam svejedno bila Obilježena, a i nemalo uzrujana zbog svog prvog dnevnog izlaska u stari svijet. Nije da sam očekivala naletjeti na nekoga poznatog. Bila sam ona koju su u srednjoj školi nekada zvali "čudna" i "opaljena" jer sam više voljela kupovati u šik trgovinama u gradu nego u kričavom, dosadnom shopping-centru koji smrdi po brznoj hrani. Baka Redbird bila je odgovorna za moje neuobičajene sklonosti.

Zvala je to "izletima", kad me vodila u vesele cjelodnevne obilaske Tulse. Nije bilo šanse da naletim na Kaylu i škvadru iz Broken Arrowa u Utici, i prodavačka magija poznatih mirisa i prizora American Eaglea vrlo brzo je počela djelovati na mene. Kad sam kupila totalno slatki crveni pleteni pulover, želudac me više nije bolio, a premda je bilo u pol bijela dana i nisam nipošto dovoljno spavala, nije me više boljela ni glava.

Ali crkavala sam od gladi.

Prekoputa American Eaglea nalazio se Starbucks. Stajao je na uglu pred zgodnom, sjenovitom terasom nasred trga. Kladila bih se da po ovako kišovitom, sumornom danu nitko ne bi sjeo za male željezne stolove na širokom pločniku s drvoredom. Mogla bih kupiti slasni cappuccino, jedan od onih njihovih megavelikih muffina s kupinama i primjerak Tulsa Worlda, pa sjesti van i praviti se da sam studentica.

To mi je djelovalo kao istinski dobar plan. Bila sam totalno u pravu, nitko nije sjedio za vanjskim stolovima, pa sam zauzela onaj najbliži velikoj magnoliji i posvetila se stavljanju prave količine nerafiniranog šećera u svoj cappuccino, grickajući pritom svoj orijaški muffin.

Ne sjećam se kad sam prvi put osjetila njegovu prisutnost.

Počelo je istančano, poput čudna svraba pod kožom. Uzvrpoljila sam se na stolici, nastojeći se skoncentrirati na filmsku stranicu i misleći da bih možda mogla ugovorili lirika da idući tjedan pogledamo novu romantičnu komediju... Ali nisam se uspijevala usredotočiti na recenzije. Iritantan potkožni osjećaj nikako nije odlazio. Posve iziritirana, podigla sam pogled i skamenila se.

Heath je stajao pod uličnom svjetiljkom ni tri metra daleko od mene.

Dvanaesto poglavlje

Heath je lijepio nekakav letak na banderu. jasno sam mu vidjela lice i iznenadilo me kako privlačno izgleda. Okej, jasno, znala sam ga od trećeg osnovne i gledala ga kako se mijenja iz slatkog u nezgrapnog, pa slatkog, pa seksi, ali nikad na njemu nisam još vidjela ovakav izraz. Lice mu je bilo stisnuto u smrknute crte, bez osmijeha, tako da je izgledao mnogo stariji od osamnaest godina. Bilo mi je kao da nazirem muškarca koji će postati, a to mi je bio lijep prizor. Bio je visok i plavokos, s visokim jagodicama i stvarno jakom bradom. Čak i s te razdaljine vidjela sam mu iznenađujuće tamne guste trepavice, i znala na kako nježnim smeđim očima poživaju.

A onda kao da je osjetio moj pogled, i oči su mu se maknule od bandere i uperile u mene. Vidjela sam kako mu cijelo tijelo postaje potpuno nepomično, a onda ga potresa drhtaj, kao da mu je ledeni zrak puhnuo preko kože.

Trebala sam ustati i povući se u Starbucks, gdje je puno ljudi pričalo i smijalo se u grupicama, i gdje Heath i ja nikako ne bismo mogli ostati sami. Ali nisam. Samo sam sjedila dok su mu leci ispadali iz ruku. Odlepršali su niz pločnik kao umiruće ptice kad mi je brzo prišao. Stao je prekoputa malog stola i samo tako ostao, šutke, činilo mi se beskrajno dugo. Nisam znala što bih, naročito zato što me neočekivano obuzela nervoza. Napokon više nisam mogla podnositi tu intenzivnu šutnju.

"Bok, Heath."

Tijelo mu se trgnulo kao da je netko upravo iskočio iza vrata i prepao ga na mrtvo ime.

"Sranje!" Riječ mu je u naletu zraka izletjela iz usta. "Stvarno si tu!"

Mrko sam ga pogledala. Nikad nije bio baš genijalan, ali ovo je zvučalo prilično priglupo čak i za njega.

"Jasna stvar da sam tu. Što si mislio, da sam duh?" Svalio se na stolicu prekoputa mene kao da ga noge više ne mogu držati.

"Da. Ne. Šta ja znam. Ma samo te često viđam dok te u stvari nema. Mislio sam da je ovo samo još jedna takva situacija."

"Heath, o čemu ti to?" Stisnula sam pogled i onjušila u njegovu smjeru.

"Jesi pijan?" Odmahnuo je glavom. "Napušen?"

"Ne. Već mjesec dana nisam popio ni kapljicu. Tada sam prestao i pušiti." Riječi su zvučale jednostavno, ali trepnula sam i bilo mi je kao da mi je mozak prestao funkcionirati.

"Prestao si piti?"

"I pušiti. Prestao sam sve skupa. I zato sam te toliko zvao. Htio sam da znaš da sam se promijenio."

Stvarno nisam znala što da kažem.

"A, tako. Pa, eh, drago mi je."

Znam da sam zvučala debilno, ali gotovo sam tjelesno osjećala kako upire pogled u mene. A tu je bilo još nešto. Osjećala sam mu miris. Nije mirisao po kolonjskoj vodi, ni po muškom znoju. Miris mu je bio dubok i zavodljiv, i podsjetio me na vrućinu, mjesečinu i seksi snove. Izbijao mu je iz pora i stvarao mi potrebu da premjestim stolicu bliže njemu za stolom.

"Zašto mi nijedanput nisi odgovorila na poziv? Ni da bi mi SMS napisala." Zatreptala sam, ne bih li otjerala osjećaj koji me privlačio njemu i kako bih mogla jasnije misliti.

"Heath, čemu? Između nas dvoje ne može biti ničega", razložno sam rekla.

"Znaš da između nas dvoje već ima nečega."

Odmahnula sam glavom i zaustila da mu objasnim koliko se vara, ali upao mi je u riječ.

"Tvoj Biljeg! Nestao je."

Bilo mi je mrsko čuti oduševljenje u njegovu glasu, pa sam mu automatski otpovrnula:

"Opet nisi u pravu. Biljeg mi nije nestao. Samo sam ga prekrila, da ovi tu glupi ljudi ne pošize." Zanimarila sam povrijeđen izraz koji kao da mu je uklonio svu odraslost s lica i opet ga pretvorio u onog zgodnog dečka za kojim sam bila tako luda. "Heath", ublažila sam ton. "Biljeg mi nikad neće nestati. Ili ću se Promijeniti u vampyricu, ili ću umrijeti u iduće tri godine. To su mi jedine dvije mogućnosti. Nikad više neću biti onakva kao nekad. Između nas dvoje nikad više ne može biti onako kao nekad." Napravila sam stanku, a onda blago dodala: "Žao mi je."

"To, kužim ja to. Samo ne kužim zašto išta od toga znači da nas dvoje moramo prekinuli."

"Heath, prekinuli smo prije nego što sam bila Obilježena, sjećaš se?" rekla sam, već pomalo na kraju živaca.

Umjesto da mi frajerski otpovrne kao obično, nastavio me gledati u oči i potpuno trijezno i ozbiljno rekao:

"To je bilo zato što sam se ponašao kao kreten. Bilo ti je koma što cugam i pušim. I bila si u pravu. Ponašao sam se kao budala. To je prestalo. Sad se posvećujem nogometu i ocjenama, da upadnem na OSU." Uputio mi je onaj preslatki smiješak dečkića koji mi je od trećeg razreda topio srce. "Tamo će studirati i moja djevojka, znaš. Bit će veterinarica. Vampyriska veterinarica."

"Heath, čuj..." Zastala sam, sileći se da progutam golemu knedlu koja me odjednom zapekla u grlu i potjerala mi suze. "Ne znam želim li i dalje biti veterinarka, a čak i da želim, to ne znači da ti i ja možemo biti zajedno."

"Imaš nekog drugog." Nije zvučao kao da se ljuti, nego samo kao da je krajnje tužan. "Ne sjećam se baš dobro te noći. Pokušavao sam, ali kad god prejako počnem misliti na nju, sve mi se spetlja u jednu noćnu moru koja nema nikakvog smisla i počne me fakat jako bolit glava."

Samo sam sasvim mirno sjedila. Znala sam da misli na obred Samhaina na koji je došao za mnom i gdje je Afrodita izgubila kontrolu nad vampyrskim duhovima. Heath je zamalo stradao. Erik je bio tamo i, kao što je Neferet rekla, dokazao se kao ratnik kad je ostao uz Heatha i borio se protiv utvara, dajući mi vrijeme da izrečem vlastiti krug i vratim duhove onamo odakle su već izgmizali. Posljednji put sam vidjela Heatha dok je bio u nesvijesti i krvario iz brojnih posjekotina. Neferet me smirila uvjerenjem da će mu izliječiti rane i zamutiti pamćenje. Mutnilo se očito počelo razbistrivati.

"Heath, nemoj misliti na tu noć. To je prošlo i svršeno i bolje da..."

"Bila si tamo s nekim", prekinuo me. "Izlaziš s njim?"

Uzdahnula sam.

"Da."

"Pruži mi šansu da te vratim, Zo."

Odmahnula sam glavom, premda me srce zapeklo od njegovih riječi.

"Ne, Heath, to je nemoguće."

"Zašto?" Ispružio je ruku preko stola i položio je preko moje. "Nije me briga za te vampyrške stvari. I dalje si Zoey. Ista ona Zoey koju oduvijek znam. Ona Zoey koja je prva djevojka koju sam poljubio u životu. Ona Zoey koja me pozna bolje od bilo koga na ovom svijetu. Ona Zoey o kojoj svake noći sanjam."

Njegov je miris s ruke dopro do mene, vruć i slastan, i osjetila sam mu kucavicu na svojim prstima. Nisam mu to htjela reći, ali morala sam. Pogledala sam ga ravno u oči i kazala:

"Nisi me još prebolio samo zato što sam se počela Utiskivati na tebe onaj put kad sam ti okusila krv na školskom zidu. Zato me želiš, jer je to što se dogodi kad neki vampyr, a očito i poneki početnik, popije krv ljudske žrtve. Neferet, naša Nadsvećenica, kaže da se nisi sasvim Utisnuo sa mnom, pa ako te se samo budem klonila, to će oslabjeti i postat ćeš opet normalan i zaboraviti me, tako da to i radim."

Dovršila sam u žurbi. Znala sam da će vjerojatno pošiziti i reći da sam čudovište ili šta već god, ali stvarno nisam imala izbora, a sad kad je to saznao moći će sve sagledati kako treba i... Smijehom me prekinuo u toj mentalnoj tiradi. Zabacio je glavu i počeo se smijati s tipičnom Heathovom

razdraganošću, a od tog poznatog, slatkog, šašavog zvuka bilo mi je stvarno teško ne nasmiješiti mu se.

"Što je?" rekla sam, nastojeći se namršiti.

"Ma, Zo, koja si ti provala." Stisnuo mi je ruku. "Lud sam za tobom od svoje osme godine. Kao da je to imalo ikakve veze s tim što si mi posisala krv?"

"Heath, vjeruj mi, počeli smo se Utiskivati."

"Meni je to okej." Široko mi se osmjehnuo.

"Hoće li ti biti okej i kad te nadživim nekoliko stotina godina?"

Počeo je dizati obrve prema meni kao pravi papak.

"Ne bi mi bilo najgore na svijetu da imam seksi mladog vampyrskog komada kad mi, ono, bude pet banki."

Prevrnula sam očima. Kako tipično muški.

"Heath, nije to tako jednostavno. Puno toga treba uzeti u obzir."

Palcem mi je počeo ocrtavati krugove po nadlanici.

"Uvijek si voljela previše komplicirati. Tu smo ti i ja. I to je sve što trebamo uzeti u obzir."

"Nije to sve, Heath." Nešto mi je palo na pamet, pa sam podigla obrve i uputila mu lažan osmijeh nevinašca. "Kad smo već kod toga, kako moja bivša najbolja frendica Kayla?"

Ostavši potpuno pribran, slegnuo je ramenima.

"Šta ja znam. Jedva da je više i vidim."

"Kako to?" Ovo mi je bilo čudno. Čak i da ne izlazi s Kavlom, godinama su bili u istom društvu, kao i svi mi.

"Nije to isto. Ne sviđa mi se što ona govori." Nije me htio pogledati.

"O meni?" Kimnuo je glavom. "A što to govori?" Nisam mogla odrediti je li me to više povrijedilo ili razljutilo.

"Ma ono." I dalje me nije htio pogledati.

Stisnula sam oči kad sam shvatila.

"Ona misli da sam ja imala nekakve veze s Chrisom."

Nervozno je pomaknuo ramena.

"Ne ti, ili bar ne kaže da si ti. Samo, misli da vampyri jesu, ali to mnogi misle."

"I ti to misliš?" tiho sam ga upitala.

Naglo me opet pogledao.

"Nema šanse! Ali događa se nešto ružno. Netko otima nogometaše. Zato sam danas došao ovamo. Lijepim letke s Bradovom slikom. Možda se netko sjeti kako su ga odvukli, ili nečeg takvog."

"Žao mi je zbog Chrisa." Preplela sam prste kroz njegove. "Znam da ste bili prijatelji."

"Koma je. Ne ide mi u glavu da je mrtav." S mukom je progutao, i znala sam da se trudi da se ne rasplače. "Mislim da je i Brad mrtav."

To sam i ja mislila, ali nisam to mogla izreći naglas.

"Možda nije. Možda ga pronađu."

"Ma da, možda. Hej, Chrisov pogreb je u ponedjeljak. Da odeš sa mnom?"

"Ne mogu, Heath. Znaš li ti što bi se dogodilo da jedna početnica dođe na pogreb dečka za kojeg se misli da ga je ubio vampyr?"

"Ne bi bilo dobro, valjda."

"Da, ne bi. I to ti pokušavam objasniti. Ti i ja zajedno, morali bi se cijelo vrijeme nositi s takvim problemima."

"Ne bi nakon što ti završi škola, Zoey. Onda bi mogla nositi tu kremu za prekrivanje koju si si sada stavila na lice, i nitko pojma ne bi imao."

To što je rekao vjerojatno me trebalo razljutiti, ali bio je tako ozbiljan, tako uvjeren da bi sve opet moglo biti kao nekad, samo da si stavim malo korektora preko tetovaža. A nisam se mogla ljutiti jer sam shvaćala zašto on to želi. Zar nisam i ja zato došla ovamo? Zar nisam željela opet osjetiti dio svog bivšeg života?

Ali to više nisam bila ja, a duboko u sebi nisam ni željela to biti. Sviđala mi se ova nova Zoey, pa makar mi rastanak od stare Zoey bio ne samo težak, nego i pomalo tužan.

"Heath, ja ne želim prekrivati svoj Biljeg. Ne bih bila iskrena prema sebi."

Duboko sam udahnula i nastavila. "Naša mi je Božica dala poseban Biljeg, i dobila sam neobične moći od Nyx. Bilo bi mi nemoguće pretvarati se da sam opet ona ljudska Zoey, čak i kad bih željela. A, Heath, ja to ne želim."

Pogledom mi je proučio lice.

"Okej. Bit će kako ti želiš, a kome se to ne bude sviđalo, neka ide kvragu."

"Nije to moj način, Heath. Ja ne..."

"Čekaj, ne moraš u ovom trenutku ništa reći. Samo razmisli o tome. Možemo se za koji dan opet naći ovdje." Široko mi se osmjehnuo. "Došao bih čak i po noći."

Bilo mi je daleko teže nego što sam zamišljala kazati Heathu da se nikad više neću vidjeti s njim. Zapravo, nisam zamišljala da ću morati obaviti ovaj razgovor s njim. Mislila sam da je s nama gotovo. Dok sam sada tu sjedila s njim, osjećala sam se čudno, dijelom normalno, dijelom nemoguće. Što je zapravo prilično dobro opisivalo našu vezu. Uzdahnula sam i načas pogledala naše spojene ruke, i pritom opazila svoj ručni sat.

"O, sranje!" Izvukla sam ruku iz njegove i dohvatila torbicu i vrećicu iz American Eaglea. Bilo je 2:15. Morala sam obaviti onaj prokleti poziv u FBI za petnaest minuta. "Moram ići, Heath. Stvarno kasnim na nešto u

školi. Ma, čut ćemo se još." Požurila sam se odande i nisam se baš začudila što je on pošao sa mnom.

"Ne", prekinuo me kad sam mu počela govoriti da ode. "Ispratit ću te do auta."

Nisam se kanila raspravljati s njim. Poznavala sam taj ton. Ma kako blentav i nesnosan Heath znao biti, tata gaje odgojio kako treba. Od trećeg je razreda bio kavalir, otvarao mi je vrata i nosio školsku torbu, čak i kad su mu frendovi govorili da je papčina pod ženskom čizmom. Praćenje do auta bilo je naprosto dio Heatha. I točka.

Moj Volkswagen stajao je sasvim sam pod velikim drvetom, baš kao kad sam ga parkirala. Kao i obično, Heath je provukao ruku pokraj mene i otvorio mi vrata. Nisam mu se mogla ne osmjehnuti. Mislím ono, postojao je razlog zašto mi se dečko svih ovih godina sviđao, stvarno je bio drag.

"Hvala, Heath", rekla sam i sjela za upravljač. Mislila sam spustiti prozor da se oprostím od njega, ali on je već počeo obilaziti auto i za otprilike dvije sekunde sjeo na suvozačko mjesto i široko mi se osmjehnuo. "Eh, ne možeš sa mnom", kazala sam mu. "A žuri mi se, tako da te nikamo ne mogu odvesti."

"Znam. Ne treba me voziti. Imam svoj kamionet."

"Okej, eto. Onda bok. Čujemo se kasnije."

Nije se pomaknuo.

"Heath, moraš..."

"Moram ti nešto pokazati, Zo."

"Možeš mi to pokazati na brzinu?" Nisam bijela ispasti gruba prema njemu, ali stvarno sam se morala vratiti u školu i obaviti taj poziv. Zašto, dovraga, nisam u torbicu stavila Damienov jednokratni mobitel? Počela sam nestrpljivo tapšali po volanu kad je Heath stavio ruku u džep traperica i počeo nešto tražiti po njemu.

"Evo ga. Počeo sam ovo nositi prije par tjedana, za svaki slučaj."

Izvadio je iz džepa nešto plosnato i dugo možda tri centimetra. Bilo je umotano u komad presavijenog kartona.

"Heath, stvarno. Moram ići, a ti..." Umuknula sam kad mi je dah nestao iz tijela, jer je odmotao tu sitnu stvar. Britvica je zavodljivo zasvjetlucala na slabome svjetlu. Pokušala sam nešto reći, ali usta su mi presušila.

"Hoću da mi popiješ krv, Zoey", jednostavno je rekao.

Drhtaj grozne žudnje prožeo mi je tijelo. Objema rukama sam se primila za upravljač da mi se ne tresu... ili da ne dohvate britvicu i njome ne zasijeku njegovu toplu, slatku kožu, pa da slasna krv počne kapati i kapati i...

"Ne!" viknula sam, zgrozivši se kad sam vidjela kako se sav zgrčio od siline u mome glasu. Progutala sam i obuzdala se. "Samo to spremi i izlazi iz moga auta, Heath."

"Ja se ne bojim, Zo."

"E ja se bojim!" Zamalo sam zajecala.

"Ne moraš se bojati. To smo samo ti i ja, kao i uvijek."

"Ne znaš što radiš, Heath."

Nisam ga mogla ni pogledati. Bojala sam se da ga tada više ne bih mogla odbijati.

"Da, znam. Onu noć si popila malo moje krvi. Bilo je... bilo je nevjerojatno. Ne mogu prestati misliti o tome."

Došlo mi je da vrisnem od jada. Ni ja nisam mogla prestati misliti o tome, ma kako da sam se trudila. Umjesto vriska, napokon sam ga pogledala i silom smirila ruke. Već od samog razmišljanja o tome da mu pijem krv koža mi se sva napela i zažarila.

"Radije odi, Heath. Ovo nije u redu."

"Nije me briga što drugima je ili nije u redu, Zoey. Volim te."

I prije nego što sam ga stigla spriječiti podigao je britvicu i prešao njome sa strane po svom vratu. Opčinjeno sam gledala kako tanka grimizna crta izbija spram bjeline njegove kože.

Onda me lupio miris, bogat, taman i zavodljiv. Poput čokolade, samo slađi i nesputaniji. Ispunio je mali auto u roku od par sekundi. Privlačio me kao ništa što sam dotada iskusila. Nije bila samo stvar u tome da sam je htjela okusiti. Imala sam potrebu okusiti je.

Morala sam je okusiti.

Nisam ni shvatila da sam se pomaknula sve dok Heath nije progovorio, ali odjednom sam se zatekla nagnuta preko malog prostora između naših sjedala, privučena njegovom krvlju.

"Da. Ja to hoću, Zoey"

Heathu je glas bio dubok i grub, kao da s muko obuzdava disanje.

"Ja je, hoću je okusiti, Heath."

"Znam, mila. Samo izvoli", prošaptao je.

Nisam si mogla pomoći.

Isplazila sam jezik i liznula mu krv s vrata.

Trinaesto poglavlje

Okus mi je eksplodirao u ustima. kad mi je slina dotaknula tu plitku ranu, krv mu je počela brže teći, i začulo se stenjanje koje sam jedva prepoznala kao svoje kad sam priljubila usne uz njegovu kožu i počela mu oblizivati slasnu grimiznu crtu. Osjetila sam kako me Heath obgrlio kad sam ga objemila oko ramena kako bih ga čvršće privukla sebi uz usta. Zabacio je glavu i začula sam kako je prostenjao:

"To." Jednim mi je dlanom poduhvatio dupe, a drugi je zavukao pod džemper i stisnuo mi sisu.

Od njegova mi je dodira bilo samo još slađe. Vrelina mi je proparala tijelo i zapalila me. Kao da mi je netko drugi počeo upravljati pokretima, spustila sam ruku s Heathova ramena, preko prsa, sve do tvrde izbočine na prednjoj strani njegovih traperica, i počela je trljati. Sisala sam mu vrat. Racionalne misli pobjegle su mi iz svijesti. Samo sam znala za osjet i okus i dodir. Negdje u dubinama uma znala sam da reagiram na gotovo animalan način, pun potrebe i žestine, ali nije me bilo briga. Željela sam Heatha. Željela sam ga kao što nikad ništa u životu nisam željela.

"O, Bože, Zo, to", propentao je i počeo miješati bokovima u ritmu moje ruke. Netko je lupio po suvozačkom prozoru.

"Hej, vas dvoje! Ne možete se tu navlačiti!"

Glas tog čovjeka sijevnuo je mnome i raspršio vrelinu koja je dotad u meni jačala. Opazila sam zaštitarsku uniformu i krenula se odmaknuti od Heatha, ali on mi je zavukao glavu sa strane pod svoj vrat i okrenuo se tijelom tako da me zaštitar, koji je očito stajao odmah pokraj suvozačkih vrata, ne može dobro vidjeti, i tako da je krv koja je stalno curila Heathuu iz vrata ostala potpuno skrivena pogledu.

"Čujete me, klinci!" proderao se tip. "Brišite odavde dok vas nisam legitimirao i nazvao vam roditelje."

"Nema problema, gospodine", doviknuo mu je Heath dobrodušno. Za divno čudo, zvučao je savršeno normalno, makar malo zadihano. "Odlazimo."

"I bolje. Držat ću ja vas dvoje na oku. Prokleti tinejdžeri..." gundao je dok je odlazio tvrdim koracima.

"Okej, sad se dovoljno udaljio da ne vidi krv", rekao je Heath i popustio stisak. Smjesta sam se trgnula i uzmaknula sve do vrata, što dalje od Heatha. Drhtavim rukama otkopčala sam torbicu, iščeprkala iz nje maramicu i pružila mu je ne dodirnuvši ga.

"Pritisni si je uz vrat da ti prestane krvariti."

Poslušao me.

Spustila sam prozor, spojila dlanove i počela duboko udisati svježi zrak, ne bih li iz glave istjerala miris Heathova tijela i Heathove krvi.

"Zoey, pogledaj me."

"Ne mogu, Heath." Progutala sam suze koje su me pekle u dnu grla. "Samo odi, molim te."

"Neću dok me ne pogledaš i poslušаш što ti želim reći."

Okrenula sam glavu i pogledala ga.

"Kvragu, kako možeš biti tako smiren i zvučati tako normalno?"

I dalje je držao maramicu pritisnutu uzvrat. Lice mu je bilo zajapureno, a kosa raščupana. Osmjehnuo mi se, i pomislila sam kako nikad nisam vidjela nikoga da izgleda tako apsolutno preslatko.

"Polako, Zo. Navlačenje s tobom meni je totalno normalno. Godinama me već izluđuješ."

Obavila sam cijeli onaj razgovor o tome da još nisam spremna za seks s njim kad je meni bilo petnaest, a njemu gotovo sedamnaest godina. Tada je rekao da shvaća i da je voljan čekati, što, naravno, nije značilo da se nismo ozbiljno drpali, ali ovo što se sada dogodilo u autu bilo je nešto drugo. Bilo je uspaljenije, sirovije. Znala sam da ako si dopustim da se nastavim viđati s njim neću još dugo ostati djeвица, i to ne zato što bi me Heath prisilio na to. Bit će to zato što neću moći obuzdati svoju krvožednost. Ta me pomisao strašila gotovo koliko me i fascinirala. Zažmirila sam i protrljala si čelo. Počinjala me boljeti glava. Opet.

"Boli te vrat?" upitala sam ga, provirivši prema njemu kroz prste kao da gledam neki glupi film s koljačinom.

"Ne. Dobro mi je, Zo. Nisi me nimalo povrijedila." Primio me za ruku i odmaknuo mi dlanove s lica. "Sve će biti okej. Prestani se toliko brinuti." Htjela sam mu povjerovati. A odjednom sam shvatila i da se hoću opet vidjeti s njim. Uzdahnula sam.

"Pokušat ću. Ali stvarno sada moram otići. Ne mogu se prekasno vratiti u školu."

Primio me za ruku. Osjetila sam bilo njegove krvi i znala da kuca u ritmu s mojim srcem, kao da smo on i ja nekako postali usklađeni iznutra.

"Obećaj mi da ćeš me nazvati", rekao je.

"Obećavam."

"I da ćeš se ovaj tjedan opet ovdje naći sa mnom."

"Ne znam kad ću moći izaći. Neće mi biti lako preko tjedna."

Očekivala sam se da počne raspravljati sa mnom, ali samo je kimnuo i stisnuo mi ruku.

"Okej. Kužim. Vjerojatno ti je živa tlaka živjeti od jutra do sutra u školi. Što kažeš na ovo: u petak igramo protiv Jenksa na domaćem. Možemo se naći u Starbucksu nakon utakmice?"

"Možda."

"Hoćeš pokušati?"

"Da."

Široko se osmjehnuo i sagnuo da me na brzinu poljubi.

"To je moja Zo! Vidimo se u petak." Izašao je iz auta i prije nego što će zatvoriti vrata sagnuo se i rekao: "Volim te, Zo."

Dok sam vozila odande, vidjela sam ga u retrovizoru. Stajao je nasred parkirališta, pritišćući i dalje maramicu uz vrat i mašući mi.

"Nemaš blage veze što radiš, Zoey Redbird", kazala sam sebi naglas kad se sivo nebo otvorilo i počelo izljevati hladnu kišu po svemu.

Bilo je 2:35 kad sam se na prstima vratila u našu sobu. Činjenica da sam kasnila zapravo je bila dobra. Nije mi pružila priliku da pretjerano razmišljam o tome što mi je činiti. Stevie Rae i Nala još uvijek su čvrsto spavale. Zapravo, Nala je otišla s mog praznog kreveta i sklupčala se na jastuku uz glavu Stevie Rae, što mi je izmamilo osmijeh. (Mačka je notorno otuđivala jastuk.) Tiho sam otvorila gornju ladicu svog stola za komp i izvadila Damienov jednokratni telefon, zajedno s papirićem na kojem sam zapisala broj FBI-a, i onda otišla u kupaonicu.

Par puta sam duboko udahnula da se smirim, imajući Damienov savjet na umu: *ne dulji. Zvuči malo ljutito, i nekako poluludo, ali ne zvuči tinejdžerski.* Nazvala sam broj. Kad mi se javio službeni muški glas:

"Federalni istražni biro. Izvolite?" duboko sam i odsječno, skraćujući riječi kao da moram pripaziti da se suzdržim jer mi se iza njihove brane akumuliralo jezero mržnje (jer je Erin, iznenadno i bizarno neočekivano upućena u politiku, opisala da bih takav osjećaj trebala izigravali).

"Htjela bih prijaviti bombu." Nastavila sam pričati, ne dajući mu vremena da me prekine, ali govoreći polako i jasno jer sam znala da me snimaju.

"Moja grupa, Džihad prirode (Shaunee nam je smislila ime), podmetnula ju je ispod razine vodostaja na jedan pylon (tu je riječ smislio Damien) mosta preko rijeke Arkansas na cesti 1-40 kod Webber's Fallsa. Tempirana je da eksplodira u 15:15 (i služenje vojnim navođenjem vremena bila je Damienova genijalna ideja). Preuzimamo punu odgovornost za ovaj čin građanskog neposluha (i toga se sjetila Erin, premda je rekla da terorizam zapravo nije građanski neposluh, nego... eto... terorizam, stoje definitivno nešto drugo) kojim prosvjedujemo protiv upletanja vlade SAD-a u naše živote i zagađenja američkih rijeka. Upozoravamo vas da je ovo tek naš prvi udar!"

Prekinula sam vezu. Onda sam brzo okrenula papirić i otipkala broj s njegove druge strane.

"Fox News Tulsa!" rekao je vedar ženski glas.

Ovoga sam se zapravo ja sjetila. Računala sam da bi nam poziv ovdašnjem informativnom kanalu dao bolje izgleda da se prijetnja brzo objavi na mjesnim vijestima, a onda bismo mogli držati izvještavanje na oku i možda čak saznati kada će (ili hoće li) naš pokušaj zatvaranja mosta doživjeti uspjeh. Opet sam duboko udahнула i prešla na ostatak plana.

"Teroristička grupa po imenu Džihad prirode dojavila je FBI-u da je podmetnula bombu pod most na cesti 1-40 preko rijeke Arkansas kod Webber's Fallsa. Tempirana je da eksplodira danas u tri i petnaest." Omaklo mi se da sam zastala na djelić sekunde, pa mi je žena, koja odjednom više nije zvučala tako vedro, rekla:

"Tko ste vi, gospođo, i odakle vam ta informacija?"

"Dolje državno upletanje i zagađivanje! Živjela narodna vlast!" proderala sam se, pa prekinula vezu. Smjesta sam isključila mobitel. Onda me koljena napokon nisu više mogla držati i srušila sam se na poklopljenu zahodsku školjku. Obavila sam to. Stvarno sam to obavila.

Začulo se kako netko dvaput kuca na vrata kupaonice, a zatim i tiho oklahomsko otezanje Stevie Rae.

"Zoey? Jesi okej?"

"Aha", slabašno sam rekla.

Prisilila sam se da ustanem i odem do vrata. Otvorila sam ih i ugledala zgužvano lice Stevie Rae kako viri prema meni kao pospani, seoski zečić.

"Jesi ih nazvala?" prošaptala je.

"Jesam, i ne moraš šaptati. Tu smo samo ti i ja." Nala je zijevnula i progundala mi-af-au prema meni sa sredine jastuka Stevie Rae. "I Nala."

"Šta je bilo? Jesu ti išta rekli?"

"Ne nakon onoga 'halo, FBI'. Damien je rekao da im ne trebam dati da dođu do riječi, sjećaš se?"

"Jesi im rekla da smo mi Džihad prirode?"

"Stevie Rae. Mi nismo Džihad prirode. Samo se pravimo da jesmo."

"Pa, čula sam te kako se dereš ono dolje država i zagađivanje, pa sam mislila... možda... u stvari ne znam šta sam mislila. Valjda me samo malo ponijelo." Prevrnula sam očima.

"Stevie Rae, samo sam glumila. Gospođa s vijesti pitala me tko sam, pa sam očito malo šiznula. I, da, rekla sam im sve što smo se dogovorili. Samo se nadam da će uspjeti."

Skinula sam jaknu preko glave i objesila je na naslon stolice da se osuši.

Stevie Rae odjednom je primijetila da mi je kosa mokra, a Biljeg prekriven, što sam potpuno bila smetnula s uma u žurbi da obavim telefonske pozive. Kvrugu.

"Jesi ti to negdje bila?"

"Aha", nevoljko sam rekla. "Nisam mogla spavati, pa sam otišla u American Eagle u Utici i kupila si novi pulover." Pokazala sam joj smočenu vrećicu American Eaglea koju sam bacila u kut.

"Trebala si me probuditi. Otišla bih s tobom."

Da nije zvučala tako povrijeđeno imala bih više vremena da razmislim o tome koliko bih joj točno rekla o Heathu prije nego što sam blebnula:

"Naletjela sam na svog bivšeg dečka."

"Ozabogaramiloga! Sve mi ispričaj." Svalila se na krevet, a oči su joj se zakrijesile. Nala je progundala i preskočila s njena jastuka na moj. Uzela sam ručnik i počela si brisati kosu.

"Bila sam u Starbucksu. On je lijepio letke s Bradovom slikom."

"I? Što je bilo kad te ugledao?"

"Popričali smo."

Zakolutila je očima.

"Ma daj - što još?"

"Prestao je piti i više ne puši travu."

"Opa, krupna stvar. Šta nisi prekinula s njim upravo zato što je pio i pušio?"

"Aha."

"Hej, što je sa Smradnom Kaylom i njim?"

"Heath kaže da se više ne viđa s njom zato što puno sere o vampyrima."

"Vidiš! Točno smo rekli da su se baš zbog nje oni murjaci došli amo raspitivat o tebi", rekla je Stevie Rae.

"Izgleda."

Stevie Rae me promatrala neugodno pomno.

"Još uvijek ti se sviđa, je 1 tako?"

"Nije to tako jednostavno."

"Pa, u stvari, dijelom je tako jednostavno. Hoću reći, ako ti se ne sviđa, onda je to manje-više to. Nećeš se više vidjet s njim. Jednostavno", logično je rekla Stevie Rae.

"Još uvijek mi se sviđa", priznala sam.

"Znala sam!" Zaskakutala je po krevetu. "Čovječe, Z, pa ti imaš ono bezbroj frajera. Šta ćeš sad?"

"Nemam ni najblažeg pojma", ojađeno sam rekla.

"Erik se sutra vraća s natjecanja iz Shakespearea."

"Znam. Neferet je rekla da je Loren otišao pružiti podršku Eriku i ostalim našim učenicima, pa to znači da će se i on sutra vratiti s njima. A Heathu sam kazala da ću izaći s njim u petak nakon utakmice."

"Hoćeš reći Eriku za njega?"

"Nemam pojma."

"Je li ti se Heath sviđa više od Erika?"

"Nemam pojma."

"A Loren?"

"Stevie Rae, ne znam." Počela sam trljati glavu jer mi se bol sad već čvrsto primila. "Možemo samo neko vrijeme ne pričati o tome, makar dok bar donekle ne smislim što ću."

"Okej. Idemo." Primila me za ruku.

"Kamo?" Zatreptala sam prema njoj, totalno zbunjena. Prešla je s Heatha na Erika na Lorena i onda na "idemo" nepojmljivo prebrzo.

"Trebala ti dnevna porcija Count Chocule, a meni Lucky Charmsa. I obje moramo gledati CNN i mjesne vijesti."

Krenula sam se vući prema vratima. Nala se protegnula, mrzovoljno mijauknula i onda nevoljko pošla za mnom. Stevie Rae je odmahнула glavom prema nama objema.

"Idemo, vas dvije. Sve će biti bolje nakon što pojedete Count Choculu."

"S kolom", rekla sam.

Stevie Rae je stisnula facu kao da je upravo posisala limun.

"Za doručak?"

"Sve mi se čini da je ovo jedan od onih dana kada se pije kola za doručak."

Četnaesto poglavlje

Na svu sreću, nismo morale dugo čekati da nešto saznamo. Stevie Rae, Blizanke i ja gledale smo Show doktora Phila i točno u 15:10 (Stevie Rae i ja upravo smo jele drugu zdjelicu žitarica, a ja sam pila treću kolu) Fox News prekinuo je emisiju Posebnim izvještajem.

"Ovdje Chera Kimiko s izvanrednim vijestima. Saznali smo da je netom nakon četrnaest i trideset sati oklahomski ogranak FBI-a primio bombašku prijetnju terorističke skupine koja se prozvala Džihad prirode. Fox News otkriva da je skupina izjavila da je postavila bombu pod most na cesti 1-40 preko rijeke Arkansas nedaleko od Webber's Fallsa. S lica mjesta javlja nam se Hannah Downs s najnovijim vijestima."

Sve četiri sjedile smo sasvim nepomično dok smo gledale kako se u kadru pojavljuje mlada izvjestiteljica koja stoji ispred mosta autoceste sasvim

normalnog izgleda. Dobro, izgledao je sasvim normalno, osim što su oko njega vrvjele horde uniformiranih ljudi. Odahnula sam. Most su definitivno zatvorili.

"Hvala, Chera. Kao što vidite, FBI i mjesna policija, uključujući Anti-terorističku postrojbu iz Tulse, zatvorili su cijeli most. Obavljaju temeljitu potragu za navodnom bombom."

"Hannah, jesu li išta uspjeli naći?" upitala ju je Chera.

"Još se ne zna, Chera. Čamci FBI-a tek su stigli."

"Hvala, Hannah." Vratili su se na emitiranje iz studija.

"Nastavljat ćemo vas izvještavati o ovoj izvanrednoj vijesti čim doznamo nešto više o navodnoj bombi ili o ovoj novoj terorističkoj skupini. Dotad, nastavite na Foxu gledati..."

"Bombaška prijetnja, Pametno si se sjetila."

Riječi su bile tako tiho izgovorene, a ja sam bila tako uživljena u televiziju, da nisam u prvi mah prepoznala da je to rekla Afrodita. Čim sam je skužila, brzo sam podigla glavu. Stajala je meni zdesna, tek malo dalje od kauča na kojem smo sjedile Stevie Rae i ja. Očekivala sam da na faci opet ima onaj prepotentni, podrugljivi izraz, tako da sam se iznenadila kad mi je kratko kimnula, gotovo s poštovanjem.

"Šta hoćeš?" Stevie Rae je progovorila nekarakteristično oštro, i primijetila sam da je nekoliko djevojaka koje su sve dotad obuzeto gledale TV u vlastitim grupicama prekinule to što su radile i počele gledati prema nama. Sudeći prema tome kako je Afrodita smjesta promijenila izraz, i ona je to primijetila.

"Od jednog bivšeg hladnjaka? Ništa!" narugala se.

Osjetila sam kako se Stevie Rae na tu uvredu sva napela pokraj mene. Znala sam da joj je grozno podsjećanje da je dopustila Afroditi i njenoj užoj ekipi u Kćerima Mraka da se prošli mjesec posluže njenom krvlju u onom obredu koji je tako totalno pošao po zlu. Nije bilo lijepo koristiti nekoga kao "hladnjak" - a nazvati tako nekoga bila je uvreda.

"Hej, vražja bapska kučko", rekla je Shaunee slatkim, prijaznim tonom.

"Dobro da si nas podsjetila, izgleda da u novoj užoj ekipi Kćeri Mraka..."

"Što bi bile mi a ne ti i tvoje fuksaste frendice", dometnula je Erin.

"... baš imamo upražnjeno mjesto za novi hladnjak za sutrašnji obred", elegantno je dovršila Shaunee.

"Aha, a budući da si ti trenutačno nitko i ništa, na obred možeš upast samo kao zakuska za tu noć", rekla je Erin. "Došla si se prijaviti za to radno mjesto?"

"Ako jesi, žalim slučaj. Pitaj Boga gdje si sve bila, a mi se ne palimo na gadosti", rekla je Shaunee.

"Popuši mi, kujo", poklopila ju je Afrodita.

"Ma ni da me moliš", rekla je Shaunee.

"Kučketino", dovršila je Erin.

Stevie Rae je samo sjedila, sva blijeda i uzrujana. Došlo mi je da im svima skupa lupim glave o glave.

"Okej, dosta." Sve su začepile. Pogledala sam Afroditu. "Da nikad više nisi rekla Stevie Rae da je hladnjak." Onda sam se obratila Blizankama. "Iskorištavanje početnika u našim ritualima jedna je od stvari koje mislim prekinuti, tako da nam neće trebati učenik za žrtvovanje. Što znači da nitko neće bili zakuska." Okej, nisam se baš proderala na Blizanke, ali uputile su mi istovjetne povrijeđene i zgranute poglede. Uzdahnula sam. "Svi smo mi tu na istoj strani", rekla sam tiho, pazeći da mi se glas ne čuje sve do učenica u ostatku prostorije, koje su očito prisluškivale. "Pa bi bilo lijepo da malo smanjimo to prepucavanje."

"Ne zavaravaj se. Nismo mi na istoj strani, ma ni blizu." Onda se nasmijala, što je prije zvučalo kao režanje, i otišla od nas.

Gledala sam je kako odlazi, i taman prije izlaska na glavna vrata osvrnula se, pogledala me u oči i namignula.

Što je sad to bilo? Izgledala je gotovo zaigrano, kao da smo prijateljice koje se samo zafrkavaju. Ali to nije bilo moguće. Zar ne?

"Sva se ježim od nje", rekla je Stevie Rae.

"Afrodita ima problema", rekla sam, a njih tri pogledale su me kao da sam upravo rekla da Hitler baš i nije bio tako loš. "Ma znate, stvarno bih htjela da Kćeri Mraka budu skupina koja spaja sve nas, a ne tako uobražena i isključiva ekipa da joj se može priključiti samo netko od odabраниh." Samo su buljile u mene. "Baš zbog njena upozorenja danas su moja baka i još neki ljudi ostali živi."

"Rekla ti je to samo zato što nešto želi od tebe. Puna je mržnje, Zoey. Da nisi ni pomislila da nije", rekla je Erin.

"Molim te, nemoj mi reć da je misliš pustit da se vrati u Kćeri Mraka", rekla je Stevie Rae. Odmahnula sam glavom.

"Ne. Čak i kad bih to željela, a ne želim" brzo sam dodala, "ona ne ispunjava uvjete za članstvo prema mojim novim pravilima. Kći ili Sin Mraka mora ponašanjem podržavati naše ideale."

Shaunee je frknula.

"Nema vražje šanse da ta kučka zna biti posebna, vjerna, valjana, zagrižena i dobrotiva prema bilo čemu osim prema svojim vlastitim mrskim spletkama."

"Za ovladavanje svijetom", dodala je Erin.

"I nemoj mislit da pretjeruju", kazala mi je Stevie Rae.

"Stevie Rae, nije mi ona prijateljica. Samo... šta ja znam..." Smela sam se u pokušaju da pretočim u riječi onaj instinkt koji mi je tako često šaptao i nukao me da nešto učinim, ili ne učinim. "Valjda mi je ponekad stvarno bude žao. A mislim i da je pomalo shvaćam. Afrodita samo želi biti prihvaćena, ali to izvodi baš kako ne treba. Misli da se manipulacijama i lažima pomiješanim s kontroliranjem može silom svidjeti drugima. To je vidjela kod kuće, i zbog toga je postala ovakva kakva je danas."

"Oprosti, Zoey, ali to je kenjaža", rekla je Shaunee. "Stvarno je prestani da se glupira jer joj je kao mama sjebana."

"Molim te. Daj molim te bez tih sranja tipa 'mama mijе kriva što sam kuja'", rekla je Erin.

"Ne bih htjela ispast zlobna, je li, al i ti imaš sjebanu mamu, Zoey, a nisi dala ni njoj ni onom poočaju od tate da te pokvare", rekla je Stevie Rae. "A Damien ima mamu koja ga više ne voli zato šta je gej."

"Aha, a on se nije pretvorio u droljastu babuskaru punu mržnje", rekla je Shaunee. "Zapravo, upravo suprotno. On je postao kao... kao..." Zastala je, tražeći pomoć od Erin. "Blizanko, kako se zove lik Julie Andrews u filmu *Moje pjesme, moji snovi*"

"Maria. I imaš pravo, Blizanko. Damien je baš ko ta dobrica od časne. Mora se malo opustiti, inače nikad ništa neće ubosti."

"Ne mogu vjerovati da raspravljate o mom ljubavnom životu", rekao je Damien. Sve smo poskočile pune grižnje savjesti i promrsile:

"Oprosti."

Odmahnuo je glavom dok smo se Stevie Rae i ja odmicale da može sjesti uz nas.

"I da znate da nemam namjeru samo nešto 'ubosti', kao što ste tako ružno rekle. Želim trajnu vezu s nekim do koga mi je stvarno stalo, i spreman sam se strpjeti do tada."

"Ja, Fraulein", prošaptala je Shaunee. "Maria", promrsila je Erin.

Stevie Rae je pokušala kašljem prikriti smijuljenje. Damien je pogledao njih tri stisnutim očima. Zaključila sam da mi je to znak da progovorim.

"Upalilo je", tiho sam rekla. "Zatvorili su most." Izvadila sam njegov mobitel iz džepa i vratila mu ga. Provjerio je da je isključen i kimnuo mi glavom.

"Znam, vidio sam vijesti i došao ravno ovamo." Damien je bacio pogled na digitalni sat na DVD playeru koji je stajao uz glazbenu liniju pokraj televizora, a onda mi se široko osmjehnuo. "Sad je tri i dvadeset. Uspjeli smo."

Sve petero počeli smo se osmjehivati jedni drugima. Točno; laknulo mi je, ali i dalje me grizla briga koje se nisam nikako mogla riješiti, i koja se nije odnosila isključivo na uzrujavanje oko Heatha. Možda mi je trebala četvrta kola.

"Okej, dobro, to je obavljeno. Zašto onda sjedimo tu i pričamo kakav mi je ljubavni život?" rekao je Damien.

"Ili kakav ti nije", prišapnula je Shaune Erin, koja se neuspješno (sa Stevie Rae) pokušala ne nasmijati.

Zanemarivši ih, Damien je ustao i pogledao me.

"Dobro, idemo."

"A?"

Zakolutao je očima prema nebesima i odmahnuo glavom.

"Moram li ja sve obaviti? Sutra trebaš izvesti obred, što znači da trebamo preurediti društvenu dvoranu. Ili si mislila da će se Afrodita ponuditi da ti sve priredi?"

"Izgleda da nisam razmišljala o tome." Kao da sam stigla?

"Pa, sad misli o tome." Povukao me za ruku i podigao na noge. "Imamo posla." Uzela sam kolu i sve smo otišle za užurbanim Damienom u vrlo hladno, oblačno subotnje popodne. Kiša više nije padala, ali oblaci su bili još tmurniji.

"Izgleda da će snijeg", rekla sam, škiljeći uvis prema nebu boje škriljevca.

"O, čovječe, da bar. Kako bih voljela snijeg!" Stevie Rae se zavrtjela ispruženih ruku, izgledajući kao malo dijete.

"Preseli se u Connecticut. Bit će ti snijega navrh glave. Stvarno ti pošteno dojade mjeseci i mjeseci hladnoće i vlage. Molim te lijepo. Zato smo mi sa sjeveroistoka tako mrzovoljni", ljubazno je rekla Shaune.

"Baš me briga što ćeš reći. Ne možeš mi ga pokvariti. Snijeg je čaroban. Meni od njega zemlja izgleda kao prekrivena mucastom bijelom dekom." Širom je razmaknula ruke i proderala se: "Hoću da padne snijeg!"

"Da, čuj, ja hoću one vintage izvezene traperice od četiristo pedeset dolara iz novog kataloga Victoria's Secreta", rekla je Erin. "Što dokazuje da ne možemo uvijek dobiti ono što želimo, ni snijeg ni cool traperice."

"Uuu, Blizanko, možda dođu na akciju. Te traperice su baš ful preslatke da se od njih odustane."

"Zašto ne bi samo uzela traperice koje najviše voliš i pokušala sama na njima izvesti takav uzorak? Znaš, to sigurno nije naročito teško", rekao je Damien razložno (i kao pravi gej). Zaustila sam da se složim s Damienom kad mi je prva pahuljica pala na čelo.

"Hej, Stevie Rae, ispunila ti se želja. Pada snijeg."

Stevie Rae je razdragano ciknula.

"To! Padaj sve jače i jače!"

I želja joj se definitivno ispunila. Kad smo stigli do društvene dvorane, debele pahuljice veličine kovanice od četvrt dolara već su sve prekrivale. Morala sam priznati daje Stevie Rae imala pravo. Snijeg je bio kao čarobna deka preko zemlje. Sve je od njega postalo meko i bijelo, i čak se i Shaunee (iz mrzovoljnog, snijegom okovanog Connecticuta) smijala i pokušavala jezikom uloviti pahuljice.

Svi smo se smijuljili dok smo ulazili u dvoranu. Unutra je bilo nekoliko učenika. Neki su igrali biljar, drugi su bili za starinskim arkadnim videoigramama. Svojim smijehom i otiranjem snijega natjerali smo nekolicinu da se pusti toga i raširi debele crne zavjese koje su štitile veliku prostoriju od dnevnog svjetla.

"Nego šta!" viknula je Stevie Rae ono očito. "Pada snijeg!"

Samo sam se osmjehnula i otišla do malog kuhinjskog prostora u dnu zgrade, a Damien, Blizanke i snijegom sluđena Stevie Rae pošli su za mnom. Znala sam da pokraj kuhinje stoji skladište u kome su obredne stvari koje tu čuvaju Kćeri Mraka. Mogli bismo baš i početi preuređivati prostor, a ja bih se baš mogla i pretvarati da znam koga to vruga radim.

Začula sam kako se iza mene otvaraju i zatvaraju vrata, i iznenadio me Neferetin glas.

"Snijeg je vrlo lijep, zar ne?"

Učenici koji su stajali pred prozorima pristojno su i potvrdno odgovorili Neferet. Iznenadilo me što sam osjetila tračak iziritiranosti, koji sam smjesta prigušila, kad sam zastala i okrenula se da se vratim i pozdravim svoju mentoricu. Moja je ekipa pošla za mnom poput pačje škole.

"Zoey, baš dobro. Drago mi je da sam te tu pronašla." Neferet mi se obratila s tako očitom naklonošću da me prošla iritiranost zbog toga što nas je prekinula. Neferet mi je bila više od mentorice. Bila mi je kao majka, i bilo je sebično od mene ljutiti se zato što me došla potražiti.

"Bok, Neferet", toplo sam rekla. "Upravo se spremamo prirediti prostoriju za sutrašnji noćni obred."

"Izvršno! I zato sam te trebala. Ako ti išta treba za obred, molim te, bez ustručavanja me pitaj. I svakako ću doći ovamo sutra navečer, ali bez brige" opet mi se osmjehnula "neću ostati na cijelom obredu, tek toliko da pružim podršku tvojoj viziji Kćeri Mraka. Onda ću prepustiti Kćeri i Sinove tvojim vrlo sposobnim rukama."

"Hvala, Neferet", rekla sam.

"Nego, drugi je razlog zašto sam trebala tebe i tvoje prijatelje" podijelila je blistav osmijeh s mojom ekipom "to što sam vas htjela upoznati s našim

najnovijim učenikom." Mahnula je, i dečko kojega dotad nisam primijetila polako je iskoračio na vidjelo.

Bio je sladak, u smislu dobrog učenika, kuštrave pješčanoplave kose i stvarno lijepih plavih očiju. Očito je bio jedan od onih štreberskih tipova koji su pomalo papci, ali simpatični papci koji imaju potencijala (u prijevodu: kupa se i pere zube, a ima i dobru kožu i kosu i ne oblači se kao totalni luzer).

"Voljela bih da svi upoznate Jacka Twista. Jack, ovo je moja početnica Zoey Resbyrd, predvodnica Kćeri Mraka, te njeni prijatelji i članovi Vijeća prefekala Erin Males, Shaunee Cole, Stevie Rae Johnson i Damien Maslin." Neferet je pokazala svakoga od njih jednog po jednog, i svi smo se pozdravili s njim. Novopridošlica je izgledao pomalo plaho i blijedo, ali izuzev toga imao je simpa osmijeh i nije djelovao kao da se ne snalazi u društvu ni išta takvo. Baš sam se pitala zašto je Neferet tražila mene da me upozna s dečkom, kad je krenula objasniti.

"Jack je pjesnik i pisac, pa će mu mentor biti Loren Blake, ali Loren se neće sve do sutra vratiti s puta na istok. Jack će biti i cimer Erika Nighta. Kao što svi znate, ni Erika sve do sutra neće biti u školi. Zato sam mislila da bi bilo lijepo da vas petero pokažete Jacku gdje je što i pobrinete se da mu danas bude ugodno i da se snađe."

"Naravno, drage volje", rekla sam bez oklijevanja. Nikad nije veselo biti novopridošlica.

"Damien, moći ćeš pokazati Jacku gdje je njegova i Erikova soba, zar ne?"

"Svakako, bez problema", rekao je Damien.

"Znala sam da ću se moći pouzdati u Zoevine prijatelje." Neferetin je osmijeh bio nevjerojatan. Kao da je sam od sebe obasjao prostoriju i odjednom sam osjetila izrazit ponos što svi ostali učenici stoje unaokolo i gledaju kako nam Neferet tako očito izražava svoju naklonost. "Imajte na umu, zatreba li vam išta za sutra, samo mi javite. E, da, budući da će vam to biti prvi obred, zamolila sam kuhinju da nakon obreda priredi posebnu poslasticu za vas i Kćeri i Sinove Mraka. Tebi bi to trebala biti krasna proslava, Zoey."

Prenerazila me njena uviđavnost, i nisam je mogla ne usporediti s hladnim, nezainteresiranim načinom na koji se moja mama odnosila prema meni. Kvragu, istina bi glasila da mojoj mami zapravo više nije bilo dovoljno stalo do mene da se ikako odnosi. Vidjela sam je samo ono jedanput u cijelih mjesec dana, a nakon glupe scene koju je njen očajni muž izazvao s Neferet, izgledalo mi je da je neću uskoro opet vidjeti. Kao da me bilo briga? Ne. Ne, kad sam uza sebe imala dobre prijatelje i mentoricu poput Neferet.

"Jako sam ti zahvalna na ovome, Neferet", rekla sam, teško gutajući knedlu emocija koja mi se stvorila u grlu.

"Nema na čemu. To je najmanje što mogu učiniti za prvi Obred punog mjeseca moje početnice na mjestu predvodnice Kćeri Mraka."

Kratko me zagrlila, a onda izašla iz prostorije, ljubazno kimajući glavom učenicima koji su joj se obraćali i pozdravljali je s poštovanjem.

"Opa", rekao je Jack. "Stvarno je fantastična."

"Nego što da je", rekla sam. Onda sam se široko osmjehnula svojim prijateljima (i novopridošlicima). "Onda, jeste spremni da prionete na posao? Odavde treba počistiti hrpu stvari." Primijetila sam da siroti Jack izgleda totalno smeteno. "Damien, bolje na brzinu upoznaj Jacka s osnovama vampovskih rituala, da se ne osjeća tako izgubljeno."

Krenula sam prema kuhinji (opet) i začula kako Damien započinje svoj mali profesorski nastup, počev od činjenica o Obredu punog mjeseca.

"Ovaj, Zoey, možemo ti pomoći?"

Osvrnula sam se. Drew Partain, niski, sportski građeni učenik kojeg sam prepoznala zato što sam s njim išla na mačevanje (nevjerojatan je mačevalac, dobar kao Damien, a to već nešto znači), stajao je s muškom grupicom blizu zida s prozorima zavijenim u crno. Osmjehnuo mi se, ali primijetila sam da stalno pogledava Stevie Rae.

"Puno toga trebate premještati. Znam zato što smo dečki i ja nekada pomagali Afroditi da priredi prostor."

"Ha", začula sam kako je Shaunee rekla ispod glasa. Prije nego što se i Erin stigla sarkastično oglasiti, rekla sam:

"Pa da, dobro bi nam došla vaša pomoć." A onda sam ih iskušala. "Samo, moj će obred biti drugačiji. Damien vam može pokazati kako."

Pričekala sam da vidim prezirne poglede i sarkazam kojima su frajeri znali obasipati Damiena i nekoliko drugih otvoreno gej učenika u školi, ali Drew je samo slegnuo ramenima i rekao:

"Može, što se mene tiče. Samo nam recite što treba." Iscerio se i namignuo Stevie Rae, koja se zasmijuljala i sva porumenjela.

"Damien, prepuštam ih tebi", rekla sam.

"Siguran sam da negdje na vrbi rađa grožđe", prošaptao je Damien, jedva pomičući usne. Zatim je normalnim glasom kazao: "Dakle, prvo što se Zoey nije sviđalo je to što ovdje izgleda kao u mrtvačnici kad su sve videoigre gurnute do zidova i prekrivene onom crnom tkaninom. Pa da vidimo možemo li najveći dio njih premjestiti u kuhinju i hodnik." Drewova grupa prionula je na posao zajedno s Damienom i novopridošlicom, a Damien mu je nastavio držati mini predavanje.

"Mi ćemo donijeti svijeće i maknuti stol onamo", kazala sam dečkima i mahnula Blizankama i Stevie Rae da pođu za mnom.

"Damien je umro i otišao ravno u raj za male gejeve", rekla je Shaunee čim nas više nisu mogli čuti.

"Hej, bilo je vrijeme da se ti klinci prestanu ponašati kao zadržti seljačine i postave se kao da imaju malo mozga u glavi", rekla sam.

"Ne misli ona na to, makar se slažemo s tobom", rekla je Urin. "Mislila je na maloga gospona Jacka slatkog novopridošlog gejića Twista."

"Ma odakle vam samo to da je on gej?" upitala ih je Stevie Rae.

"Stevie Rae, kunem se, moraš si proširiti vidike", rekla je Shaunee.

"Okej, ni meni nije jasno. Zašto mislite da je Jack gej?" upitala sam.

Shaunee i Erin razmijenile su napaćeni pogled, a onda je Erin objasnila.

"Jack Twist je ime totalno gej kauboja koga slatki Jake Gyllenhaal glumi u filmu Planina Brokeback."

"I ono molim te! Svatko tko se odluči za to ime i izgleda skroz ovako štreberski totalno slatko, potpuno igra za Damienovu ekipu."

"Ha", rekla sam.

"Ma vidi ti to", rekla je Stevie Rae. "Znate, nikad nisam gledala taj film. Nije došao u Cinema 8 u Henrietti."

"Tko bi to rekao?" kazala je Shaunee.

"Molim te. Strašno iznenađenje", rekla je Erin.

"Čuj, Stevie Rae. Stvarno mislim da je vrijeme da pogledaš DVD tog izvrsnog filma", rekla je Shaunee.

"Je li se tipovi ljube u njemu?"

"Preslasno", rekle su Shaunee i Erin u isti mah.

Pokušala sam, ali nikako nisam uspjela ne prasnuti u smijeh od face koju je složila Stevie Rae

Petnaesto poglavlje

Bili smo na samom kraju uređivanja kad je netko upalio noćne vijesti na velikom televizoru koji smo ipak morale ostaviti u glavnoj prostoriji. Nas petero na brzinu je razmijenilo poglede, glavna je vijest bila ono što su prozvali "bombaškom podvalom Džihada prirode". Premda sam znala da ne mogu ući u trag mom pozivu, i vidjela kako Damien "slučajno" ispušta, a onda totalno gazi i drobi svoj jednokratni telefon, disala sam tek mrvicu lakše kad je Chera Kimiko ponovila da policija zasad ne zna ništa o identitetu terorističke skupine.

U vijesti također povezanoj s rijekom Arkansas, Fox News je javio da je Samuel Johnson, kapetan jedne riječne teretne teglenice, večeras dobio srčani udar dok je bio za kormilom plovila. Bila je "sretna slučajnost" za njega da je riječni promet bio zaustavljen i da su policija i bolničari bili u neposrednoj blizini. Spasili su mu život, a nijedna obližnja teglenica ili most nisu pretrpjeli oštećenja.

"To je bilo to!" rekao je Damien. "Dobio je srčani udar i zabio se teglenicom u most."

Tupo sam kimnula.

"I to dokazuje da je Afroditina vizija bila istinita."

"Makar to nije dobra vijest", rekla je Stevie Rae.

"Meni je", rekla sam. "Dokle god nam Afrodita bude povjeravala vizije, bar ih mi možemo ozbiljno shvaćati."

Damien je odmahnuo glavom.

"Neferet sigurno ima razloga zašto smatra da je Nyx uskratila Afroditi svoj dar. Šteta što joj ne možemo reći za ovo, jer bi nam onda možda objasnila o čemu je riječ, ili se možda čak predomislila o Afroditi."

"Ne, dala sam joj riječ da ništa neću reći."

"Da se Afrodita stvarno mijenja iz kučke u nekučku, sama hi se obratila Neferet", rekla je Shaunee.

"Možda da popričaš s njom o tome", rekla je Erin.

Stevie Rae je isпустиła nepristojan zvuk. Prevrnula sam očima prema Stevie Rae, ali nije me primijetila jer nam je Drew prišao smješkajući se od uha do uha, pa se previše obuzela crvenjenjem da bi hajala za mene.

"Kako ti se čini, Zoey?" upitao me ne skidajući pogled sa Stevie Rae.

Kao da se pališ na moju cimericu, htjela sam reći, ali bio mi je pomalo sladak, a Stevie Rae je rumenilom jasno davala do znanja da je i njoj, pa sam odlučila da je radije ipak živu ne prestravim.

"Izgleda dobro", rekla sam.

"Ni odavde ne izgleda baš loše", rekla je Shaunee, odmjeravajući Drewa od glave do pete.

"Slažem se, Blizanko", rekla je Erin, dižući obrve prema Drewu. Dečko nije primijetio nijednu Blizanku. Kao da je zapažao jedino Stevie Rae.

"Krepavam od gladi", rekao je.

"I ja isto", rekla je Stevie Rae.

"Onda, hoćeš da odemo nešto pojesti?" upitao ju je Drew.

"Okej", brzo je rekla Stevie Rae, a onda kao da se sjetila da svi stojimo oko nje i gledamo je, pa joj je lice postalo još rumenije. "Zaboga, vrijeme je za večeru. Bolje da si svi odemo uzet nešto." Kratkom je, nervoznom gestom provukla prste kroz kratke kovrče i pozvala Damiena, koji je na drugoj

strani prostorije bio potpuno zaokupljen razgovorom s Jackom. (Koliko sam uspjela čuti, obojica su voljeli istu vrstu knjiga, pa su raspravljali koji je nastavak Harryja Pottera zaista najbolji. Očito su obojica pripadala istoj vrsti gikova.) "Damien, idemo na klopu. Jeste ti i Jack gladni?"

Jack i Damien razmijenili su pogled, a onda joj je Damien doviknuo:

"Aha, stižemo."

"Okidoki", rekla je Stevie Rae, cereći se i dalje Drewu. "Onda smo očito svi gladni."

Shaunee je uzdahnula i krenula prema vratima.

"Daj ono molim te. U ovoj sobi ima tolko hormona mladenačke ljubavi da će me zabolit glava."

"Ko da sam završila u nekom filmu s kanala Lifetime. Pričekaj me, Blizanko", rekla je Erin.

"Zašlo su Blizanke lako cinične oko ljubavi?" upitala sam Damiena kad su nam on i Jack prišli s druge strane.

"Nisu. Samo su ljute šio im je posljednjih par tipova s kojima su izašle bilo dosadno", rekao je Damien.

Svi zajedno smo izašli u čarobnu snježnu večer u studenome. Pahuljice su se promijenile i postale manje, ali i dalje su neprestano padale, lako da je Kuća Noći izgledala još tajanstvenije i sličnije dvorcu nego inače.

"Aha, Blizanke su stroge prema frajerima. Ono, ko da igraju zeriule s njima", rekla je Stevie Rae.

Primijetila sam da hoda jako blizu Drewu i da im se šake povremeno dodiruju. Začula sam niz prigušenih potvrda od dečki koji su nam pomagali da vučemo namještaj po društvenoj dvorani. A i slutila sam da bi se svaki tip (vamp ili čovjek) našao na mukama pri pokušaju izlaženja s nekom od Blizanki.

"Sjećaš se kad je Tor pozvao Erin van?" rekao je jedan Drewov prijatelj, koji se, mislim, zvao Keith.

"Da, rekla mu je da je lemur. Znaš, ko oni debilni lemuri u onom Disnevjevom filmu", rekla je Stevie Rae, smijući se.

"A Walter je izašao sa Shaunee ukupno dva i pol puta. A onda mu je, ravno nasred Starbucksa, rekla da je procesor Pentium 3", rekao je Damien.

Uputila sam mu totalno zbunjen pogled.

"Z, već smo došli do procesora Pentium 5."

"O."

"Erin i dalje govori da mu treba sto godina da se digne kad god ga vidi", rekla je Stevie Rae.

"Očito se treba naći par stvarno posebnih tipova da izlaze s Blizankama", rekla sam.

"Mislim da si svatko nađe para", odjednom je rekao Jack. Svi smo se okrenuli prema njemu, a on je porumenio. Prije nego što mu se itko stigao podsmjehnuti, progovorila sam:

"Slažem se s Jackom."

Ali najteže je odrediti koji je od svih koje nađeš zaista tebi par, dodala sam u sebi.

"Totalno!" rekla je Stevie Rae s uobičajenim prpošnim optimizmom.

"Apsolutno", rekao je Damien i namignuo mi. Uzvratila sam mu osmijehom.

"Hej!" pojavila se Shaunee iza jednog drveta. "O čemu vi to pričate?"

"O tvom nepostojećem ljubavnom životu!" veselo je rekao Damien.

"Zbilja?" rekla je.

"Zbilja", rekao je Damien.

"A da radije pričaš o tome kako li je hladno i mokro?" rekla je Shaunee.

Damien se namrštiio.

"Ha? Pa nije."

En je provirila s druge strane drveta, s grudom u ruci.

"Bit će ti!" proderala se, bacila grudu i pogodila Damiena točno po sredini prsa. Naravno, započeo je obračun grudanjem. Ljudi su počeli cičati i bježati u zaklon, skupljajući šake svježeg snijega i gađajući Shaunee i Erin. Počela sam uzmicati.

"Jesam vam rekla da je snijeg super!" rekla je Stevie Rae.

"Pa, nadajmo se onda mećavi", viknuo je Damien, ciljajući Erin. "Puno vjetra i snijega. Totalno najbolje za grudanje!" Bacio je, ali Erin je bila prebrza i sklonila se taman na vrijeme da ne dobije grudom ravno u čelo.

"Kamo ćeš, Z?" dozvala me Stevie Rae iza jednog ukrasnog grma. Primijetila sam da je Drew odmah pokraj nje i da pokriva Shaunee paljbom.

"U medijski centar, moram raditi na riječima za sutrašnji obred, pa ću prigristi nešto u domu kad to obavim." Nastavljala sam uzmicati sve brže i brže. "Žao mi je što ću propustiti cijelu zabavu, ali..."

I povukla sam se za najbliža vrata, zalupivši ih za sobom taman na vrijeme da njihovo starinsko drvo primi tup tup tup triju gruda.

Nisam samo smišljala izgovor da se izvučem iz obračuna grudanjem. Stvarno sam bila planirala preskočiti večeru i provesti nekoliko sati u medijskom centru. Sutra ću morati izreći krug i voditi obred koji bi mogao biti drevan poput samoga mjeseca.

A blage veze nisam imala kako se to radi.

Okej, znam. Izrekla sam jedan krug s prijateljima prije mjesec dana kao mali pokus, da vidim imam li zaista afinitet za elemente, ili mi se to samo

pričinilo. Sve dok nisam osjetila kako me prožimaju snage vjetra, vatre, vode, zemlje i duha, i dok tome nisu posvjedočili i moji prijatelji, bila sam se spremna kladiti da mi se samo pričinilo. Nije da sam totalno cinična ni išta takvo, ali molim te. Zbilja, molim te (kako bi to Blizanke rekle). Bilo je prilično bizarno moći posegnuti za snagom svih pet elemenata. Mislim ono, moj život nije film o X-Menima (makar bih definitivno voljela provesti nekoliko ugodnih trenutaka s Wolverineom).

Medijski je centar bio predvidivo prazan; napokon, bila je subota navečer. Samo totalni papci provode subotu navečer u medijskom centru. Da, znala sam i predobro što to onda govori o meni. Već sam odlučila odakle da počnem istraživanje. Otvorila sam kartični katalog na kompu i potražila stare knjige o čarolijama i obredima, zanemarujući sve s nedavnim datumom izdanja. Naročito me privukla ona s naslovom Mistični rituali kristalnog mjeseca, djelo Rone. Nejasno sam se sjećala da se tako zvala jedna od vampovskih Pjesnikinja-laureata s početka devetnaestog stoljeća (u domu smo na zidu imali cool sliku nje). Zapisala sam broj knjige po Deweyjevu decimalnom sustavu i pronašla je na jednoj zabačenoj polici, prašnu i samotnu. Bio mi je sjajan znak kad sam vidjela da je to onakav stari svezak u kožnom uvezu. Htjela sam temelje i tradiciju, da pod mojim vodstvom Kćeri Mraka spoznaju nešto više od Afroditinih daleko premodernih (i prekurvastih) utjecaja.

Otvorila sam bilježnicu i izvadila najdražu penkalu, što me podsjetilo na ono što je Loren rekao o tome da mu je draže pisati pjesme rukom nego na kompjuteru... pa sam se sjetila kako mi je Loren dotaknuo lice... i leđa... i kako je između nas zapucketala neka povezanost. Osmjehnula sam se i osjetila kako mi se obrazi žare, a onda shvatila da tu sjedim i cerim se i rumenim kao maloumna zbog tipa koji je prestar za mene, i k tome vampyr. Od obje sam se stvari stvarno uzrujavala (kako sam baš i trebala). Mislim ono, bio je totalno prekrasan, ali bilo mu je dvadeset i nešto. Bio je zaista odrastao, znao je sve vampyrske tajne o krvožednosti i, eto, strasti općenito. Zbog čega mi je, nažalost, bio samo još slasniji, naročito nakon one moje kratke, ali izuzetno gadne scene navlačenja i sisanja krvi s Heathom.

Kucnula sam penkalom po praznoj stranici bilježnice. Okej, malo sam se ljubila i brijuckala s Erikom u proteklih mjesec dana. Da, to mi se sviđalo. Ne, nije otišlo naročito daleko. Jedan je razlog bio što se, usprkos nedavnim postupcima koji dokazuju suprotno, obično ne ponašam kao drolja. Drugi je razlog bio što sam i dalje itekako predobro bila svjesna toga da sam slučajno vidjela kako Afrodita, Erikova itekako bivša cura, kleči pred njim i pokušava mu ga popušiti, i nisam htjela da Erik bude u

bilo kakvoj nedoumici oko toga da ja definitivno nisam smradna drolja kao Afrodita Kurveštija. (Zanemarila sam uspomenu na to kako trljam izbočinu u Heathovim hlačama.) I tako, Erik me definitivno privlačio, i svi su ga smatrali mojim službenim dečkom, iako nismo ništa naročito poduzeli oko te privlačnosti.

Misli su mi prešle na Lorena. Vani, na mjesecini, dok sam mu otkrivala svoju kožu, uz Lorena sam se osjetila kao žena, ne kao neiskusna, plaha djevojka, kao obično uz Erika. Ali kad sam vidjela želju u Lorenovim očima, osjetila sam se lijepo, moćno i vrlo, vrlo seksi. I, da, morala sam si priznati da mi se taj osjećaj svidio.

A kako se, kvragu, Heath uklapao u sve ovo? Drugačije sam se osjećala prema Heathu nego prema Eriku ili Lorenu. Heath i ja imali smo svoju povijest. Znali smo se otkako smo bili djeca, i izlazili smo, s prekidima, već par godina. Heath me oduvijek privlačio, i dosta smo se ozbiljno znali navlačiti, ali nikada me prije nije napalio tako kao kad si je posjekao vrat, a ja sam mu pila krv.

Zadrhtala sam i automatski oblizala usne. Već od same pomisli na to osjetila sam se u isti mah uspaljeno i zgroženo. Definitivno sam ga opet htjela vidjeti. Samo, je li to bilo zato što mi je još uvijek bilo stalo do njega, ili tek zbog intenzivne krvožednosti koju sam osjećala prema njemu?

Pojma nisam imala.

Točno, Heath mi se sviđao godinama. Znao je kojiput biti tup, ali obično na sladak način. Ponašao se kako treba prema meni, i bilo mi je lijepo uz njega, sve je to bar bilo točno prije nego što je počeo cugati i napušavati se. Onda se njegova tupost pretvorila u glupost, i više nisam baš imala povjerenja u njega. Ali rekao je da je sad sa svim tim prekinuo, i je li to onda značilo da je opet postao onaj dečko koji mi se nekada tako sviđao? A ako je tako, što sam onda, kvragu, trebala učiniti oko

- 1.) Erika,
- 2.) Lorena,
- 3.) činjenice daje to što sam pila Heathovu krv totalno zabranjeno u Kući Noći i
- 4.) svoje definitivne namjere da mu opet okusim krv?

Uzdah mi je zazvučao sumnjivo sličan jecaju. Stvarno sam trebala s nekim porazgovarati.

S Neferet? Nema šanse. Nisam imala namjeru pričati jednoj odrasloj vampici o Lorenu. Znala sam da bih trebala priznati da sam pila Heathovu krv (opet, uzdah), što je vjerojatno pojačalo Utiskivanje između nas. Ali nisam mogla. Bar ne zasad. Znala sam da je to sebično, ali nisam htjela da

se ona naljuti na mene dok se još nastojim snaći u ulozi predvodnice Kćeri Mraka.

Sa Stevie Rae? Bila mi je najbolja prijateljica, i htjela sam joj to ispričati, ali ako sam mislila stvarno popričati s njom, onda je to značilo da bih morala priznati da sam pila Heathovu krv. Dvapat. I da je strahovito želim opet piti. Kako da ona ne šizne od toga? Ja sam šizila od toga. Nisam mogla podnijeti ni pomisao da bi me najbolja prijateljica počela gledati kao da sam čudovište. K tome, nisam mislila da bi ona to shvatila, zaista shvatila.

Nisam mogla reći ni baki. Njoj se definitivno ne bi svidjela činjenica da je Lorenu dvadeset i nešto. A nisam mogla zamisliti da bih išla pričati s njom o požudi koja se krije u krvožednosti.

Ironično, shvatila sam tko je jedina osoba koja ne bi šiznula zbog krvi i koja bi definitivno shvatila strast i sve to, Afrodita. I, za divno čudo, pomalo sam i željela razgovarati s njom, pogotovo nakon što sam otkrila da su joj vizije i dalje istinite. Imala sam osjećaj o Afroditi koji mi je govorio da u njoj ima daleko više toga od činjenice da definitivno zna biti mrska kuja. Razljutila je Neferet, toliko je bilo očito. Ali Neferet je kazala Afroditi, hladnim riječima, punim mržnje, da joj je Nyx uskratila svoju naklonost, i jasno je dala do znanja meni (i praktički cijeloj školi) da su Afroditine vizije lažne. Ali imala sam dokaz da nisu. Sva sam se prestrašeno ježila od toga, ali stvarno sam se počinjala pitati koliko se zapravo mogu pouzdati u Neferet.

Prisilila sam se da opet počnem misliti na medijski centar i istraživanje koje moram obaviti, pa sam otvorila staru knjigu s obredima, i iz nje je izlepršao listić papira. Podigla sam papirić, misleći da je to neka učenica zaboravila bilješke u knjizi, i skamenila se. Moje je ime pisalo u vrhu elegantnim velikim slovima, a rukopis mi je definitivno bio poznat.

Za Zoey,

Zavodljivu svećenicu

Grimizno sanjaš. Noć ti san ne zakriva. Žudnje zov počuj.

Sva sam protrnula od tih stihova. Što je to, kvragu? Kako bi itko, a kamoli Loren koji je navodno na Istočnoj obali, mogao znati da ću pogledati u tu knjigu?

Ruka mi se tresla, pa sam spustila papirić i polako opet pročitala pjesmu. Kad bih stavila na stranu činjenicu da je nevjerojatno romantično što mi vampovski Pjesnik- laureat piše poeziju i pročitala pjesmu a da me pritom totalno ne smoždi to koliko je u potpunosti seksi, shvatila sam nešto što me pogodilo jednako kao i to što je taj haiku uopće tu. Grimizno sanjaš. Noć ti san ne zakriva. Silazim li ja to apsolutno s uma, ili ti stihovi zvuče kao da

Loren zna da sam pila krv? I pjesma mi je odjednom počela djelovati pogrešno... opasno... poput upozorenja koje zapravo nije upozorenje, i počela sam se pitati o pjesniku. Što ako to nije Loren napisao? Što ako je Afrodita? Čula sam što je pričala s roditeljima. Trebala bi se truditi da me svrgne s mjesta predvodnice Kćeri Mraka. Da ovo nema neke veze s tim njenim planom? (Zaboga, "s njenim planom". Počinjala sam zvučati kao loš strip.)

Okej, Afrodita me vidjela s Lorenom, ali odakle je znala za haiku? Također, kako bi Afrodita znala da ću se vratiti u medijski centar i potražiti upravo ovu staru knjigu? To mi je prije zvučalo kao nekakva čudna vidovita informacija kakvu dobiju odrasli vampovi premda blage veze nisam imala kako. Mislim ono, ni sama nisam znala da ću se odlučiti za tu knjigu sve do prije nekoliko minuta.

Nala je skočila na stol s kompom i prepala me na mrtvo ime. Potužila se i protrljala uz mene.

"Okej, okej. Idem raditi."

Ali dok sam u staroj knjizi tražila tradicionalne obrede i čarolije, misli su mi stalno kružile i kružile oko pjesme i osjećaja nelagode koji kao da mi se trajno nastanio ispod ključnih kosti.

Šesnaesto poglavlje

Ponijela sam Nalu iz medijskog centra, mačka je tako čvrsto spavala da se nije potrudila ni potužiti na mene kad sam je uzela. Pogledala sam na sat dok sam izlazila iz sobe, i nisam mogla vjerovati da je prošlo nekoliko sati. Nije ni čudo da mi je dupe utrnilo, a vrat mi se sav ukočio. Ali nije me zapravo bilo briga za privremenu neugodnost, jer sam uspjela smisliti sto ću za Obred punog mjeseca. Veliki mi je teret pao s misli. I dalje sam bila nervozna, i nisam previše razmišljala o činjenici da ću taj obred izvoditi pred hrpetinom učenika od kojih većina vjerojatno nije presretna što sam preuzela vođstvo od njihove frendice Afrodite. Samo ću se morati stalno fokusirati na sam obred i imati na umu kako me fenomenalni osjećaji ispunjavaju kad god prizivam svih pet elemenata. Ostatak će se riješiti sam od sebe. Nadajmo se.

Otvorila sam teška glavna vrata škole i izašla u promijenjeni svijet. Snijeg je postojano padao i dalje, a očito i cijelo vrijeme koje sam provela u medijskom centru. Školski je krug potpuno prekrpio poplun paperjaste bjeline. Vjetar se pojačao i vidljivost je bila užasno loša. Od plinskih svjetiljaka koje su označavale zakriveni put sada se nije vidjelo mnogo više

od točkica žutila spram bijelog mraka. Vjerojatno sam se trebala vratiti u zgradu i otići prema domu školskim hodnikom, ostajući pod krovom što dulje mogu, a onda brzo pretrčati od suprotne strane škole do djevojačkog doma, ali zapravo nisam htjela. Pomislila sam koliko je u pravu bila Stevie Rae. Snijeg je stvarno bio čaroban. Promijenio je svijet, učinio ga tišim, mekšim, tajanstvenijim. Kao početnica, već sam imala dobar dio prirodne zaštite od hladnoće kakvu uživaju odrasli vampyri, što me nekada strašilo. Mislim ono, to me podsjećalo na hladna, mrtva stvorenja koja opstaju tako što piju krv živih, totalno ogavno, makar me ta predodžba bizarno privlačila. Sada sam znala više o tome što postajem, pa sam shvaćala da je moja zaštićenost od hladnoće više povezana s pojačanim metabolizmom nego s neumrlošću. Vampyri nisu mrtvi. Samo su Promijenjeni. Ljudi su ti koji su voljeli potpirivati strašnu obmanu o hodajućim mrtvacima, koja mi je polako počinjala nemalo ići na jetra. Uglavnom, stvarno mi se sviđalo što mogu hodati vani po mećavi a da nemam dojam da ću se smrznuti. Nala se uvukla u mene i počela glasno presti kad sam je zaštitnički obgrlila. Snijeg mi je prigušivao korake i načas mi se činilo da sam sama u svijetu gdje su se crna i bijela pomiješale da stvore jedinstvenu boju samo za mene.

Prešla sam svega nekoliko koraka kad sam uzdahnula. Bila bih se pljesnula po čelu da nisam imala pune ruke mačke. Trebala sam svratiti u školsku trgovinu za čarolije i obrede po eukaliptus. Koliko sam pročitala iz stare knjige o obredima, eukaliptus je vezan uz iscjeljivanje, zaštitu i pročišćavanje, tri stvari koje sam smatrala važnim prizvati za vrijeme svoga prvog obreda na čelu Kćeri Mraka. Valjda sam mogla po eukaliptus otići i sutra, ali trebat će mi ispleten u užu u okviru čarolije koju sam mislila izreći, i... eto... vjerojatno bi mi dobro došlo da malo vježbam, tako da mi ništa ne ispadne za vrijeme čarolije, ili, što bi bilo još gore, da odjednom ne otkrijem da eukaliptus nije tako savitljiv kako sam očekivala, pa mi se sav raspadne dok ga pokušavam plesti, pa porumenim do ušiju i dođe mi da se sakrijem ispod društvene dvorane i sklupčam se u položaj fetusa, sva u suzama...

Istjerala sam tu ljupku predodžbu iz glave, okrenula se i počela priti put prema glavnoj zgradi. Tada sam ugledala tu prikazu. Uočila sam je jer joj tu nije bilo mjesto i to ne samo zato što je bilo neobično da bi još neki početnik bio dovoljno blesav da izađe po snježnoj oluji. Čudnim mi se učinilo to što ta osoba, jer definitivno se nije radilo o mački ili grmu, nije hodala pločnikom. Išla je otprilike prema društvenoj dvorani, ali sjekao je put preko suprotnog travnjaka. Zastala sam i zaškiljila da bolje vidim kroz vijavicu. Osoba je na sebi imala dug, taman plašt s kapuljačom

navučenom preko glave poput kukuljice. Potreba da pođem za njom spopala me tako snažno da sam zinula bez daha. Gotovo kao da nemam vlastite volje, sišla sam s pločnika i požurila se za zagonetnom osobom, koja je upravo stigla do ruba drvoreda koji je stajao uz vanjski zid.

Razrogačila sam oči. Taj čas kad je prilika ušla u sjene, tko god to bio, muško ili žensko, počela se kretati neljudskom brzinom, dok se plašt silovito nadimao za njom na vjetru punom snijega tako da se činilo kako ta prikaza ima krila. Crveno? Jesam li vidjela bljeskove riđe boje spram bacaka bijele kože? Snijeg me pekao u očima i vid mi se mutio, ali čvršće sam privila Nalu uz sebe i prešla u brz trk, premda mi je bilo jasno da me vodi u područje istočnog zida gdje su skrivena vrata. Na isto ono mjesto gdje sam vidjela druga dva duha, utvare ili što već god. Na mjesto za koje sam sama sebi rekla da se stvarno više ne želim vratiti, barem ne sama.

Da, trebala sam se okrenuti nalijevo i odmarširati ravno u dom. Naravno, nisam. Srce mi je tuklo kao ludo, a Nala mi je gundala u uho kad sam zašla pod drvored i nastavila se žuriti uza zid, cijelo vrijeme misleći kako je apsolutno sumanuto što tu sad ganjam nekoga tko je u najboljem slučaju neki klinac koji se pokušava iskrasti iz škole, a u najgorem istinski strašan duh.

Izgubila sam tu osobu iz vidika, ali znala sam da sam već blizu skrivenih vrata, pa sam usporila, automatski ostajući unutar najdubljih sjena i krećući se od stabla do stabla. Sada je još jače padalo, Nala i ja bile smo prekrivene snijegom i stvarno mi je polako postajalo prohladno. Što ja tu radim? Ma što da mi je utroba davala do znanja, svijest mi je govorila da se ponašam suludo i da se moram (zajedno sa smrznutom mačkom) vratiti u dom. Ovo me se stvarno nije ticalo. Možda je to neki učitelj krenuo provjeriti... šta ja znam... školski krug da vidi nije li neka debilna početnica (kao ja) izašla lutati ovuda po oluji.

Ili se to samo netko ušuljao u krug škole nakon što je brutalno ubio Chrisa Forda i oteo Brada Higeonsa, pa se sada pokušava išuljati, a ako se suočim s njim ili njom, i mene će ubiti.

Da, baš. Toliko o preživoj mašti. A onda sam začula glasove.

Sasvim sam usporila korake, praktički nastavljaajući na prstima sve dok ih napokon nisam ugledala. Dvije su prilike stajale pokraj otvorenih skrivenih vrata. Jako sam zatreptala ne bih li jasnije vidjela kroz zavjesu padajuće bjeline. Osoba bliža vratima bila je ona za kojom sam stigla, a sad kad je prestala trčati (apsurdno brzo) vidjela sam da je muško, i da čudno stoji, spušten u zgrbljeni stav. Pogledala sam drugu priliku, i osjetila kako mi se studen koja mi je snijegom dodirivala kožu spušta duboko u dušu. To je bila Neferet.

Izgledala je zagonetno, a i moćno dok je kestenjasta kosa vijorila oko nje, a snijeg prekrivao dugu crnu haljinu koju je nosila. Stajala je okrenuta prema meni, pa sam vidjela da joj je lice strogo, gotovo ljutito, i uživljeno se obraćala osobi pod plaštem, izražajno se služeći rukama. Nečujno sam se primakla bliže, zadovoljna što nosim tamnu odjeću, pa se dobro stapam sa sjenama pokraj zida. Na tom novom položaju vijavica mi je počela donositi djeliće onoga što je Neferet govorila.

"... pripazi bolje što radiš! Neću ti..." Pozorno sam slušala, nastojeći razabrati riječi kroz zavijanje vjetra, i shvatila da mi vijavica ne donosi samo ono što Neferet govori. Osjetila sam neki smrad, čak i uz čisti miris svježega snijega. Bio je to suh, pljesniv smrad, čudnovato neprimjeren u ovoj hladnoj, vlažnoj noći. "... preopasno je", govorila je Neferet. "Poslušaj me ili..." Nisam uspjela čuti ostatak rečenice, a onda je zastala. Prilika pod plaštem odgovorila je čudnim roktanjem, prije životinjske negoli ljudske naravi.

Nala, koja mi je bila sklupčana pod bradom i kao da je zaspala, opet, odjednom se naglo osvrnula. Sakrila sam se još dalje iza debla u čijoj sam se sjeni skrivala kad je

Nala počela režati.

"Sšš", prišapnula sam joj i pokušala je smiriti maženjem. Utihnula je, ali osjećala sam da joj se dlaka na leđima nakostriješila, a oči su joj se stisnule u ljutite proreze dok je zurila u osobu pod plaštem.

"Obećala si!"

Sva sam se naježila od grlenog glasa zagonetnog muškarca. Provirila sam iza drveta taman na vrijeme da vidim kako Neferet diže ruku kao da će ga udariti. On se skupio uza zid, pri čemu mu je kapuljača pala s lica, i želudac mi se tako silovito stisnuo da sam pomislila da ću povratiti.

Bio je to Elliott. Onaj mrtvi klinac čiji je "duh" prošli mjesec napao Nalu i mene. Neferet ga nije udarila. Umjesto toga, silovito mu je pokazala na otvorena vrata.

Zatim je podigla glas, tako da mi je vjetar donio sve što je rekla.

"Ne možeš više dobiti! Nije pravo vrijeme. Ne možeš ti shvatiti takve stvari, i ne smiješ dovoditi u pitanje to što ti kažem. Odlazi sada odavde. Budeš li opet bio neposlušan prema meni, osjetit ćeš moj gnjev, a gnjev jedne božice nešto je istinski užasno."

Elliott je zgroženo ustuknuo od Neferet.

"Da, Božice", zacendrao je.

Bio je to on; znala sam da je to on. Premda mu je glas bio grub, prepoznala sam ga. Elliott nekako nije umro, niti se Promijenio u odraslog vampyra. Postao je nešto drugo. Nešto užasno.

Baš kad sam pomislila kako je oduran, Neferetino se lice smekšalo.

"Ne želim se ljutiti na svoju djecu. Znate da ste vi moja najveća radost."

S gnušanjem sam gledala kako se Neferet primiče Elliottu i počinje mu milovati lice. Oči su mu zasjale bojom stare krvi, i čak i izdaleka sam vidjela da mu je cijelo tijelo počelo drhtati. Elliott je nekada bio nizak, dežmekast, neprivlačan klinac prebijele kože i mrkvasto riđe kose koja mu je redovito stršala na sve strane. I dalje je bio sve to, ali sad su mu blijedi obrazi upali, a tijelo se zgrbilo, kao da se skvrčilo u sebe. Zato se Neferet morala prignuti da ga poljubi u usta. Totalno zgađena, začula sam kako Elliott stenje od naslade. Ispravila se i glasno nasmijala. Zvučala je mračno, zavodljivo.

"Molim te, Božice!" zacendrao je Elliott.

"Znaš da to ne zaslužuješ."

"Molim te, Božice!" ponovio je. Tijelo mu je silovito podrhtavalo.

"U redu, ali imaj na umu ovo: što božica daje, božica može i oduzeti."

Ne mogavši odmaknuti pogled, gledala sam kako Neferet podiže ruku i zadiže rukav. Zatim je noktom prešla uz podlakticu, ostavljajući tanku grimiznu crtdu koja se smjesta počela puniti kapljicama krvi. Osjetila sam kako me njena krv privlači. Kad je ispružila ruku, nudeći je Elliottu, priljubila sam se uz grubu koru drveta, sileći se da ostanem nepomična i skrivena kad je on pred njom pao na koljena i, ispuštajući divljačko roktanje i stenjanje, počeo sisati Neferetinu krv. Odmaknula sam oči od njega da pogledam Neferet. Stajala je zabačene glave i razmaknutih usana, kao da to što joj to groteskno stvorenje od Elliotta siše krv iz ruke pruža seksualnu nasladu.

Duboko u sebi osjetila sam odgovor požude. I ja sam poželjela razrezati nečiju kožu i...

Ne! Potpuno sam se sakrila iza drveta. Neću se pretvoriti u čudovište. Neću biti nakaza. Ne mogu dopustiti ovome da zavlada mnome. Polako i nečujno krenula sam se vraćati putem kojim sam stigla, odbijajući se opet osvrnuti prema njih dvoje.

Sedamnaesto poglavlje

I dalje sam se osjećala potreseno, zbunjeno i nemalo zgađeno kad sam napokon stigla u dom. Šačice smočenih učenika skupile su se po glavnoj sobi, gledale televiziju i pile vruću čokoladu. Uzela sam ručnik s hrpe pokraj vrata, pridružila se Stevie Rae, Blizankama i Damienu, koji su sjedili oko našeg najdražeg televizora i gledali Project Runway, i počela

brisati nezadovoljnu Nalu. Stevie Rae nije shvatila da sam nekarakteristično šutljiva. Bila je prezauzeta oduševljenim pričanjem o tome kako je obračun grudanjem koji sam izbjegla nakon večere prerastao u veliku bitku koja je bjesnjela sve dok netko nije grudom pogodio prozor Dragonova kabineta. Dragona su svi znali kao profesora mačevanja, i on nije bio vamp koga bi ijedan početnik htio razljutiti.

"Dragon je okončao rat grudama", zasmijuljila se Stevie Rae. "Ali dotad je bilo stvarno zabavno."

"Aha, Z, propustila si preopako genijalnu borbu", rekla je Erin.

"Razvalile smo Damiena i njegovog dečka ko mlade majmune", rekla je Shaunee.

"Nije mi on dečko!" rekao je Damien, ali smiješkom kao da je dodao neizrečeno "zasad" na kraj rečenice.

"Šta..."

"... god", rekle su Blizanke.

"Meni je on sladak", rekla je Stevie Rae.

"I meni", rekao je Damien, i preslatko porumenio.

"Kako se tebi sviđa, Zoey?" upitala me Stevie Rae.

Trepnula sam prema Stevie Rae. Bilo mi je kao da sam se našla u akvariju u kome bjesni tajfun, dok su svi oslali vani, ništa ne kuže i uživaju u lijepom vremenu.

"Je li sve u redu, Zoey?" upitao me Damien.

"Damien, možeš mi nabaviti eukaliptusa?" odjednom sam rekla.

"Eukaliptusa?"

Kimnula sam.

"Da, nekoliko peteljki, kao i malo kadulje. Oboje mi treba za sutrašnji obred."

"Aha, nema problema", rekao je Damien, gledajući me upadljivo prepozorno.

"Jesi uspjela skužiti cijeli obred, Z?" upitala me Stevie Rae.

"Mislim da jesam." Zastala sam i polako udahnula. Onda sam smireno pogledala Damiena u znatiželjne oči. "Damien, je li ikada postojao slučaj početnika koji je naizgled umro, ali kasnije je pronađen živ?"

Na svoju čast, Damien nije friкнуo, niti me upitao jesam li sišla s uma. Osjećala sam da Blizanke i Stevie Rae zure u mene kao da sam upravo otkrila da ću sudjelovati u Podivljanim djevojkama: vampovskom izdanju, ali zanemarila sam ih i nastavila promatrati Damiena. Dobro se znalo da učenju posvećuje sate i sate, i da se sjeća svega što je pročitao. Ako će itko od nas znati odgovor na moje bizarno pitanje, onda će to biti on.

"Kad tijelo početnika počne odbijati Promjenu, to se ne da zaustaviti. Sve su knjige u tome jasne. To nam je i Neferet rekla. Zoey." Nikad još nisam čula da zvuči tako ozbiljno. "Što je bilo?"

"Molim te, molim te, molim te reci mi da ti nije ko da ćeš se razboljeti" praktički je zajecala Stevie Rae.

"Ne! Ma ni blizu tome", brzo sam rekla. "Dobro mi je. Obećavam."

"Što je onda?" rekla je Shaunee.

"Strašiš nas", rekla je Erin.

"Nije namjerno", kazala sam im. "Okej, ovo mi ispada baš kako ne treba, ali mislim da sam vidjela onog malog Elliotta."

"Ha!"

"Šta!" uglas su rekle Blizanke.

"Nije mi jasno", rekao je Damien. "Elliott je umro prošli mjesec."

Stevie Rae je odjednom razrogačila oči.

"Kao Elizabeth!" rekla je. Prije nego što sam išta stigla reći, blebnula je, u jednoj dugoj, zadihanoj rečenici: "Prošli mjesec se Zoey učinilo da je ugledala duha Elizabeth kod istočnog zida, al ništa vam nismo rekle jer nismo htjele da se isprepadate."

Otvorila sam usta da im objasnim što je bilo s Eliottom i Neferet. I opet ih zatvorila. Trebala sam shvatiti prije nego što sam im i riječ zucnula da im apsolutno ne mogu kazati za Neferet. Svi su vampyri do neke mjere intuitivni. Nadsvećenica Neferet fenomenalno je intuitivna. Do te mjere da sam često imala dojam kako je doslovce u stanju čitati misli. Nema šanse da bi mojih četvero prijatelja moglo hodati po školi znajući da sam je vidjela kako pušta da joj nekakvo odurno stvorenje od neumrlog Elliotta siše krv, a da Neferet ne sazna sve što nose u svojim raspamećenim glavama.

To čemu sam noćas posvjedočila morat ću zadržati potpuno za sebe.

"Zoey?" Stevie Rae je stavila ruku na moju podlakticu. "Možeš nam ispričati."

Osmjehnula sam joj se i iz dna duše poželjela da zaista mogu.

"Stvarno mi se učinilo da sam prošli mjesec vidjela duha Elizabeth. A mislim da sam noćas vidjela Elliottov", napokon sam rekla.

Damien se namrštio.

"Ako si vidjela duhove, zašto si me onda pitala za mogućnost da se početnici oporave nakon odbijanja Promjene?"

Pogledala sam svog prijatelja u oči i prosrala mu tešku laž.

"Zato što mi je bilo lakše povjerovati u to, nego da vidim duhove, ili barem dok to nisam izgovorila naglas. Onda mi je zazvučalo suludo."

"Ja bih skroz požizila da vidim duha", rekla je Shaunee. Erin je kimnula, zdušno se slažući.

"Je li bilo ko i s Elizabeth?" upitala me Stevie Rae.

Barem o tome nisam morala lagati.

"Ne. Djelovao mi je stvarnije, ali vidjela sam ih oboje na istom mjestu, tamo uz istočni zid, i oboma su oči sjale nekakvom čudnom nijansom crvene boje."

Shaunee se sva stresla.

"Da znate da sigurno ne prilazim ni blizu tom jezivom istočnom zidu", rekla je Erin.

Uvijek znanstveno nastrojen, Damien se profesorski potapšao po bradi.

"Zoey, možda imaš još jedan afinitet. Možda možeš vidjeti mrtve početnike."

Pomislila bih da je to moguće, ma koliko odurno bilo, da nisam vidjela kako navodni duh, materijalan i totalno stvaran, pije krv moje mentorice. Ipak, to je bila dobra teorija, a i izvrstan način da se Damienu dade posla.

"Možda imaš pravo", rekla sam.

"Ma", rekla je Stevie Rae. "Nadam se da nema."

"I ja. Samo, možeš li to malo istražiti, Damien?"

"Naravno. Potražit ću i sva spominjanja utvarnih pojavljivanja početnika."

"Hvala, stvarno sam ti zahvalna."

"Znaš, mislim da se čak sjećam da sam u jednom starogrčkom povijesnom zapisu čitao o vampyrskim duhovima koji nespokojno lutaju grobnicama stare..."

Prestala sam slušati Damienovo predavanje, zadovoljna što su se Stevie Rae i Blizanke uživjele u slušanje njegovih jezovitih priča toliko da su mi prestale postavljati konkretnija pitanja. Bilo mi je grozno što sam im lagala, pogotovo kad bi mi bilo stvarno drago da sam im sve mogla ispričati. To što sam vidjela istinski me prestrašilo. Kako da, kvragu, ikada više izađem Neferet na oči?

Nala je protrljala lice o moje, a onda mi se smjestila u krilo. Buljila sam u telku i mazila je dok je Damien drvio i drvio o starim vampovskim duhovima. A onda sam shvatila što to gledam i bacila se preko Stevie Rae da dohvatim daljinski koji je stajao na stoliću sa svjetiljkom pokraj nje, zbog čega je Nala ozlojeđeno frknula mi-af-au! i skočila mi s krila. Nisam ni odvojila trenutak da je smirim, samo sam na brzinu pojačala zvuk.

Na televiziji je opet bila Chera Kimiko. Ponavljala je udarnu večernju vijest.

"Tijelo Brada Higeonsa, drugog tinejdžera iz srednje škole Union, večeras su pronašli muzejski zaštitari u potoku koji teče pokraj kruga muzeja Philbrook. Uzrok smrti zasad još nije službeno poznat, ali Fox News iz svojih izvora saznaje da je mladić umro od gubitka krvi iz mnogobrojnih posjekotina."

"Ne..." Osjetila sam kako mi se glava njiše naprijed-natrag. U ušima mi je užasno zujalo.

"To je onaj potok preko koga smo prešli kad smo prošli mjesec išli u dvorište Philbrooka na obred Samhaina", rekla je Stevie Rae.

"To je odmah niz ulicu odavde", rekla je Shaunee.

"Kćeri Mraka nekada su cijelo vrijeme krišom odlazile onamo na obrede", rekla je Erin. Onda je Damien rekao ono što smo svi mislili.

"Netko bi htio da izgleda kao da vampyri ubijaju ljudsku djecu."

"Možda ih stvarno ubijaju." Nisam zapravo mislila izgovoriti tu misao naglas, pa sam čvrsto stisnula usne, jer sam smjesta požalila što mi je to izletjelo.

"Zašto to kažeš, Zoey?" Stevie Rae je zvučala krajnje zgranuto.

"Ma...ma ne znam. Nisam to stvarno mislila", zamucala sam, ne znajući što sam stvarno mislila ili zašto sam to rekla.

"Friknula si, to je sve", rekla je Erin.

"Naravno da jesi. Znala si ih obojicu", dodala je Shaunee. "A povrh svega, danas si još vidjela prokletog duha."

Damien me opet počeo proučavati pogledom.

"Jesi li imala predosjećaj o Bradu prije nego što si čula da je mrtav, Zoey?" tiho me upitao.

"Da. Ne." Uzdahnula sam. "Mislila sam da je mrtav čim sam čula da je otet", priznala sam.

"Je li ti išta konkretnije došlo s tim osjećajem? Znaš li išta više?" rekao je Damien. Kao da su mi ih Damienove riječi probudile u pamćenju, djelići Neferetinih riječi koje sam maloprije čula počeli su mi se vrtjeti u glavi: ... *preopasno je... Ne možeš više dobiti... Ne možeš ti shvatiti takve stvari... Ne smiješ dovoditi u pitanje to što ti kažem...* Osjetila sam strahovitu jezu koja nije imala nikakve veze s mećavom vani.

"Ništa mi konkretno nije došlo s tim osjećajem. Moram u svoju sobu", rekla sam.

Odjednom više nisam mogla pogledati nikoga od njih. Grozila sam se laganja, i sumnjala sam da bih mogla tako nastaviti ako još malo ostanem s njima.

"Moram dovršiti riječi za sutrašnji obred", kilavo sam rekla. "A sinoć se nisam dobro naspavala. Stvarno sam umorna."

"Okej, nema problema. Shvaćamo", rekao je Damien.

Svi su bili tako očito zabrinuti za mene da sam ih jedva mogla pogledati u oči.

"Hvala vam", promrmljala sam dok sam izlazila iz prostorije. Popela sam se na pola stubišta kad me Stevie Rae sustigla.

"Bi se ljutila da se i ja sad vratim u sobu? Baš me jako boli glava. Stvarno bih samo htjela leć na spavanje. Neću te gnjaviti dok budeš učila, ni ništa takvo."

"Ne, ne smeta mi", brzo sam rekla. Promotriala sam je načas. Stvarno je izgledala bljedunjavo. Stevie Rae je bila tako osjetljiva. Iako nije poznavala ni Chrisa ni Brada, njihove su je pogibije vidno pogodile. Kad se tome doda moja izjava o duhovima, sirotica se vjerojatno nasmrt isprepadala. Obgrlila sam je i privila uza se kad smo stigle do naših vrata. "Hej, sve će biti okej."

"Ma da, znam. Samo sam umorna." Široko mi se osmjehnula, ali nije zvučala prpošno kao inače.

Nismo puno pričale dok smo oblačile pidžame. Nala se uvukla kroz mačja vratašca, skočila na moj krevet i utonula u san gotovo jednako brzo kao Stevie Rae. Laknulo mi je zbog toga, jer se nisam morala pretvarati da zapisujem obredne riječi koje sam već dovršila. Morala sam obaviti nešto drugo, a ništa o tome nisam htjela objašnjavati nikome, čak ni svojoj najboljoj prijateljici.

Osamnaesto poglavlje

Moj udžbenik iz vampyrске sociologije 415 bio je točno tamo gdje sam ga ostavila, na polici za knjige iznad stolića za komp. Bio je za maturante ili, kako ih ovdje zovu, učenike šeste klase. Neferet mi ga je dala netom nakon što sam stigla, kad je postalo očito da se Promjena u mome tijelu odvija drugačijom brzinom nego kod drugih početnika. Htjela me maknuti sa socke za treću klasu i premjestiti na nastavu za više razrede, ali uspjela sam je odgovoriti od toga, kazavši joj da sam ionako već dovoljno drugačija, pa da mi ne treba još nešto po čemu bih ostalim ovdašnjim učenicima bila još veća frikuša. Kompromisno nam je rješenje bilo da ću pročitati udžbenik s razine 415, poglavlje po poglavlje, i usput joj postavljati pitanja.

Okej, dobro, to sam i namjeravala, ali uz ovo i ono (preuzimanje Kćeri Mraka, izlaske s Erikom, redovne zadaće i što već ne), nisam knjizi posvetila više od povremenog pogleda prema polici.

S uzdahom koji je zvučao gotovo jednako umorno kao što sam se osjećala, odnijela sam knjigu u krevet i podmetnula hrpu jastuka pod glavu. Usprkos današnjim užasnim događajima, s mukom sam držala otvorene oči dok sam u kazalu tražila i napokon našla ono što mi je trebalo: krvožednost.

Nakon te riječi stajao je cijeli niz brojeva stranica, pa sam označila to mjesto u kazalu, umorno okrenula prvu navedenu stranicu i počela čitati. Isprva su to bile stvari koje sam već i sama skužila: što dalje odmiče Promjena kod početnice, to joj je jača žudnja za krvlju. Pijenje krvi prijeđe joj iz nečega odbojnog u nešto slasno. Kad proces Promjene uznapreduje kod početnice, ona dobije sposobnost izdaleka osjetiti miris krvi. Zbog promjene metabolizma, droga i alkohol imaju sve manje utjecaja na početnike, a kako taj učinak jenjava, otkrivaju da im učinak pijenja krvi postaje razmjerno sve jači.

"Ma je li", rekla sam sebi u bradu. Nevjerojatno me opila čak i krv početnika pomiješana s vinom. Kad sam pila Heathovu krv, bilo mi je kao da plamen slasno gruva u meni. Preskočila sam nekoliko stranica. Već sam znala sve to o tome kako je krv fina. Onda mi je za oko zapeo novi podnaslov, i zastala sam na toj stranici.

SPOLNOST I KRVOŽEDNOST

Premda se učestalost potrebe razlikuje ovisno o dobi, spolu i općoj snazi vampyra, odrasli se moraju povremeno hraniti ljudskom krvlju kako bi ostali duševno i tjelesno zdravi. Stoga je logično da su se evolucija i naša voljena Božica Nyx pobrinuli da postupak pijenja krvi bude ugodan, kako za vampyra, tako i za ljudskog donatora. Kao što smo već naučili, vampyraska slina sprečava zgrušavanje ljudske krvi. U vampyrskoj se slini također za vrijeme pijenja krvi izlučuju endorfmi koji stimuliraju područja naslade u mozgu, ljudskom i vampyrskom, te čak mogu simulirati orgazam. Trepnula sam i protrljala lice rukom. Ma, kvragu! Nije ni čudo da sam tako fuksastično reagirala na Heathu. Geni Promjene programirali su mi napaljenost za vrijeme pijenja krvi. Fascinirano sam nastavila čitati.

Što je vampyr stariji, to se više endorfina luči za vrijeme pijenja krvi, i to intenzivniji biva doživljaj naslade za vampyra i ljudsko biće.

Vampyri već stoljećima nagađaju da je ekstaza pijenja krvi ključni razlog ozloglašenosti našeg soja kod ljudskog roda. Ljudi smatraju da ih ugrožava naša sposobnost da im donosimo tako intenzivnu nasladu za vrijeme čina koji smatraju opasnim i krajnje odbojnim, pa su nam prisili etiketu grabežljivaca. Istina, naravno, glasi da vampyri mogu obuzdati svoju krvožednost, tako da ljudskim donatorima praktički i ne prijete

opasnost. Ona leži tek u Utiskivanju do kojeg često dolazi prilikom obreda pijenja krvi.

Potpuno uživljena, brže-bolje sam prešla na sljedeći ulomak.

UTISKIVANJE

Do utiskivanja između vampyra i ljudskog bića ne dolazi svaki put kad se vampyr hrani. Mnoga su istraživanja obavljena ne bi li se otkrilo zašto se točno neki ljudi Utisnu a neki ne, ali premda postoji nekoliko presudnih čimbenika, uključujući emocionalnu vezanost, odnos ljudskog bića i vampyra prije Promjene, dob, spolnu orijentaciju i učestalost pijenja krvi, nema načina da se s izvjesnošću predvidi hoće li se neko ljudsko biće Utisnuli s vampyrom.

Tekst je zatim krenuo opisivati kako vampyri trebaju paziti kad piju od živog donatora, te da postoji mogućnost dobivanja krvi iz banaka krvi, koje su vrlo tajnovite ustanove za čije samo postojanje zna vrlo mali broj ljudi (ti malobrojni ljudi očito su krajnje dobro plaćeni da šute). Udžbenik iz socke definitivno nije odobravao pijenje krvi izravno od ljudi i navodio je niz upozorenja na to kako je opasno Utisnuti se s ljudskim bićem, kako ne samo da ljudsko biće tada stvara emocionalnu sponu s vampyrom, već i vamp stječe sponu s ljudskim bićem. Od toga sam uspravnije sjela. S mučninom u želucu pročitala sam kako nakon što se Utiskivanje uspostavi, vamp počne osjećati emocije ljudskog bića, a u nekim slučajevima može čak i pozvati ili pratiti ljudsko biće. Tekst se zatim izgubio u sporednoj temi o tome kako se s Bramom Stokerom zapravo Utisnula jedna vampovska Nadsvećenica, ali on nije shvatio da njena predanost Nyx ima prednost pred njihovom sponom, pa ju je u napadu ljubomorna bijesa izdao preuveličavanjem negativnih vidova Utiskivanja u svojoj zloglasnoj knjizi Dracula.

"Ha. Pojma nisam imala", rekla sam. Ironično, Dracula mi je bila jedna od najdražih knjiga otkako sam je pročitala s trinaest godina. Na brzinu sam pregledala ostatak tog dijela, sve dok nisam došla do ulomka od kojeg sam počela gristi usnu dok sam ga polako čitala.

Utiskivanje između početnika i vampyra Kako smo raspravljali u prethodnom poglavlju, početnicima je zbog mogućnosti Utiskivanja zabranjeno piti krv ljudskih donatora, ali međusobno smiju eksperimentirati. Dokazano je da se početnici ne mogu Utisnuti jedni s drugima. Doduše, moguće je da se odrasli vampyr Utisne napočetnika. To Dovodi do emocionalnih i tjelesnih komplikacija nakon što početnik dovrši Promjenu, a one često nisu povoljne ni za jednog vampyra; stoga je pijenje krvi između početnika i odraslog vampyra strogo zabranjeno.

Odmahnula sam glavom, ponovno sva zgrožena od pijenja krvi kojemu sam posvjedočila između Neferet i Elliotta. Čak i kad bi se stavilo na stranu cijelo to pitanje Elliottove smrti, Neferet je bila moćna Nadsvećenica. Nije bilo vira šanse da bi smjela puštati jednom početniku da pije iz nje (pa makar i mrtvom).

Postojalo je i poglavlje o slamanju Utiskivanja, koje sam počela čitati, ali bilo mi je jednostavno predepresivno. Navodilo je da tu treba dobiti pomoć moćne Nadsvećenice, pretrpjeti mnogo tjelesne boli, naročito s ljudske strane, a čak i tada ljudsko biće i vampyr moraju pripaziti da više ne dolaze u međusobnu blizinu, inače bi se Utiskivanje moglo ponovno uspostaviti.

Odjednom me sasvim shrvao umor. Koliko je prošlo otkako sam se stvarno naspavala? Više od punog dana. Bacila sam pogled na svoju budilicu. Bilo je 6:10 ujutro. Uskoro će početi svitati. Osjećajući se sva ukočena i stara, ustala sam i vratila knjigu na policu. Onda sam otvorila jednu stranu teških zavjesa koje su potpuno zastirale jedini, veliki prozor u našoj sobi i potpuno priječile ulazak sveg svjetla izvana. Snijeg je još uvijek padao, i u neodlučnoj svjetlosti početka zore svijet je izgledao nevino i sneno. Teško sam mogla zamisliti da su se tamo negdje mogle dogoditi grozote poput ubijanja tinejdžera i reanimiranja mrtvih početnika. Sklopila sam oči i naslonila se čelom na hladno prozorsko okno. Nisam htjela sada misliti ni o čemu od toga. Bila sam previše umorna... previše zbunjena... previše nesposobna smisliti odgovore koji su mi trebali.

Pospani mi je um počeo lutati. Htjela sam sjesti, ali prozor mi je ugodno hladio čelo. Erik će se vratiti tijekom današnjega dana. Ta mi je pomisao zadavala jednake ubode zadovoljstva i grižnje savjesti, što me, naravno, podsjetilo na Heatha.

Vjerojatno sam se Utisnula s njim. Ta me pomisao plašila, ali i privlačila. Zar bi bilo baš jako grozno biti emocionalno i tjelesno vezana uz trijeznoga Heatha? Prije nego što sam upoznala Erika (ili Lorena) odgovor bi mi definitivno bio ne, to ne bi bilo grozno. Sada me nije zabrinjavala groza. Zabrinjavala me činjenica da bih taj odnos morala skrivati od svih. Naravno da bih mogla i lagati... pomisao mi se poput otrovna dima proplela kroz preuzrujanu svijest. Neferet, pa čak i Erik, znaju da sam prije mjesec dana bila dovedena u situaciju kad sam pila Heathovu krv, prije nego što sam blage veze imala o krvožednosti i Utiskivanju. Mogla bih se pretvarati da sam se tada Utisnula s njim. Tu sam mogućnost već spomenula Neferet. Možda bih mogla smisliti neki način da se nastavim viđati i s Heathom i s Erikom...

Znala sam da mi takvo razmišljanje nije u redu. Znala sam da viđanje s obojicom nije pošteno ni prema Eriku ni prema Heathu, ali to me tako

razdiralo! Stvarno mi je sve više bivalo stalo do Erika, koji je k tome živio u mome svijetu i shvaćao pitanja poput Promjene i prihvaćanja totalno novog načina života. Od same pomisli na prekid s njim počinjala me boljeti glava. Ali od pomisli da nikad više ne vidim Heatha, da nikad više ne okusim njegovu krv... od toga mi je bilo kao da dobivam napad panike. Opet sam uzdahnula. Ako je meni bilo ovako loše, onda je Heathu vjerojatno bilo nemjerljivo gore. Napokon, prošlo je mjesec dana otkako smo se vidjeli, a on je cijelo to vrijeme nosio britvicu u džepu čisto za slabo izgledan slučaj da naleti na mene. Prestao je piti i pušiti zbog onoga što se između nas dogodilo. I jedva je čekao da se posiječe i pusti me da mu pijem krv. Kad sam se toga prisjetila, sva sam se stresla, i to ne zbog hladnoće prozora na koji sam i dalje pritiskala čelo. Stresla sam se od žudnje. Udžbenik iz socke opisao je razloge krvožednosti logičnim, bestrasnim riječima koje nisu ni prilazile blizu pravoj istini. Nevjerojatno sam se napalila dok sam pila Heathovu krv. Htjela sam to ponoviti i opet ponoviti. Uskoro. Sada, zapravo. Ugrizla sam se za usnu da ne počnem stenjati dok mislim na Heatha, na tvrdoću njegova tijela i na nevjerojatan okus njegove krvi.

I odjednom kao da se dio moje svijesti odigao, poput niti izvađene iz velikog klupka. Osjetila sam kako taj dio mene traga... lovi... traži... sve dok nije banuo u mračnu sobu i zadržao se iznad nečijeg kreveta. Oštro sam usisala dah. Heath!

Ležao je ispružen na leđima. Plava mu je kosa bila raskuštrana, tako da je izgledao kao dječak. Okej, svatko bi pomislio da je mali totalno zgodan. Mislim ono, vampovi su poznati po svojoj zapanjujućoj ljepoti i očaravajućoj markantnosti, a čak bi i vamp morao priznati da Heath zauzima visoko mjesto na njihovoj ljestvici privlačnosti.

Kao da je osjetio moju prisutnost, promeškoltio se u snu, okrenuo glavu i nemirno nogama zbacio poplun sa sebe. Bio je sasvim gol, izuzev plavih bokserica s puno debelih zelenih žabica po sebi, Osmjehnula sam se kad sam ih ugledala. Ali osmijeh mi se sledio na licu kad sam primijetila da sada vidim tanku ružičastu crtu koja mu se spušta sa strane niz vrat.

Tu se ono bio posjekao britvicom i odatle sam mu sisala krv. Gotovo da sam joj opet osjetila okus, njenu vrelinu i zagasitu zasićenost, poput topljene čokolade, samo milijun puta bolji.

Nisam se mogla suzdržati da ne prostenjem, a Heath je u istom trenutku prostenjao u snu.

"Zoey..." sneno je promrmljao i opet se nespokojno provrtio.

"O, Heath", prošaptala sam. "Ne znam što da radim s nama." Znala sam i predobro što bih htjela raditi. Htjela sam zanemariti svoju iscrpljenost, sjesti u auto, odvesti se ravno do Heathove kuće, krišom kroz prozor ući u

njegovu sobu (nije da bi mi bilo prvi put), otvoriti mu svježe zaraslu posjekotinu na vratu i pustiti da mi njegova slatka krv natapa usta dok se privijam tijelom uz njegovo i prvi put u životu vodim ljubav.

"Zoey!" Ovaj put su se Heathove oči treperavo otvorile. Opet je prostenjao, ruka mu se spustila do tvrde kvrge u njegovim hlačama i počeo je...

Naglo sam otvorila oči i zatekla se opet u svojoj domskoj sobi, čela pritisnula uz prozor, kako dišem krajnje preteško.

Mobitel mi je zapištao zvukom koji je označavao dolazak novog SMS-a. Ruke su mi drhtale dok sam ga otvarala i čitala: *Osjetio sam te tu. Obećaj da ćemo se vidit u petak.* Duboko sam udahнула i odgovorila Heathu riječju od koje mi je želudac uzbuđeno zatitrao: *Obećavam.*

Zaklopila sam mob i isključila ga. Zatim sam se, tjerajući iz svijesti prizor Heatha s nezaraslom posjekotinom na vratu, toplom i poželjnom, dok me očito želi koliko i ja želim njega, odmaknula od prozora i uvukla u krevet. Nevjerojatno, na satu mi je sada stajalo da je 8:27 ujutro. Stajala sam uz prozor više od dva sata! Nije ni čudo da mi je cijelo tijelo bilo lako ukočeno i ukomirano. Opomenula sam se da moram potražiti još informacija o Utiskivanju i sponi između ljudskog bića i vampa kad idući put budem u medijskom centru (što bi trebalo biti što prije). Prije nego što sam ugasila malu stolnu lampu, bacila sam pogled prema Stevie Rae. Ležala je sklupčana na boku, leđima okrenuta meni, ali dubokim mi je disanjem davala do znanja da definitivno još uvijek spava. Pa, bar moji prijatelji nisu znali u kakvu se krvožednu, napaljenu nakazu pretvaram.

Željela sam Heatha. Trebao mi je Erik. Intrigirao me Loren.

Nisam imala ni najblaže veze što da radim s neredom koji je zavladao mojim životom.

Sabila sam si jastuk u loptu. Bila sam tako umorna da sam imala dojam kao da me netko drogirao, ali svijest mi se i dalje nije htjela isključiti. Kad se probudim, opet ću vidjeti Erika, a vjerojatno i Lorena. Morat ću se suočiti s Neferet. Izvest ću svoj prvi ritual pred skupinom učenika koji bi vjerojatno vrlo rado vidjeli kako doživljavam neuspjeh, ili kako se barem teško sramotim, a uvijek postoji mogućnost da se dogodi i jedno i drugo. Tu je onda bila i začudna spoznaja da sam vidjela nešto što je samo mogao biti Elliottov duh kako se ponaša na način koji nipošto ne odgovara duhu. Da i ne spominjem to da je još jedan ljudski tinejdžer stradao i da djeluje sve izvjesnije kako neki vamp ima nekakve veze s tim.

Zažmirila sam i kazala svome tijelu da se opusti, a svome umu da se posveti nečemu ugodnom, recimo... recimo... tome kako je snijeg lijep...

Iscrpljenost me polako nadjačala i napokon sam, sa zahvalnošću, pala u dubok san.

Devetnaesto poglavlje

Netko me lupanjem na vrata prenuo iz sna o pahuljicama mačjeg oblika.

"Zoey! Stevie Rae! Zakasnit ćete!" Shaunee je kroz vrata zvučala prigušeno, ali i puna hitnje, poput iritantne budilice prekrivene ručnikom.

"Okej, okej, stižem", doviknula sam joj dok sam se pokušavala ispetljati iz pokrivača, a Nala se glasno tužila. Bacila sam pogled na budilicu, koju se nisam potrudila namjestiti. Mislim ono, nije da je bio radni dan, a obično nisam spavala dulje od osam ili devet sati u komadu i...

"Kvragu!" trepnula sam. Nego što, na satu je stajalo 9:59 navečer. Spavala sam više od dvanaest sati? Odbauljala sam do vrata, zastavši da prodrmam nogu Stevie Rae.

"Maamf", pospano je promrmljala.

Odškrinula sam vrata. Shaunee me prostrijelila pogledom.

"Daj s tim spavanjem po cijeli Božji dan! Vas dvije morate prestat ostajat budne dokasno ako se ne možete dić. Erik nastupa za pola sata."

"A, kvragu!" Protrljala sam si lice, ne bih li se silom razbudila. "Potpuno sam smetnula sve to s uma."

Shaunee je prevrnula očima.

"Bolje se obuci što prije. I pošteno si našminkaj to blijedo lice, i učini nešto s tom zaležanom kosom. Dečko te traži posvuda."

"Okej, okej. Sranje! Stižem. Hoćete ti i Erin..."

Shaunee je podigla ruku, prekidajući me.

"Molim te lijepo. Već smo se pobrinule za vas. Erin je u glavnoj dvorani, već vam čuva mjesta u prvom redu."

"Jesi li to ti mama? Ne bih danas išla u školu..." promumlala je Stevie Rae, očito još u snu.

Shaunee se podsmjehnula.

"Požurit ćemo. Samo vi nama sačuvajte ta mjesta." Zalupila sam vrata i pritrčala Stevie Rae. "Budi se!" Prodrimala sam joj rame. Zaškiljila je i namršteno me pogledala.

"A?"

"Slevie Rae, deset sati je. Totalno smo zaspale i sad kasnimo u tri vrazje matere."

"A?"

"Daj se više samo probudi, kvragu!" breknula sam se, iskaljujući na njoj sav svoj jad zato što sam zaspala.

"Šta..." Bunovno je pogledala na sat, i to joj je očito napokon doprlo do svijesti. "Ozabogamiloga! Kasnimo." Zakolutala sam očima.

"To ti i pokušavam reći. Obući ću nešto na brzinu i srediti si kosu i šminku. Ti bolje skoči pod tuš. Izgledaš užasno."

"Kej." Oteturala je u kupaonicu.

Navukla sam brže-bolje traperice i crni džemper, a onda se pozabavila kosom i šminkanjem. Nisam mogla vjerovati da sam totalno smetnula s uma činjenicu da će Erik izvoditi Shakespeareov monolog s kojim se natjecao. U stvari, nisam se ni zabrinjavala oko mjesta koje je osvojio, što definitivno nije bilo dolično ponašanje za njegovu djevojku. Jasno, nije da nisam imala drugih stvari na pameti, ali svejedno. Svi su me smatrali sretnicom jer sam upecala Erika nakon što se iskobeljao iz Afroditine gadne paukove mreže (a kad kažem mreža, mislim na prepone). Kvragu, ja sam se smatrala sretnicom što ga imam, samo što mi je to bilo teško imati na umu dok sam sisala Heathovu krv i flertovala s Lorenom.

"Oprosti što sam zaspala, Z." Stevie Rae je izašla iz kupaonice u oblaku vodene pare, ručnikom brišući kratke plave kovrče. Na sebi je nosila odjeću vrlo sličnu mojoj, i sigurno je još napola spavala, jer je izgledala blijedo i umorno. Široko je zijevnula i protegnula se kao mačka.

"Ne, ja sam kriva." Bilo mi je bed što sam je maloprije onako napala.

"Trebala sam znati da moram namjestiti budilicu jer premalo spavam u zadnje vrijeme." Valjda me nije trebalo iznenaditi da se ni Stevie Rae ovih dana nije baš naspavala. Najbolje smo prijateljice i ona definitivno zna kad sam pod prevelikim stresom. Vjerojatno smo se obje trebale pošteno, dugo, komatozno naspavati.

"Gotova sam za tili čas. Samo da stavim maškaru i sjajilo. Kosa će mi se ionako osušiti za ono dvije minute", rekla je Stevie Rae.

Izašle smo odande za pet minuta. Nismo stigle doručkovati, samo smo izletjele iz doma i praktički otrčale do glavne dvorane. Stigle smo do mjesta koja nam je Erin sačuvala taman kad su se svjetla ugasila i upalila, dajući do znanja da su do početka programa ostale dvije minute, pa bismo trebali početi sjedati na mjesta.

"Erik je bio s nama i čekao te sve do prije sekundu", rekao je Damien. Bilo mi je drago vidjeti da Jack sjedi pokraj njega. Njih dvojica su stvarno bili zgodan par.

"Ljuti se?" upitala sam ga.

"Prije bih rekla da je zbunjen", kazala je Shaunee.

"Ili zabrinut. A i izgledao je zabrinuto", dodala je Erin. Uzdahnula sam.

"Niste mu rekli da sam zaspala?"

"Zato ti moja Blizanka i kaže da je izgledao zabrinuto", rekla je Shaunee.

"Objasnio sam mu da su ti dva prijatelja stradala. Erik shvaća da ti to nije lako palo, i zato je izgledao zabrinuto", rekao je Damien, mršteći se na Shaunee i Erin.

"Samo velim, Z, Erik je preseksi da ga puštaš da te tako čeka", rekla je Erin.

"Upravo tako, Blizanko", rekla je Shaunee.

"Ja ga nisam..." protrtljala sam, ali prekinulo me gašenje rasvjete.

Nastavnica drame, profesorica Nolan, izašla je na pozornicu i neko vrijeme objašnjavala kako je važno da glumci prime naobrazbu iz klasika, te pričala kako je natjecanje iz Shakespeareovih monologa prestižno za vampove diljem svijeta. Podsjetila nas je da je svaki od dvadeset pet svjetskih kampusa Kuće Noći poslao pet svojih najjačih natjecatelja, što znači da se međusobno natjecalo sto dvadeset pet darovitih početnika.

"Pobogu, pojma nisam imala da se Erik morao boriti protiv toliko učenika", došapnula sam Stevie Rae.

"Erik ih je vjerojatno rasturio. Zakon je", odgovorila mi je Stevie Rae šaptom. Onda je opet zijevnula i zakašljala.

Namršteno sam je pogledala. Izgledala je katastrofalno. Kako je još uvijek mogla biti umorna?

"Sori." Plaho mi se osmjehnula. "Zapela mi žaba u grlu."

"Pssst!" prosiktale su zajednički Blizanke.

Opet sam počela slušati profu Nolan.

"Rezultati natjecanja bili su zapečaćeni sve do danas, kad su se svi učenici vratili u matične škole. Objavljivat ću osvojena mjesta naših petero finalista dok ih budem predstavljala. Svaki će izvesti monolog s kojim se natjecao. Ne mogu vam reći koliko se ponosimo našim timom. Svatko od izuzetno se iskazao." Profa Nolan ozareno se osmjehnula. Zatim je piedslavila prvu izvođačicu, učenicu po imenu Kaci Crump. Bila je sa šeste klase i nisam je baš dobro znala jer je u domu bila pomalo stidljiva i tiha, makar je djelovala simpatično. Nisam imala dojam da je članica Kćeri Mraka, i spomenula sam se da joj trebam poslati poziv da se priključi. Profa Nolan objavila je da se Kaci plasirala na pedeset drugo mjesto izvedbom Beatriceina monologa iz *Mnogo vike ni za što*.

Bila mi je dosta dobra, ali rasturila ju je iduća učenica, Cassie Kramme s pete klase, koja je zauzela ukupno dvadeset peto mjesto. Izvela je Porzijin slavni govor iz Mletačkog trgovca koji počinje s "*Narav je milosrđa takva da se ne može prisiljavati...*" Prepoznala sam ga jer sam ga izabrala za monolog koji ću naučiti napamet na prvoj godini u SIHS-u. Eh, Cassie bi me definitivno razvalila u glumi. Činilo mi se da ni ona nije članica Kćeri

Mraka. Ha. Afrodita očito nije htjela imati ozbiljnu konkurenciju što se dramljenja tiče. Jakog li iznenađenja.

Zatim je nastupio jedan dečko koga sam znala jer se družio s Erikom. Cole Clifton bio je visok, plavokos i totalno zgodan. Dospio je na dvadeset drugo mjesto izvedbom Romeova govora "*Ali tiho, kakvo svjetlo sviće kroz onaj prozor...*" Okej, bio je dobar. Stvarno, stvarno dobar. Čula sam kako Shaunee i Erin (naročito Shaunee) naveliko mrmljaju pohvale, a kad je dovršio, mahnito su zapljeskale. Am... trebala bih popričati s Erikom da upozna Shaunee s Coleom. Prema mom mišljenju, bijeli bi dečki češće trebali izlaziti s obojenim ženama. To im je dobro za širenje vidika (pogotovo u slučaju mladih bijelaca iz Oklahome).

Kad smo kod obojenih žena, iduća je nastupila Deina. Bila je to ona skroz predivna mulatkinja sa savršenom kosom i kožom boje kave s mlijekom i vanilijom. Također je bila u užoj Afroditinoj škvadri, ili je bar nekad bila. Upoznala sam je na Afroditinu Obredu punog mjeseca. Deina je bila jedna od tri Afroditine najbolje frendice. Uzele su imena prema mitološkim sestrama Gorgone i Scile: Deina, Enija i Pemfreda. U prijevodu, ta imena znače Strašna, Ratnička i Osa.

Imena su im definitivno pristajala. Bile su to tri sebične kuje pune mržnje, koje su ostavile Afroditu na cjedilu za vrijeme obreda Samhaina i, koliko sam vidjela, odonda nisu s njom razgovarale. Okej, Afrodita je zasrala stvar, a i definitivno je bila kučkasta, ali i ja bih mogla zasrati stvar i ispasti kučka, a uvjerena sam da mi Stevie Rae, Blizanke ili Damien ne bi zato okrenuli leđa. Naljutili bi se na mene, to da, definitivno. Rekli bi mi da sam sišla s uma, pa naravno. Ali da bi me ostavili na cjedilu, nema šanse.

Profesorica Nolan predstavila je Deinu, rekavši da se ukupno plasirala na fantastično jedanaesto mjesto, a onda je Deina započela Kleopatrin monolog iz scene umiranja. Morala sam priznati da je dobra. Stvarno dobra. Dok sam je gledala, tako me očarao njen dar da sam se počela pitati koliko je svoje kučkaste odvratnosti dugovala Afroditinu utjecaju. Otkako sam preuzela Kćeri Mraka, nijedna Afroditina bliska prijateljica nije mi stvarala baš nikakve probleme. Zapravo, kad sam sada razmislila o tome, shvatila sam da su se Strašna, Ratnička i Osa držale prilično po strani. Ha. Pa, rekla sam da bih htjela uključiti nekoga iz starog užeg kruga oko Afrodite u svoje novo Vijeće prefekata. Možda bi Deina bila pravi izbor. Mogla bih se raspitati o njoj kod Erika. Sad kad Afrodita više nije na vlasti, mogla bih Deini dati šansu (uz iskrenu želju da joj ime nije tako odbojno).

Još uvijek sam razmišljala kako da svojim prijateljima (koji su ujedno bili i moji kolege Prefekti) kažem da razmišljam o tome da pozovem Strašnu da se priključi našem Vijeću, kad se profesorica Nolan vratila na pozornicu i

pričekala da se publika smiri. Kad je progovorila, oči su joj se zakrijesile i djelovala je kao da će prsnuti od uzbuđenja. Osjetila sam kako me prožeo malen ushit. Erik je dospio među prvih deset!

"Erik Night je naš završni izvođač. Bio je nevjerojatno darovit još od dana kad je bio Obilježen prije tri godine. Ponosim se time što sam mu učiteljica i mentorica", rekla je, sva ozarena. "Molim vas, izrazite mu junačku dobrodošlicu, jer je osvojio prvo mjesto na Međunarodnom natjecanju iz Shakespeareovih monologa!"

Publika je gromko zapljeskala kad je Erik nasmiješeno išetao na pozornicu. Jedva da sam mogla disati. Kako sam samo mogla zaboraviti da je tako potpuno predivan? Visok, viši čak i od Colea, crne kose s onom preslatkom Supermanovom kovrčicom i tako jarko plavih očiju da sam imala dojam da gledam u vedro ljetno nebo. Kao i ostali izvođači, bio je odjeven sav u crno, s amblemom pete klase, Nyxinom zlatnom kočijom za kojom ostaje trag zvijezda, na lijevoj strani prsa kao jedinim prekidom u tamnome sklopu boja. I, da vam kažem, na njemu je crna stvarno dobro izgledala.

Došao je do sredine pozornice, zastao, osmjehnuo se ravno (i upadljivo) u moje oči i namignuo mi. Bio je tako prokleta seksi da sam mislila da ću umrijeti. Onda se poklonio, a kad je opet podigao glavu, nije više bio osamnaestogodišnji Erik Night, vampyrski početnik, učenik pete klase u Kući Noći. Nekako je nama naočigled poslao maurski ratnik koji pokušava objasniti prostoriji punoj sumnjičavaca kako se to jedna mletačka princeza zaljubila u njega, kao i on u nju.

"Njezin me otac volio, često me pozivao, stalno me zapitkivao o mojoj životnoj priči, godinu po godinu: bitke, opsade, zgode i nezgode kroz koje sam prolazio."

Nisam mogla odvojiti oči od njega, a nije ni nitko drugi u Sali, kad se preobrazio u Othella. Također ga nisam mogla ne usporediti s Heathom. Na svoj način, Heath je bio jednako uspješan i darovit kao Erik. Bio je zvijezda Broken Arrowa, vođa napada sa sjajnom karijerom u fakultetskom, a možda i profesionalnom nogometu pred sobom. Heath je bio vođa. Erik je bio vođa. Odrasla sam gledajući Heatha kako igra nogomet, ponosila se njime i navijala za njega. Ali njegov me dar nikada nije zadivio tako kao Erikov. A jedini put kad sam se zbog Heatha osjetila kao da ne mogu disati bilo je kad si je zasjekao kožu i ponudio mi svoju krv.

Erik je napravio stanku u monologu i primaknuo se bliže, te zastao na samom rubu pozornice, tako blizu da sam mogla ispružiti ruku i dotaknuti ga, da sam ustala. Onda me pogledao u oči i dovršio Othellov govor meni, kao da sam ja ta nedostajuća Desdemona o kojoj govori:

"...da bi joj bilo draže da to nije čula, ali da bi željela da od nje nebesa stvoriše takva čovjeka; zahvalila mi, i zamolila me, ako imadnem druga koji nju zavoli, da ga podučim samo kako da kazuje moju priču, i to će je zasnuti. U tome sam času progovorio; ona me je zavoljela zbog opasnosti koje minuh, a ja nju zavoljeli što se nad njima sažalila."

Erik je dotaknuo prste usnama, zatim ispružio ruku prema meni kao da mi nudi svoj formalni poljubac, i onda pritisnuo te prste preko srca i poklonio se glavom. Publikom se prolomilo oduševljenje i svi su poustajali uz ovacije. Stevie Rae je stajala i klicala pokraj mene, brisala oči i smijala se.

"To je bilo tako romantično da samo što se nisam upišala", proderala se.

"I ja!" Nasmijala sam se.

A onda se profesorica Nolan vratila na pozornicu, zatvarajući nastup i upućujući sve da dođu na zakusku sa sirevima i vinom postavljenu u predvorju.

"Dođi, Z", rekla je Erin i primila me za ruku.

"Aha, ostajemo uz tebe jer je onaj Erikov frend koji je glumio Romea suludo seksi", rekla je Shaunee i primila me za drugu ruku.

Blizanke su me počele vući kroz gužvu, proguravajući se ramenima kroz spore učenike kao mini remorkeri. Bespomoćno sam se osvrnula prema Damienu i Stevie Rae. Očito im nije bilo druge nego da nas nekako samostalno sustignu, Blizanke su bile sila koju čak ni ja nisam mogla kontrolirati.

Izletjele smo iz stiješnjene svjetine koja se trudila izaći iz dvorane kao tri čepa iz boce. I odjednom se Erik našao pred nama, upravo ulazeći u predvorje kroz glumački ulaz sa strane. Pogledi su nam se susreli, i smjesta je prestao razgovarati s Coleom i uputio se ravno prema meni.

"Mmm, mmm, mmm. Kako je totalno doooooobar", promrmljala je Shaunee.

"Kao i obično, potpuno se slažemo, Blizanko", sneno je uzdahnula Erin.

Mogla sam samo stajati i debilno se smješkatati kad je Erik stigao do nas. Dok su mu se oči vrlo zločesto krijesile, primio mi je ruku, poljubio je, a onda se naklonio sa širokim zamahom i svojim glumačkim glasom koji je prodro u cijelu prostoriju izjavio:

"Zdravo, mila moja Desdemono."

Osjetila sam kako mi se obrazi jako žare, i doslovce sam zahihotala. Upravo me privijao u topao, ali za javnu primjenu vrlo primjeren zagrljaj, kad sam začula poznati smijeh pun mržnje. Afrodita, fenomenalno zgodna u kratkoj crnoj suknji, stiletu čizmama i pripijenom puloveru, smijala se dok je hodala (zapravo, prije se trzala nego što je hodala, mislim

ono, cura je stvarno znala vrtjeti dupetom) pokraj nas. Pogledi su nam se susreli preko Erikova ramena i rekla je, svilenim glasom koji bi zvučao prijazno da nije dopro iz njenih usta:

"Ako te prozvao Desdemonom, savjetujem ti da se pričuvaš. Ako mu se samo pričini da ga varaš, udavit će te na spavanju. Ali ti njega nikad ne bi varala, je li tako?"

Onda je zabacila dugu, plavu, savršenu kosu i trzavo se udaljila.

Načas nitko ništa nije rekao, a onda su Blizanke u isti mah kazale: "Problema. Cura ima problema", i svi su prasnuli u smijeh.

Svi osim mene. U glavi mi je bila jedino činjenica da je vidjela Lorena i mene u medijskom centru, i da joj je definitivno moglo izgledati kao da varam Erika. Je li me to ona sad upozorila da će me ocinkati Eriku? Okej, nisam se baš brinula da bi me udavio na spavanju, ali bi li joj on povjerovao? K tome, Afroditin presavršeni izgled podsjetio me da na sebi imam zgužvane traperice i na brzinu nabačeni džemper. Kosa i šminka definitivno su mi znali za bolje dane. U stvari, mislim da sam još imala tragove jastuka na obrazu.

"Ne daj joj da te uzruja", blago je rekao Erik.

Pogledala sam u njega. Držao mi je ruku i smiješio mi se. Prodrimala sam se u glavi.

"Bez brige, ne uzrujava me", vedro sam rekla. "Uostalom, koga briga za nju? Ti si pobijedio u natjecanju! To je fenomenalno, lirik. Tako sam ponosna na tebe!" Opet sam ga zagrlila, oduševljena njegovim čistim mirisom i visinom uz koju sam se osjetila sitno i krhko. Onda je naš mali okvir intime nestao kad je sve više ljudi nastavilo istjecati iz dvorane.

"Erik, tako je cool što si pobijedio!" rekla je Erin. "Ali nije da smo se iznenadili. Definitivno rasturaš na pozornici."

"Totalno. Što vrijedi i za onog momka tamo." Shaunee je mahnula bradom u smjeru Colea. "On je zakon Romeo."

Erik se široko osmjehnuo.

"Kazat ću mu da si to rekla."

"Možeš mu kazat i da ako hoće Julijicu s malo smeđeg šećera, ne mora je tražiti dalje odavde." Pokazala je prstom na sebe i zavrtjela bokovima.

"Blizanko, da je Julija bila crnkinja, uvjerena sam da ona i Romeo ne bi tako usrano završili. Hoću reći, mi bi imale dovoljno soli u glavi da ne idemo pit onaj napitak za spavanje i izvodimo cijelu onu dramu samo zbog nekakvih žalosnih roditeljskih problema."

"Upravo tako", rekla je Shaunee.

Nitko od nas nije izgovorio ono očito, da Erin, plavokosa i plavooka, definitivno *nije crnkinja*. Već smo bili previše naviknuti na ublizančenost nje i Shaunee da se upitamo je li joj to čudno.

"Erik, bio si fenomenalan!" Damien je pritrčao s Jackom odmah za sobom.

"Čestitam", rekao je Jack, ali definitivno s entuzijazmom.

Erik im se osmjehnuo.

"Hvala, narode. Hej, Jack. Imao sam preveliku tremu prije nastupa da ti kažem kako mi je drago što si tu. Bit će mi lijepo imati cimera."

Jackovo zgođušno lice cijelo se obasjalo, a ja sam čvršće stisnula Erikovu ruku. Ovo je bio jedan od razloga zašto mi se tako sviđao. Povrh toga što je bio prekrasan i nadaren, Erik je bio istinski dobar dečko. Hrpa bi tipova na njegovu (apsurdno popularnom) mjestu ili ignorirali ovog malog cimera s treće klase, ili bi se, što je još gore, vidno razljutila što mora dijeliti sobu s "pederom". Erik uopće nije bio takav, i nisam ga mogla ne usporediti s Heathom, koji bi vjerojatno friknuo da za cimera dobije gej klinca. Ne kažem da ih je Heath mrzio, ništa takvo, ali on je bio tipičan oklahomski tinejdžer, što je najčešće značilo isto što i skućeni homofob. A nato sam shvatila da nikad nisam upitala Erika odakle je. Pobogu, zbilja sam mu nikakva cura.

"Jesi li me čula, Zoey?"

"A?" Damienovo pitanje prekinulo mi je blebetanje u glavi, ali, ne, nisam ga čula.

"Halo! Zemlja zove Zoey! Pitao sam te shvaćaš li ti koliko je sati. I sjećaš li se da Obred punog mjeseca počinje u ponoć?"

Pogledala sam na zidni sat.

"Ma, kvragu!" Bilo je 11:05. Još sam se trebala presvući i onda stići do društvene dvorane, pripaliti svijeće u krugu, pobrinuti se da je pet svijeća za elemente tamo gdje trebaju biti i pregledati stol Božice. "Erik, strašno mi je žao, ali moram otići. Trebam još pozavršavati milijun stvari prije početka obreda." Pogledala sam svakog od svojih četvero prijatelja u oči. "Vi morate sa mnom." Kimnuli su kao one lutkice s prevelikim glavama. Opet sam se obratila Eriku. "Doći ćeš na obred, je l' tako?"

"Aha. I upravo sam se sjetio da sam ti donio nešto iz New Yorka. Strpi se još samo sekundu, da ti donesem."

Požurio se natrag u dvoranu kroz glumački ulaz.

"Kunem se, fakat je predobar da bi bio stvaran", rekla je Erin.

"Nadajmo se samo da mu je frend isti takav", rekla je Shaunee i uputila Coleu koketan smiješak preko cijelog predvorja. Primijetila sam da joj ga je uzvratilo.

"Damien, jesi li mi donio eukaliptus i kadulju?"

Već me obuzimala nervoza. Kvragu! Trebala sam nešto pojesti. Želudac mi je bio prazna špilja koja je samo čekala da me zgnječi.

"Bez brige, Z. Donio sam eukaliptus, čak sam ti ga isprepleo s kaduljom", rekao je Damien.

"Sve će bit savršeno, vidjet ćeš", rekla je Stevie Rae.

"Ma da, samo bez nervoze", rekla je Shaunee.

"Bit ćemo odmah uz tebe", dovršila je Erin.

Osmjehnula sam im se, nepojmljivo sretna što su mi baš oni prijatelji. A onda se Erik vratio. Pružio mi je veliku bijelu kutiju koju je donio sa sobom. Zastala sam, oklijevajući da je počnem trgati, a onda je Shaunee rekla:

"Z, ako je ti ne otvoriš, ja ću."

"Nego šta", rekla je Erin.

Željno sam skinula ukrasnu vrpču kojom je kutija bila povezana, otvorila poklopac i zgranuto zinula (zajedno sa svima ostalima koji su stajali dovoljno blizu da vide). U kutiji se skrivala najljepša haljina koju sam u životu vidjela. Bila je crna, ali u materijal su bili utkani metalni komadići srebra, koji su se svugdje gdje bi ih dotaknula svjetlost svjetlucali i treperili poput zvijezda padalica spram noćnog neba.

"Erik, ovo je prekrasno." Čulo se da mi se grlo stisnulo, jer sam davala sve od sebe da ne ispadnem budala i ne briznem u suze radosnice.

"Htio sam da imaš nešto posebno za svoj prvi obred na čelu Kćeri Mraka", rekao je.

Opet smo se zagrlili pred mojim prijateljima, a onda sam morala izjuriti i otići u društvenu dvoranu. Privijala sam si haljinu uz grudi i pokušavala ne misliti na činjenicu da sam ja, dok mi je Erik kupovao nevjerojatno cool poklon, ili sisala Heathovu krv, ili flertovala s Lorenom. I dok sam nastojala ne misliti na to, također sam se trudila zanemariti glas grižnje savjesti koji mi je u glavi samo govorio i govorio:

Ne zaslužuješ ga... ne zaslužuješ ga... ne zaslužuješ ga...

Dvadeseto poglavlje

"Shaunee, Erin i Stevie Rae, vi počnite paliti bijele svijeće. Damien, smjesti obojene svijeće za elemente gdje treba, a ja ću se pobrinuti da stol bude postavljen za Nyx."

"Lako..." rekla je Shaunee.

"I prelako", dometnula je Erin.

"I perolako", pridodala je Stevie Rae, našto su Blizanke zrcalno prevrnule očima prema njoj.

"Jesu li svijeće za elemente još uvijek u spremištu?" upitao je Damien.

"Aha", dobacila sam mu i pošla u kuhinju. Bilo mi je drago što sam već složila veliki pladanj svježeg voća, sira i slastica za stol Nyx. Samo sam trebala uzeti to i bocu vina iz hladnjaka, te lijepo aranžirati tu divotu na stolu postavljenom u sredinu velikog kruga bijelih svijeća. Na stolu je već stajao kićeni pehar, zajedno s prekrasnim kipom Božice, dugim, elegantnim upaljačem i purpurnom svijećom koja će predstavljati duh, završni element koji ću prizvati u krug. Stol je simbolizirao bogatstvo blagoslova kojima je Nyx obdarila svoju djecu, vampyre i početnike. Sviđalo mi se postavljati Božičin stol. Smirivalo me, a to mi je noćas naročito trebalo. Dok sam slagala hranu i vino, u glavi sam ponavljala i ponavljala riječi obreda koje ću izgovarati za, bacila sam pogled na zidni sat i osjetila kako mi se želudac steže, za petnaest minuta. Početnici su već polako ulazili u društvenu dvoranu, ali bili su prilično suzdržani i zastajali su po kutovima velike prostorije u grupicama, gledajući kako Blizanke i Stevie Rae pale bijele svijeće koje će tvoriti obod kruga. Možda nisam samo ja strepjela kako će noćas sve to proći. Bila je velika promjena što ja sad vodim Kćeri Mraka. Afrodita im je bila predvodnica u protekle dvije godine, i u tom razdoblju je grupa postala zatvorena, snobovska ekipica u kojoj su se iskorištavali i ismijavali početnici koji nisu pripadali vladajućoj skupini.

Pa, to će se noćas promijeniti.

Bacila sam pogled na svoje prijatelje. Svi smo se brzo otišli presvući prije dolaska u društvenu dvoranu, i svi su se odlučili obući isključivo u crno, da budu u skladu s fenomenalnom haljinom koju mi je poklonio Erik. Bacila sam pogled na sebe po tko zna koji put. Haljina je bila jednostavna, ali savršena. Imala je okrugli izrez, dubok, ali ne onako dubok kao dekolte obredne haljine kurvaste Afrodite. Bila je dugih rukava i pripijena uz tijelo do struka, odakle se u gracioznim namotima spuštala do poda. Srebrne trunke koje su je prekrivale ljeskale su se pod svjetlošću svijeća sa svakim mojim pokretom. Sa svakim mi se pokretom ljeskao i privjesak koji sam na srebrnom lancu nosila oko vrata. Sve Kćeri i Sinovi Mraka nosili su slične ogrlice, s dvije iznimke, moji trostruki mjeseci bili su optočeni granatima, i jedino je moja ogrlica bila pronađena uz truplo ljudskog tinejdžera. Okej, nije bila pronađena baš moja ogrlica. Nego jedna slična mojoj. Potpuno slična mojoj.

Ne. Neću noćas misliti o negativnim stvarima. Usredotočit ću se samo na pozitivne, i na pripremanje sebe da vodim svoje prvo javno izricanje

obrednog kruga. Damien se vratio u glavnu prostoriju s velikim pladnjem na kojem je uspravno nosio četiri svijeće koje su predstavljale po jedan element: žutu za zrak, crvenu za vatru, plavu za vodu i zelenu za zemlju. Ja sam svoju purpurnu svijeću duha već stavila na stol Nyx. Osmjehnula sam se i pomislila kako mi sjajno izgledaju prijateljice, tako upicanjene u crno sa srebrnim ogrlicama Kćeri Mraka. Stevie Rae je već zauzela svoje mjesto na najsjevernijem dijelu kruga, gdje bi trebala biti zemlja. Damien joj je pružio zelenu svijeću. Slučajno sam baš gledala u njih, tako da nije bilo zabune oko toga što sam vidjela. Kad je Stevie Rae dotaknula svijeću, razrogačila je oči i ispustila čudan zvuk, mješavinu vriska i zgranutog uzdaha. Damien je tako žurno ustuknuo da je morao primiti ostale svijeće da mu se ne raspu s pladnja.

"Jesi i ti to osjetio?" Stevie Rae je zvučala čudno, prigušeno, a opet pojačano. Damien je djelovao potreseno, ali kimnuo je i rekao:

"Aha, a i nanjušio." Onda su se oboje okrenuli i pogledali prema meni.

"Eh, Zoey, možeš malo doći ovamo?" upitao me Damien. Opet je zvučao normalno, i da nisam vidjela što se dogodilo između njih dvoje, ne bi mi bilo ni nakraj pameti da im treba išta više od pomoći oko svijeća.

Ali gledala sam ih, i zato se nisam proderala iz sredine kruga da ih pitam što hoće. Umjesto toga, brzo sam otišla onamo i obratila im se ispod glasa.

"Što je bilo?"

"Kaži joj", rekao je Damien Stevie Rae.

Još uvijek razrogačenih očiju, zaprepaštena i nemalo blijeda, Stevie Rae je rekla:

"Ne osjećaš miris?"

Namrštila sam se.

"Miris? O čemu ti..." A onda sam stvarno osjetila miris, pokošenog sijena, cvijeta kozje krvi i još nečega što me, kunem se, podsjetilo na netom izoranu zemlju na bakinim poljima lavande. "Osjećam", rekla sam s oklijevanjem, temeljito zbunjena. "Ali nisam prizvala zemlju u krug." Od Nyx sam dobila afinitet, odnosno moć, opredmećivanja svih pet elemenata. Čak i nakon mjesec dana nisam bila sasvim sigurna što je sve uključeno u tu moć, ali znala sam svakako da dok izričem krug i pozivam svaki element u njega, svaki se vrlo konkretno iskazuje. Vjetar me obavijao kad sam prizivala zrak. Od vatre mi se koža žarila (i, ruku na srce, preznojavala). Osjećala sam svježinu mora dok sam prizivala vodu. A kad bih prizivala zemlju u krug, osjetila bih zemljane arome i čak travu pod nogama (čak i obuvena, što mi je bilo istinski čudno).

Ali, kao što sam i rekla, nisam još bila započela izricanje kruga, tako da nisam prizvala nijedan element, no Stevie Rae, Damien i ja jasno smo

osjećali zemljane mirise. Onda je Damien oštro udahnuo i lice mu se raširilo u golem osmijeh.

"Stevie Rae ima afinitet za zemlju!"

"A?" oštroumno sam kazala.

"Nema šanse", rekla je Stevie Rae.

"Pokušaj ovo", nastavio je Damien, sve uzbuđeniji iz sekunde u sekundu. "Zažmiri, Stevie Rae, i misli na zemlju." Pogledao je mene. "Da nisi ti mislila na nju."

"Kej", brzo sam rekla. Uzbuđenje mu je bilo zarazno. Bilo bi fantastično da Stevie Rae ima afinitet za zemlju. Posjedovanje afiniteta za element moćan je dar Nyx, i definitivno bih bila oduševljena kad bi Božica tako blagosloвила moju najbolju prijateljicu.

"Okej." Stevie Rae je zvučala zadihano, ali zažmirila je.

"Šta je sad ovo?" rekla je Erin.

"Zašto je zažmirila?" rekla je Shaunee. Onda je onjušila zrak. "I zašto tu kod vas miriše po sijenu? Stevie Rae, ako si to stavila nekakav seljački parfem, kunem ti se da ću te morati kresnuti."

"Pssst!" Damien je slavio prst pred ušla i ušutkao je, "Mislimo da je Stevie Rae možda stekla afinitet za zemlju." Shaunee je trepnula.

"Da ne bi!"

"Ha", rekla je Erin.

"Ne mogu se koncentrirat dok svi pričaju", rekla je Stevie Rae, otvorila oči i prostrijelila Blizanke pogledom.

"Sori", promrmljale su.

"Pokušaj opet", ohrabрила sam je.

Kimnula je. Onda je sklopila oči i namrštila čelo od koncentracije dok je razmišljala o zemlji. Ja nisam mislila o njoj, što mi je zapravo bilo dosta teško, jer se u roku od par sekundi zrak ispunio mirisima pokošene trave i cvijeća, i čak sam začula kako ptice sumanuto cvrkuću i...

"Zabogamiloga! Stevie Rae ima afinitet za zemlju!" blebnula sam.

Stevie Rae je naglo otvorila oči i objema rukama prekrila usta, u isti mah zgranuta i oduševljena.

"Stevie Rae, to je fenomenalno!" rekao je Damien, i već iduće sekunde svi smo joj počeli čestitati i grliti je dok se smijuljila kroz suze radosnice.

Onda se to dogodilo. Dobila sam jedan od svojih predosjećaja. A ovaj put je (na svu sreću) bio dobar.

"Damien, Shaunee, Erin, dajte zauzmite svoja mjesta u krugu." Upitno su me pogledali, ali očito su prepoznali ton moga glasa jer su smjesta postupili kako sam im kazala. Nisam im baš bila šefica, ali moji su prijatelji poštovali činjenicu da prolazim obuku da jednoga dana postanem njihova

Nadsvećenica, pa su poslušno otišli do mjesta u krugu koja sam dodijelila svakome od njih prije nekoliko tjedana, kad smo nas petero bili sami, a ja sam izricala krug ne bih li skužila je li me Božica stvarno obdarila afinitetom, ili samo imam vrlo slab zdravi razum i pretjerano bujnu maštu. Kad su zauzeli mjesta, prešla sam pogledom po učenicima koji su već došli u društvenu dvoranu. Definitivno mi je trebala dodatna pomoć. Uto je Erik ušao s Jackom, a ja sam se osmjehnula i mahnula im da mi priđu.

"Što je, Z? Izgledaš kao da samo što nisi eksplodirala", rekao je Erik. Onda je spustio glas i samo za moje uši dodao: "A u toj haljini izgledaš upravo onoliko seksi kao što sam se nadao."

"Hvala, predivna mi je!" Izvela sam kratak, brz okret, dijelom da se svidim Eriku, a dijelom i iz čiste sreće zbog onoga što će se, bila sam gotovo sigurna, dogoditi. "Jack, bi li, molim te, otišao do Damiena i uzeo pladanj svijeća od njega i donio ih natrag ovamo u sredinu kruga?"

"Jasno", rekao je Jack i jurnuo da ispuni moj zahtjev. Okej, nije doslovce jurnuo, ali bio je vrlo živahan.

"Što se zbiva?" upitao me Erik.

"Vidjet ćeš." Iscerila sam se, jedva uspijevajući suspregnuti uzbuđenje.

Kad se Jack vratio sa svijećama, stavila sam pladanj na stol Nyx. Usredotočila sam se na sekundu i zaključila da mi nagoni govore kako bi vatra bila pravi izbor. Onda sam uzela crvenu svijeću i pružila je Eriku.

"Okej, htjela bih da odneseš ovu svijeću Shaunee."

Erik je podigao obrve.

"Samo da joj je odnesem?"

"Aha. Pruži joj je, a onda pazi što će biti."

"Što to?"

"Radije ne bih rekla."

Slegnuo je ramenima i uputio mi pogled sa značenjem da premda mu možda i jesam seksi, možda smatra i da sam sišla s uma, ali poslušao me i prišao Shaunee, koja je stajala na najjužnijem dijelu kruga, u prostoru gdje sam prizivala element vatre. Zaustavio se pred njom. Shaunee se nagnula i oko njega pogledala prema meni.

"Uzmi svijeću od njega", dobacila sam joj s druge strane kruga, koncentrirajući se na to kako mi je Erik zgodan, da ne bih uopće ni pomislila na vatru.

Shaunee je slegnula ramenima.

"Okej", rekla je.

Uzela je crvenu svijeću od Erika. Pažljivo sam je promatrala, ali nisam ni trebala. To što se dogodilo bilo je tako upadljivo da je nekoliko učenika koji su stajali uz vanjsku stranu kruga zgranuto uzdahnulo zajedno sa

Shaunee. Čim je prstima dotaknula svijeću, začuo se zvuk buktanja. Duga crna kosa počela joj se podizati i pucketati, kao da je puna statičkog elektriciteta, a prekrasna čokoladna koža zasjala joj je kao obasjana iznutra. "Znala sam!" kriknula sam, praktički poskakujući u mjestu od uzbuđenja. Shaunee je podigla pogled od svoga zažarenog tijela do mojih očiju.

"Ovo ja izvodim, je li tako?"

"Nego što!"

"Imam afinitet za vatru!"

"Da, imaš!" presretno sam se proderala.

Začula sam mnogo udivljenih uzdaha iz sve brojnije publike, ali nisam sad imala vremena za njih. Vodeći se za predosjećajem, mahnula sam Eriku da se vrati u središte kruga, što je i učinio sa širokim osmijehom na licu.

"Lako moguće da nikad još nisam vidio ništa ovako cool", rekao je.

"Samo pričekaj. Ako sam u pravu, a mislim da jesam, nije to još sve."

Pružila sam mu plavu svijeću. "Sada odnesi ovu Erin."

"Tvoja želja je moja zapovijed", rekao je sa starinskim naklonom. Da se itko drugi tako naklonio u javnosti, izgledao bi krajnje jadno. Erik je izgledao krajnje zgodno, dijelom kao kavalir, a dijelom kao zločesti pirat. Baš sam mislila kako mi je Erik sav sladak, kad su Erin i Shaunee gotovo uglas ispustile ublizančene sretne ciktaje.

"Vidi pod!" Erin je pokazivala na popločani pod društvenog doma. U kružnom prostoru oko nje, pločice su se lelujale i izgledale kao da joj oplakuju stopala, premda ništa zapravo nije postajalo mokro, tako da je izgledalo kao da Erin stoji usred utvarne prikaze oceanske obale. Onda je treperavim plavim očima pogledala u mene.

"Oh, Z! Voda je moj afinitet!"

Široko sam joj se osmjehnula.

"Baš tako!"

Erik se brzo vratio do mene. Ovaj put mu nisam trebala pružiti žutu svijeću da je uzme.

"Damien, točno?" rekao je.

"Totalno točno."

Krenuo je prema Damieniu, koji se vrpolio na najistočnijem dijelu kruga gdje bi se trebao manifestirati element zrak. Erik je pružio žutu svijeću Damieniu. Damien je nije dodirnuo. Radije je pogledao oko Erika prema meni. Dečko je izgledao kao da je u smrtnom strahu.

"Sve pet, samo je uzmi", kazala sam mu.

"Jesi li sigurna da će biti sve u redu?" Usplahireno je pogledavao prema, sad već, povelikom broju početnika koji su ga promatrali u iščekivanju.

Znala sam što ga muči. Damien se bojao da mu neće uspjeti, da će ga zaobići magija koja je snašla cure. Na socki sam naučila kako nije uobičajeno da muška osoba dobije tako snažan dar poput afiniteta za element. Nyx daruje muškima izuzetnu snagu, pa su njihovi afiniteti obično na neki način fizički. Recimo, Dragon, naš instruktor iz mačevanja, obdaren je izuzetnom brzinom i preciznim vidom. A zrak je definitivno ženski afinitet, pa bi bilo istinski nevjerojatno da Nyx obdari Damiena afinitetom za zrak. Ali duboko u sebi imala sam smiren, sretan osjećaj. Kimnula sam Damieniu i pokušala mu prenijeti samopouzdanje.

"Sigurna sam. Samo ti daj. Mene će sasvim obuzimati razmišljanje o tome kako je Erik zgodan dok ti budeš prizivao zrak", rekla sam.

Dok mi se Erik smješкао preko ramena, Damien je duboko udahnuo, i izgledajući baš kao da prima tempiranu bombu uzeo svijeću od Erika.

"Izvanredno! Veličanstveno! Čudesno!" Damien se poslužio svojini izdašnim vokabularom kad mu se smeđa kosa počela nadimati, a odjeća ludo vijoriti na vjetru koji ga je iznenada okružio. Kad me opet pogledao, niz obraze su mu se slijevale suze radosnice. "Nyx je meni poklonila dar. Meni", pažljivo je izgovorio, a znala sam što želi reći tom jednom riječju, da je shvatio kako ga Nyx smatra vrijednim, premda ga vlastiti roditelji ne smatraju, i premda su ga najveći dio života drugi ismijavali jer mu se sviđaju tipovi. Morala sam zatreptati da ne briznem u plač kao malo dijete.

"Da, tebi", čvrsto sam rekla.

"Prijatelji su ti spektakularni, Zoey." Neferetin glas dopro je kroz uzbuđeni žamor učenika koji su se sada okupljali oko četvero novootkrivenih nadarenih.

Nadsvećenica je stajala na samome ulazu u društvenu dvoranu, i upitala sam se koliko je već tu. Vidjela sam da je uz nju i nekoliko profesora, ali bili su u sjeni dovratka i teško se moglo razaznati tko je to točno. Okej. Možeš ti to. Možeš se suočiti s njom. Teško sam progutala i prisilila se da mislim o svojim prijateljima i čudima koja su im se upravo dogodila.

"Da, prijatelji su mi spektakularni!" složila sam se s oduševljenjem.

Neferet je kimnula glavom.

"Posveje dolično da je Nyx, u svojoj mudrosti, odlučila obdariti tebe, početnicu s tako neobičnim moćima, skupinom prijatelja koji su također blagoslovljeni vlastitim dojmljivim moćima." Dramatično je raširila ruke.

"Proričem da će ova skupina početnika ući u povijest. Nikada prije toliki mnogi nisu dobili tako mnogo u istome vremenu i mjestu." Osmijehom je obuhvatila sve nas, istinski izgledajući kao majka koja nas voli. I ja bih pala kao svi ostali na njenu toplinu i ljepotu da nisam načas opazila tanku crvenu crtu svježije zarasle posjekotine koja joj je nagrđivala podlakticu.

Zadrhtala sam i silom odvrtila pogled i misli od dokaza da ono čemu sam posvjedočila definitivno nije bilo samo nešto što mi se pričinilo.

I bolje da je bilo tako, jer Neferet se zatim obratila meni.

"Zoey, smatram da je ovo savršeno vrijeme da objavim tvoj ustroj novih Kćeri i Sinova Mraka." Zaustila sam da počnem objašnjavati što sam naumila (premda sam imala namjeru objaviti promjene koje sam htjela uvesti tek nakon što izrekнем obredni krug i "starome" članstvu pružim opipljiv dokaz da me Nyx zaista obdarila), ali nitko nije hajao za mene. Svima je pažnja bila prikovana za Neferet dok je koračala u dubinu prostorije, zastavši nedaleko od Shaunee, tako da je manifestacija vatre moje prijateljice obasjala Nadsvećenicu poput reflektora stvorenog od plamena. Neferet je progovorila istim onim moćnim, zavodljivim glasom kojim se služila u obredima. Samo, ovaj se put poslužila mojim riječima mojim idejama.

"Vrijeme je da Kćeri Mraka steknu temelj. Odlučeno je da će Zoey Redbird svojim vođstvom započeti eru i novu tradiciju. Osnovat će Vijeće prefekata, u kojem će biti sedmero početnika, s njom kao Glavnim prefektom. Drugi će članovi Vijeća biti Shaunee Cole, Erin Bates, Stevie Rae Johnson, Damien Maslin i Erik Night. Još će jedan Prefekt biti izabran iz bivšeg Afroditina Užeg kruga, kao izraz moje želje za jedinstvom među početnicima."

Njene želje? Zaškrgutala sam zubima i pokušala se usmjeriti na lijepe misli, kad je Neferet zastala da pusti da opći zvuci slavlja zamru (među kojima su se isticali Blizanke, Stevie Rae, Damien, Erik i Jack, koji su klicali iz petnih žila). Zaboga. Potrudila se da ispadne kao da je ona zaslužna za ideje nad kojima sam ja tjednima muku mučila!

"Vijeće prefekata bit će odgovorno za djelatnosti novih Kćeri i Sinova Mraka, što uključuje brigu za to da od današnjega dana svi članovi budu uzori sljedećih ideja: da budu posebni kao zrak, da budu vjerni kao vatra, da budu valjani kao voda, da budu zagriženi kao zemlja, te da budu dobrotivi kao duh. Ako neka Kći ili Sin Mraka ne budu iskazivali te nove ideale, Vijeće prefekata imat će dužnost da im odredi kaznu, koja bi čak mogla biti i isključivanje iz skupine." Opet je zastala, i primijetila sam kako su svi ozbiljni i pozorni, što je bila baš onakva reakcija kakvu sam se nadala dobiti dok budem objavljivala tu novost za vrijeme samog Obreda punog mjeseca. "Također sam odlučila da bi pogodovalo našim početnicima da se više uključe u aktivnosti šire zajednice. Napokon, iz neznanja se rađaju strah i mržnja. Zato želim da Kćeri i Sinovi Mraka počnu surađivati s jednom mjesnom dobrotvornom udrugom. Nakon

opsežnog razmatranja, zaključila sam da bi savršena udruga bila Street Cats, dobrotvorna organizacija za udomljavanje uličnih mačaka."

Ovo je bilo dočekano dobrohotnim smijehom, kako je i Neferet reagirala kad sam joj kazala svoju odluku da uključim Kćeri Mraka upravo u tu dobrotvornu udrugu. Nisam mogla vjerovati da Neferet sebi pripisuje zasluge za sve što sam joj ispričala one noći za večerom.

"Sada vas ostavljam. Ovaj obred pripada Zoey, a ja sam došla tek da svojoj darovitoj početnici iskažem svoju svesrdnu potporu." Uputila mi je blag osmijeh, koji sam se prisilila uzvratiti. "Ali najprije imam dar za novo Vijeće prefekata." Pljesnula je rukama, i pet muških vampyra koje nikad prije nisam vidjela izašlo je iz sjena oko ulaza. Svaki je nosio nešto što je izgledalo kao debela, pravokutna pločica, veličine bar stopu sa stopu, debljine skoro pedalj. Postavili su ili na pod, njoj pred noge, i izašli natrag kroz vrata. Zagledala sam se u te stvari. Bile su kremaste boje i djelovale nekako vlažno. Blage veze nisam imala što bi to bilo. Neferetin smijeh klokotao je oko nas, od čega sam još jače škrgutala. Zar nitko drugi nije imao dojam da zvuči totalno prepotentno?

"Zoey, čudim se da ne prepoznaješ vlastitu zamisao!"

"Ma ne. Ne znam što bi to bilo", rekla sam.

"To su četverokuti vlažnog betona. Sjećam se da si mi rekla kako bi htjela da svaki član Vijeća prefekata ostavi otisak svoje ruke, kako bi se zauvijek sačuvao otisak dotičnog početnika. Noćas to može učiniti šestero od sedam članova novoga Vijeća." Trepnula sam prema njoj. Ma super. Napokon mi je pripisala zaslugu za nešto, a toga se sjetio Damien.

"Hvala na poklonu," rekla sam, te brzo dodala, "a Damien se sjetio da izradimo otiske, ne ja."

Zabljesnula me osmijehom, a kad ga je uputila i Damieniu nisam ga morala pogledati da znam da se praktički vrpolti od ugode.

"I kako si se samo to krasno sjetio, Damien." Zatim se opet obratila svima okupljenima. "Drago mi je što je Nyx tako temeljito obdarila ovu skupinu. I svima vama kažem, blagoslovljena bila, ugodna noć!" Spustila se do poda u elegantnom naklonu. Zatim je, uz klicanje početnika, ustala i veličanstveno izašla iz dvorane, dok je suknja vijorila za njom.

A ja sam ostala nasred neizrečena kruga, osjećajući se kao da sam se sredila za izlazak koji je upravo otkazan.

Dvadeset prvo poglavlje

Potrajalo je dovijeka da se svi smire i zauzmu mjesta da obred može početi, naročito zato što im nisam mogla pokazati kako se zaista osjećam, odnosno, da pizdim. Ne samo da nitko to ne bi shvatio, nego nitko ne bi povjerovao u ono što sam već polako uviđala: da kod Neferet ima nečega mračnog i pogrešnog. A zašto bi mi uopće netko povjerovao? Ja sam, napokon, bila samo klinka. Kakvim god da me moćima Nyx obdarila, totalno nisam bila u istom rangu s jednom Nadsvećenicom. K tome, nitko osim mene nije na svoje oči vidio sve te djelice slagalice koji su mi se polako sklapali u tako užasnu sliku.

Afrodita bi me shvatila i povjerovala mi. Mrzila sam što je ta misao točna. "Zoey, samo mi reci kad budeš spremna, pa da pustim glazbu", dobacio mi je Jack iz stražnjeg kuta društvene dvorane, gdje se držala sva audio-oprema. Izgleda da je novopridošli bio genij za elektroniku, pa sam ga smjesta postavila na mjesto glazbenog voditelja obreda.

"Okej, samo sekundu. Može da ti kimnem glavom kad budem spremna?" "Što se mene tiče, može!" rekao je sa širokim osmijehom.

Uzmaknula sam nekoliko koraka, shvativši da sam sada, ironično, stala gotovo na isto mjesto gdje je Neferet do maloprije stajala. Pokušala sam istjerati svu zbunjenost i negativnost koje su mi se komešale po glavi. Pogledom sam prešla preko kruga. Okupila se prilično velika grupa učenika, dapače, veća nego što sam očekivala. Sad su se primirili, premda je u prostoriji i dalje vladalo opće ozračje uzbuđenja. Bijele svijeće u visokim staklenim posudama obasjavale su krug čistim, jarkim svjetlom. Vidjela sam svojih četvero prijatelja kako stoje na svojim položajima i iščekuju da započnem obred. Usredotočila sam se na njih i na čudesne darove koje su dobili, i pripremila se kimnuti Jacku.

"Mislio sam ti ponuditi svoje usluge."

Lorenov duboki glas natjerao me da poskočim i ispustim kratak, neprivačan ciktaj. Stajao je iza mene u ulazu.

"Ma sranje, Loren! Tako si me prepao da sam se zamalo upišala!" blebnula sam prije nego što sam stigla obuzdati svoj blentavi jezik. Ali rekla sam istinu, sva sam se zagrnula i totalno pobenavila od Lorena.

Izgleda da mu nije smetala moja nesposobnost da si obuzdam usta. Uputio mi je dug, polagan, seksi smiješak.

"Mislio sam da znaš da sam tu."

"Ne. Pažnja mi je malo vrludala."

"Od stresa, kladim se." Dotaknuo mi je mišicu gestom koja je vjerojatno izgledala nevino. Znaite ono, prijateljske i profesorske podrške. Ali osjetila

sam je kao milovanje, stvarno toplo milovanje. Kad mu se osmijeh počeo širiti, upitala sam se što mu govori vampovska intuicija. Da zaista može pročitati ijednu moju misao, naprosto bih u zemlju propala. "Pa, došao sam ti pomoći oko tog stresa."

On se to šali? Silazim s uma već kad ga ugledam. Da budem bez stresa uz Lorena Blakea? Teško.

"Stvarno? A kako to misliš izvesti?" upitala sam s najmanjim tračkom zavodljiva smiješka, itekako svjesna da nas cijela dvorana promatra i da ta cijela dvorana uključuje i mog dečka.

"Učinit ću za tebe ono što činim za Neferet."

Tišina se rastegnula između nas kad mi se mozak obuzeo prljavim mislima, pitajući se što to on točno čini za Neferet. Na svu sreću, nije me pustio da predugo ostanem u prljavštini.

"Svaka Nadsvećenica ima pjesnika koji recitira starinske stihove kako bi prizvao prisutnost Muze dok ona pristupa svojim obredima. Danas nudim svoje recitiranje jednoj vrlo iznimnoj Nadsvećenici koja se još školuje. K tome, vjerujem da ima izvjesnih nesporazuma koje bi valjalo raščistiti."

Stavio je šaku preko prsa u gesti poštovanja kakvom se često pozdravljalo Neferet. Za razliku od smirene Nadsvećenice, pune samopouzdanja, a itekako u stilu totalnog papka, samo sam stajala i blejala u njega. Mislim ono, pojma nisam imala o čemu on to govori. Nesporazumi? U stilu da netko možda vjeruje da imam pojma koga to vruga radim?

"Ali trebat će mi tvoje dopuštenje", nastavio je. "Ne bih se htio nametati tvojemu obredu."

"O, ne!" Onda sam shvatila što je zacijelo pomislio da mi znače ta šutnja i to protrtljano o, ne, pa sam se pribrala. "Hoću reći, ne, definitivno se ne namećeš i, da, prihvaćam tvoju ponudu. Sa zahvalnošću", dodala sam, pitajući se kako sam se ikada uspjela osjetiti zrelo i seksi uz ovog muškarca.

Od njegova mi je osmijeha došlo da se rastopim u lokvu pod njegovim nogama.

"Izvršno. Kad budeš spremna, samo mi kaži, pa ću započeti tvoje predstavljanje." Bacio je pogled prema Jacku, koji je zjakaao u nas. "Smijem li porazgovarati s tvojim pomoćnikom o toj maloj preinaci tvojih planova?"

"Svakako", rekla sam, osjećajući se krajnje nadrealno. Kad je Loren prošao pokraj mene, intimno me dotaknuo nadlanicom. Jesam li si samo uobrazila da se između nas odvija nekakav flert? Pogledala sam prema krugu i vidjela da svi bulje u nas. Nevoljko sam pronašla pogledom Erika, koji je stajao blizu Stevie Rae. Osmjehnuo mi se i namignuo. Okej, nisam imala dojam da je Erik primijetio išta neobično u Lorenovu ponašanju prema

meni. Bacila sam pogled prema Shaunee i Erin. Gladnim su očima pratile Lorena. Sigurno su osjetile da ih gledam, jer su obje uspjele otrgnuti pogled od Lorenove guze. Zatitrale su obrvama prema meni i iscerile se. I one su se ponašale potpuno normalno.

Samo sam se ja čudno držala prema Lorenu.

"Daj se priberi!" opomenula sam se oštrim, prigušenim šaptom.

Usredotoči se... usredotoči se... usredotoči se...

"Zoey, samo reci kad budeš spremna." Loren se vratio do mene. Duboko sam udahnula da se smirim i podigla glavu.

"Spremna sam."

Upro je tamne oči u mene.

"Upamti, samo se uzdaj u instinkte. Nyx zbori srcima svojih svećenica."

Zatim je otišao nekoliko koraka prema sredini prostorije.

"Radosne li noći!" Lorenov glas nije bio samo dubok i izražajan, nego i zapovjednički snažan. Imao je istu sposobnost kao i Erik da općini publiku služeći se samo glasom. Svi su smjesta ušutjeli, željno iščekujući što će dalje reći. "Ali valja znati da radost ove noći ne leži samo u darovima čije je iskazivanje Nyx ovdje tako vidljivo dopustila. Dio noćasnje radosti rođen je prije dvije noći, kad je vaša nova predvodnica odlučivala o budućnosti koju želi za Kćeri i Sinove Mraka."

Blago sam se lecnula od iznenađenja. Nisam znala je li itko drugi stvarno skužio što on to govori, da sam ja, a ne Neferet, smislila te nove standarde za Kćeri Mraka, ali bila sam mu zahvalna na pokušaju da ispravi dojmove.

"U slavu Zoey Redbird i njezine nove vizije za Kćeri Mraka, čast mi je otvoriti njezin prvi obred u zvanju vašega Glavnog prefekta i vježbenice za Nadsvećenicu klasičnom pjesmom o radosti novorođenih, tijelo mojeg prezimenjaka, vampyrskog pjesnika Williama Blakea." Loren se osvrnuo prema meni, bezglasno rekao: *A sad ti!* te kimnuo Jacku, koji se brže-bolje okrenuo prema audioopremi.

Čarobni zvuci Enyine instrumentalne pjesme "Aldebaran" ispunili su dvoranu. Progutala sam posljednji ostatak nervoze i počela hodati, obilazeći obod kruga s vanjske strane, kao što sam vidjela da su radile i Neferet i Afrodita u obredima koje su predvodile. Kao i one, hodala sam u taktu glazbe, izvodeći kratke, neplanirane okrete i plesne pokrete. Stvarno sam imala tešku tremu od ovog dijela obreda, mislim ono, nisam trapava, ali nisam baš ni glavna navijačica s pompomima. Na svu sreću, bilo je lakše nego što sam zamišljala. Odlučila sam se za ovu konkretnu skladbu zbog prekrasnog, lepršavog takta, a i zato što sam na Googleu potražila Aldebaran i otkrila da je to divovska zvijezda, a smatrala sam da je glazba koja slavi noćno nebo prikladna za noćas. Izbor je bio dobar, jer mi je bilo

kao da me muzika nosi, graciozno mi giba tijelo kroz dvoranu i prevladava početnu plahost i nespretnost u meni. Kad je Loren počeo recitirati pjesmu, i u njegovu su se glasu osjećale kadence te skladbe, baš kao i u mojim kretnjama, i imala sam dojam da zajednički stvaramo čaroliju.

'Imena nemam, dva tek dana stara sam.'

Kako ću te zvati?

'Sretna ja sam, Radost mi je ime.'

Slatka li te radost snašla!

Stihovi su me ispunili ushitom. Kad sam pošla prema sredini kruga, imala sam dojam da doslovce utjelovljujem tu emociju.

Radosti ljupka!

Radosti mila, dva tek dana stara,

Radošću milom zovem te; I gle, smiješiš se...

Slijedeći stihove pjesme, osmjehnula sam se, oduševljena osjećajem čarolije i tajnovitosti koji kao da je ispunjavao dvoranu zajedno s glazbom i Lorenovim glasom.

Sveudilj pojem

Slatka li te radost snašla.

Loren je nekako uspio savršeno tempirati recitiranje, tako da je dovršio pjesmu upravo kad sam stigla do stola Nyx na sredini kruga. Bila sam tek malčice zadihana kad sam osmijehom prešla preko kruga i rekla:

"Dobro mi došli na prvi Obred punog mjeseca za nove Kćeri i Sinove Mraka!"

"Sretan susret!" svi su automatski odgovorili.

Ne pružajući si priliku za oklijevanje, uzela sam kićeni obredni upaljač i odlučno otišla stati pred Damiena. Zrak je bio prvi element koji se prizivao pri izricanju kruga, kao i zadnji koji ga je napuštao pri zatvaranju. Osjećala sam Damienovo uzbuđenje i iščekivanje kao da su fizička sila. Osmjehnula sam mu se i tvrdo progutala da si pročistim suhoću u grlu. Kad sam progovorila, htjela sam projicirati glas kao Neferet. Nisam sigurna koliko mi je uspjelo. Recimo samo da mi je bilo drago što je krug bio razmjerno malen, a u prostoriji je vladala tišina.

"U naš krug prvo prizivam element zrak, i molim ga da nas štiti vjetrovima shvaćanja. Pridi mi, zraku!"

Prinijela sam upaljač Damienovoj svijeći, koja je smjesta planula, premda smo se nas dvoje odjednom našli usred vrlo upadljiva vihora koji nam je podigao kosu i zaigrano zapjevao u punim skutima moje prekrasne haljine. Damien se nasmijao i prošaptao:

"Oprosti, sve mi je to tako novo da mi je teško ne biti pomalo preushićen."

"Potpuno te shvaćam", uzvratila sam mu šaptom. Zatim sam se okrenula

udesno i nastavila duž kruga do Shaunee, koja je izgledala neobično ozbiljno, kao da se sprema pisati test iz matke.

"Opusti se", šapnula sam joj, nastojeći ne micati usne.

Kimnula mi je trzajem, i dalje izgledajući smrtno prestravljena.

"U naš krug prizivam element vatru, i molim ga da ovdje blistavo bukne svjetlošću moći i strasti, donoseći nam oboje da nas štite i ispomažu. Priđi mi, vatro!"

Krenula sam vrškom upaljača dotaknuti crvenu svijeću koju je Shaunee držala, ali prije nego što sam je stigla prinijeti, stijenj je planuo treperavom bijelom svjetlošću koja se podigla podosta nad rub staklenke za svijeću.

"Upsić", promumljala je Shaunee.

Morala sam se ugristi iznutra za obraz da ne prasnem u smijeh, i brzo sam krenula dalje desno, gdje me čekala Erin, držeći plavu svijeću čvrsto pred sobom, kao da je to ptica koja će odletjeti ako je ne zadrži stiskom.

"U naš krug prizivam vodu, i molim je da nas štiti svojim oceanima otajstva i veličanstva, da nas napaja kao što svojom kišom napaja travu i drveće. Priđi mi, vodo!"

Pripalila sam Erininu plavu svijeću, i bilo je skroz čudno. Kunem se da mi je bilo kao da sam se odjednom zatekla na obalama jezera. Osjetila sam miris vode i njenu svježinu na svojoj koži, premda sam znala da stojim usred dvorane i da apsolutno nije moguće da se nalazim igdje blizu vode.

"Izgleda da bih trebala malo smanjit doživljaj", tiho je rekla Erin.

"Ma ne", došapnula sam joj. Zatim sam krenula prema Stevie Rae. Učinila mi se pomalo blijeda, ali na licu joj je bio širok osmijeh kad sam stala u prostor pred njom.

"Spremna sam!" rekla je, tako glasno da su se učenici u našoj blizini tiho nasmijali.

"Baš dobro", rekla sam. "Onda u naš krug prizivam zemlju, i molim je da nas štiti snagom kamena i bogatstvom žitnih polja. Priđi mi, zemljo!" Pripalila sam zelenu svijeću i oblili su me mirisi livade, okruženi cvrkutom i cvijećem.

"Ma kako je to cool!" rekla je Stevie Rae.

"Da znaš da je." Erikov me glas iznenadio, a kad sam ga pogledala, pokazao mi je na krug. Zbunjeno sam očima ispratila njegov prst i ugledala predivnu nit srebrnaste svjetlosti koja je spojila svih mojih četvero prijatelja, četvero utjelovljenja elemenata, i stvorila granicu moći unutar svijeća koje su već obasjavale obod.

"Kao što je bilo za nas same, samo je sad još jača." Stevie Rae je prošaptala te riječi, ali Erikov zapanjeni izraz dao mi je do znanja da ju je čuo. Očito

ću kasnije trebati ponešto objasniti, ali sada si definitivno nisam trebala razbijati time glavu.

Brzo sam otišla natrag do stola Nyx na sredini kruga da dovršim izricanje. Stala sam pred purpurnu svijeću na stolu.

"Naposljetku, u naš krug prizivam duh, i molim ga da nam se pridruži, donoseći sa sobom shvaćanje i istinu, kako bi čast štitila Kćeri i Sinove Mraka. Pridi mi, duše!"

Pripalila sam svijeću. Buknula je još sjajnije od Shauneetine, a prostor oko mene ispunili su mirisi i zvukovi ostalih četiriju elemenata. Ispunili su i mene, tako da sam se osjetila snažno, smireno i očvrsnuto, a u isti mah ispunjena energijom. Mirnim sam rukama uzela pletenicu eukaliptusa i kadulje. Pripalila sam je svijećom duha, pustila je da malo gori, a onda puhнула i ugasila je, tako da su me okružili valovi miomirisna dima. Onda sam se okrenula prema krugu i započela svoj govor. Brinulo me što ću reći otkako se Neferet pojavila i doslovce mi ukrala najveći dio planirane teme govora. Ali sada, usred kruga koji sam izrekla, ispunjena snagom svih pet elemenata, samopouzdanje mi se vratilo i brzo sam iznova sročila tekst u glavi.

Njihala sam pletenu dimilicu oko sebe dok sam hodala oko kruga, gledajući učenike u oči i trudeći se tla se svi osjete dobrodošlo.

"Noćas bih htjela promijeniti stvari, od vrste tamjana koju palimo, do maltretiranja naših školskih kolega." Govorila sam polako, puštajući da se moje riječi i dim s kojim su se miješale upijaju u okupljene slušače. Svi su znali da je pod vođstvom Afrodite tamjan rabljen za obrede Kćeri Mraka bio prilično pun marihuane, baš kao što su znali da je Afrodita obožavala puštati krv nekom sirotom klincu kog su zvali "hladnjakom" i "zakuskom", te miješati njegovu ili njenu krv s vinom koje su svi otpijali. Ništa od toga ubuduće se neće ponoviti, dokle god se mene za to bude pitalo. "Noćas sam odlučila paliti eukaliptus i kadulju zbog odlika tog bilja. Američki su Indijanci stoljećima rabili eukaliptus za liječenje, zaštitu i pročišćavanje, baš kao što su rabili bijelu kadulju za istjerivanje negativnih duhova, energija i utjecaja. Noćas molim pet elemenata da podare moć tome bilju i pojačaju mu energiju."

Zrak oko mene odjednom se pokrenuo, izvlačeći dim iz dimne pletenice u zavijucima i pramenovima, i noseći ga po krugu kao da je to ruka nekog diva počela razmahivati zračne struje. Početnici u krugu zadivljeno su zažagorili, a ja sam uputila nijemu molitvu Nyx, punu zahvalnosti za to što je dopustila da se moja moć nad elementima tako bjelodano iskaže.

Kad se krug opet stišao, nastavila sam.

"Puni je mjesec čarobno doba, kad je veo između znanog i neznanog tanak, čak i ukloniv. To je zagonetno i čudesno, ali noćas bih se htjela posvetiti drugom vidu punoga mjeseca, jer to je izvrsno doba za dovršavanje ili okončavanje stvari. Noćas bih htjela okončati nešto: staru, negativnu reputaciju Kćeri i Sinova Mraka. Od ove noći punog mjeseca taj dio nas je okončan, i započelo je novo razdoblje." Nastavila sam hodati, krećući se oko kruga u smjeru kazaljke na satu. Pažljivo birajući riječi, kazala sam: "Ubuduće će Kćeri i Sinovi Mraka biti skupina puna časti i svrhovitosti, i smatram da će početnici koje je Nyx izabrala obdariti afinitetima za elemente valjano predstavljati ideale naše nove skupine."

Osmjehnula sam se Damienu.

"Moj prijatelj Damien najposebnija je osoba koju poznajem, premda mu je znalo biti vrlo teško ostati vjeran samome sebi. Vrsno on predstavlja zrak." Vjetar oko Damiena pojačao se kad mi je uputio stidljiv smiješak.

Zatim sam se obratila Shaunee.

"Moja prijateljica Shaunee najvjernija je osoba koju poznajem. Kad je ona uz vas, ostat će uz vas bili vi u pravu ili u krivu, a ako ste u krivu, sama će vam to kazati, ali neće vas napustiti. Vrsno ona predstavlja vatru." Shauneeina koža boje kave s mlijekom zasjala je kad joj se tijelo zažarilo, ne goreći, ali blistajući plamenom.

Prišla sam Erin.

"Ljepota moje prijateljice Erin zna ponekog navesti na zaključak da ona ima sjajnu kosu, ali ne i mozak. Nije to istina. Ona je jedna od najvaljanijih meni poznatih osoba, a Nyx je potvrdila da joj je nutrina bitna kad je izabrala Erin. Vrsno ona predstavlja vodu." Dok sam prolazila pokraj nje, čula sam šum razbijanja valova o obalu.

Zastala sam ispred Stevie Rae. Izgledala je umorno, s upadljivo tamnim podočnjacima na inače blijedoj koži jagodica, što sam mogla shvatiti. Očito se previše brinula za mene, kao i obično.

"Moja prijateljica Stevie Rae uvijek zna kad sam sretna ili tužna, uzrujana ili opuštena. Brine se za mene; brine se za sve svoje prijatelje, katkad je i previše zagrižena, i drago mi je da sada ima zemlju iz koje može crpsti snagu. Vrsno ona predstavlja zemlju."

Široko sam se osmjehnula Stevie Rae, a ona mi je uzvratila smiješkom, brzo trepćući da se ne rasplače. Zatim sam otišla do sredine kruga, gdje sam odložila ispletenu dimilicu i uzela purpurnu svijeću. "Savršena nisam, niti se mislim pretvarati da jesam. Obećavam vam, pak, da gajim iskrenu dobrostivost prema Kćerima i Sinovima Mraka, kao i prema svim početnicima u Kući Noći." Spremala sam se reći da se nadam da ću vrsno predstavljati duh kad je Erikov glas odjeknuo krugom.

"Vrsno ona predstavlja duh!"

Mojih četvero prijatelja glasno se složilo, a meni je bilo drago (a i nemalo me iznenadilo) kad sam čula da se odobravanju pridružilo još nekoliko početnika.

Dvadeset drugo poglavlje

Kad sam opet progovorila, svi su se smjesta stišali.

"Svatko od vas tko smatra da može utjelovljivati ideale Kćeri i Sinova Mraka, te davati sve od sebe da bude poseban, vjeran, vrstan, zagrižen i dobrostiv, moći će nastaviti članstvo u ovoj skupini. Ali znajte da će nam se pridruživati i drugi početnici, a njih nećemo prosuđivati prema izgledu ili društvu u kojem su. Odlučite sami, i kažite meni ili bilo kojem drugom Prefektu želite li ostati u ovoj skupini." Pogledala sam u oči pokoje bivše Afroditine friendice i dodala: "Nećemo vam zamjerati zbog prošlosti. Računa se samo vaše ponašanje od ovog trenutka." Nekoliko djevojaka odvratio je pogled od mene zbog grižnje savjesti, a još ih je nekoliko izgledalo kao da daju sve da ne zaplaču. Bilo mi je pogotovo drago vidjeti da je Deina čvrsto dočekala moj pogled i ozbiljno kimnula, možda ona ipak nije bila tako "strašna".

Odložila sam purpurnu svijeću i uzela veliki ceremonijalni pehar koji sam prije ispunila slatkim crnim vinom.

"A sad, pijmo u čast punoga mjeseca i svršetka koji vodi do novog početka." Dok sam obilazila krug nudeći svakog početnika vinom, recitirala sam molitvu za Obred punog mjeseca koju sam pronašla u staroj knjizi Mistični rituali kristalnog mjeseca, djelu Fione, vampyrske Pjesnikinje-laureata s početka 19. stoljeća.

Mjeseca svjetlosti zračna

Duboke zemlje otajstvo Tekuće vode snago

Gorućeg plama toplino

U ime Nyx, zazivljemo vas!

Usredotočila sam se na riječi krasne starinske pjesme, usrdno se nadajući da će noćas zaista započeti nešto posebno.

Boljetica liječenje

Krivdi ispravljanje

Nečisti pročišćavanje

Istina iskanje

U ime Nyx, zazivljemo vas!

Brzo sam se kretala oko kruga, sretna što su mi se učenici većinom smješkali i mrmorili "Blagoslovljena bila" nakon što bi otpili gutljaj iz pehara. Valjda nikome nije smetalo što u noćasnjem vinu nema krvi zlostavljanog početnika. (Odbila sam i pomisliti na to koliko bi meni odgovarao okus početničke krvi pomiješane s vinom.)

Mačji vidu Dupinski sluhu

Zmijska brzino Feniksa otajstvo

U ime Nyx, zazivljemo vas

i molimo da uz nas blagoslovljeni budete!

Ispila sam preostalo vino i vratila pehar na stol. Obrnutim sam redom zahvalila svakome elementu i odaslala ih, dok su Stevie Rae, Erin, Shaunee i naposljetku Damien jedno za drugim puhanjem gasili svijeće. Zatim sam okončala obred riječima:

"Ovaj Obred punog mjeseca je završio. Sretan susret i sretan rastanak i sretan ponovan susret!"

Početnici su ponovili:

"Sretan susret i sretan rastanak i sretan ponovan susret!" I to je bilo sve. Moj prvi obred na čelu Kćeri Mraka time je završio.

Zapravo, osjećala sam se pomalo prazno i zamalo tužno, znate, kao ono razočaranje koje se osjeti nakon čekanja i čekanja na proljetne praznike, koji onda dođu i shvatite da sad kad nema škole uopće nemate što raditi. Samo, dobro, stigla sam se tako osjećati tek otprilike sekundu prije nego što su se prijatelji sjatili oko mene, svi govoreći u isti mah o otiscima dlanova i betonu koji se prebrzo suši.

"Dajte, molim vas. Kao da moja Blizanka ne može prizvat malo vode da taj čas opet razrijedi taj beton ako se usudi sasušiti prije nego što stignemo otisnuti dlanove", rekla je Shaunee.

Erin je kimnula.

"Zato sam tu, Blizanko. Zato, a i da služim kao primjer nevjerojatno dobrog ukusa u modi."

"I jedno i drugo je jako važno, Blizanko."

Damien je napadno, preuveličano prevrnuo očima.

"Čujte, idemo samo otisnut dlanove i pokupit se odavde. Malo me boli stomak, a glava me rastura", rekla je Stevie Rae.

Kimnula sam, sasvim shvaćajući Stevie Rae. Probudile smo se tako kasno da nismo stigle ništa staviti u usta. I ja sam krepavala od gladi. A vjerojatno ću i sama dobiti glavobolju od manjka kofeina ako prilično brzo nešto ne pojedem i popijem.

"Slažem se sa Stevie Rae. Dajte da se požurimo i otisnemo dlanove, a onda se možemo pridružiti ostalima u drugoj sobi, gdje je hrana."

"Neferet je rekla kuharima da pripreme poseban stol za taco. Ranije sam bacio oko onamo i izgledalo je stvarno slasno", rekao je Damien.

"Pa, idemo onda. Dosta više otezanja", progundala je Stevie Rae i pratkički odmarširala do jednog betonskog četverokuta.

"Što je s njom?" šapnuo je Damien.

"Očito je pere PMS", rekla je Shaunee.

"Aha, već sam primijetila da izgleda nekako blijedo i podbuhlo, ali nisam htjela nešto spomenut, da ne ispadnem zlobna", rekla je Erin.

"Dajte da samo otisnemo dlanove, pa na jelo", rekla sam, izabravši jedan betonski četverokut, zadovoljna što se Erik odlučio za onaj odmah pokraj moga.

"Ovaj, namočio sam vam nekoliko ručnika u kuhinji, da si možete obrisati ruke kad završite", rekao je Jack, koji je izgledao vrlo slatko i plaho s punim naručjem vlažnih bijelih ručnika.

Osmjehnula sam mu se.

"Baš lijepo od tebe, Jack. Okej, da to obavimo!"

Izbliza sam vidjela da je beton uliven u nekakve kartonske kalupe, koji su izgledali kao da će se lako moći otrgnuti nakon što se beton sasuš. I dalje mi se sviđao Damienov prijedlog da stavimo otiske dlanova u dvorište pred blagovaonicom, pomalo poput osebujnih ploča za nogostup.

Beton je definitivno i dalje bio mokar, i puno smo se smijali dok smo otiskivali dlanove i zatim grančicama, po koje je trknuo Jack (svakako je bilo korisno imati tog dečka pri ruci), ispisivali svoja imena. Dok smo brisali ruke o ručnike i pregledavali učinjeno, Erik mi se prignuo i rekao mi:

"Stvarno mi je drago što me Neferet izabrala za Vijeće prefekata."

Zadržala sam jezik za zubima i kimnula. Da mu kažem da sam ga zapravo ja izabrala, te da su se Damien, Stevie Rae i Blizanke složili, vjerojatno bih mu smjesta ispuhala oduševljenje. Neferet je bila krupna stvar. A stvarno ne bi bilo nikakve štete (osim po moj ego) da ga pustim da misli kako ga je baš ona izabrala. Upravo sam se spremala promijeniti temu i pozvati sve u sobu s hranom, kad sam s desne strane začula neke čudne zvukove. Kad sam shvatila kakvi su to čudni zvukovi, osjetila sam kako mi se srce steže.

Stevie Rae je kašljala.

Damien mi je bio odmah zdesna. Iza njega su bile Blizanke. Stevie Rae se odlučila za betonski blok na samom desnom kraju, najbliži ulazu u sobu s hranom. Hrpa učenika već je jela, ali otprilike polovica okupljenih zadržala se da nas gleda kako otiskujemo dlanove i komentira, tako da je između Stevie Rae i mene bila još nekolicina, ali vidjela sam da ona i dalje kleči pred svojim betonskim blokom. Sigurno je osjetila moje oči na

sebi, jer se podigla u čučanj i pogledala prema meni. Čula sam kako se nakašljala. Uputila mi je umoran osmijeh i vidjela sam kako sliježe ramenima i zatim bezglasno oblikuje riječi: *Žaba u grlu*. I sjetila sam se da je to kazala i za vrijeme nastupa s monolozima. I tada je kašljala.

Ne okrenuvši se prema Eriku, kazala sam mu:

"Idi po Neferet. Brzo!"

Ustala sam i krenula prema njoj. Stevie Rae je već bila otisnula dlanove i potpisala se, i upravo je brisala ruke o ručnik. Prije nego što sam uspjela stići do nje, obuzeo ju je grčevit kašalj. Ramena su joj se stala tresti. Ručnik je stavila na usta.

Zatim sam osjetila miris, i bilo mi je kao da sam se zabila u nevidljivi zid. Oblila me aroma krvi, zavodljiva, primamljiva i grozomorna. Zastala sam i zažmirila. Možda bih, da ostanem potpuno mirna i ne otvorim ih, uspjela uvjeriti sebe da je sve ovo samo ružan san, da ću se probuditi za nekoliko sati, i dalje nervozna zbog Obreda punog mjeseca, dok Nala spokojno hrče na mom jastuku, a s jednakim spokojem na krevetu do moga hrče Stevie Rae.

Osjetila sam kako me netko obgrlio, a svejedno se nisam pomaknula.

"Trebaš joj, Zoey." Damienu je glas tek blago podrhtavao.

Otvorila sam oči i zagledala se u njega. Već je plakao.

"Mislim da ja neću to moći."

Čvršće me stisnuo oko ramena.

"Da, moći ćeš. Moraš."

"Zoey!" zajecala je Stevie Rae.

Ne pomislivši ništa više, istrgnula sam se iz Damienova stiska i pritrčala svojoj najboljoj prijateljici. Klečala je i privijala krvavi ručnik uz prsa. Opet je zakašljala, grcajući, i još joj je krvi briznulo iz usta i nosa.

"Daj mi još ručnika!" graknula sam na Erin, koja je sva blijeda i umuknula sjedila do Stevie Rae. Zatim sam čučnula pred Stevie Rae. "Sve će biti okej. Obećavam ti. Bit će okej."

Stevie Rae je plakala, a suze su joj imale crvenkastu nijansu. Odmahnula je glavom.

"Neće. Ne može. Umirem." Glas joj je bio slab i grgljav dok je nastojala govoriti kroz krv koja joj se izlivala u pluća i grlo.

"Ostajem s tobom. Neću te pustiti da budeš sama", rekla sam. Ščepala me za ruku, a ja sam se zgranula kad sam osjetila kako joj je šaka hladna.

"Strah me je, Z."

"Znam, i mene je strah. Ali proći ćemo ovo zajedno. Obećavam ti."

Erin mi je pružila hrpu ručnika. Uzela sam krvavi ručnik iz ruku Stevie Rae i počela joj brisati lice i usta čistim, ali opet je zakašljala i nisam je više

mogla sustizati. Krvi je naprosto bilo previše. A Stevie Rae se sada tako snažno tresla da nije sama mogla držati ručnik. Jauknula sam, povukla je sebi u krilo i obujmila rukama, i kao da je ona opet malo dijete počela je ljuljati, govoreći joj i govoreći da će sve biti u redu, da je neću napustiti.

"Zoey, ovo možda pomogne." Potpuno sam smetnula s uma da oko nas ima i drugih, pa me Damienov glas iznenadio. Podigla sam pogled i vidjela da u ruci ima ponovno pripaljenu zelenu svijeću koja predstavlja zemlju. Onda mi je nekako, usred straha i beznada, ponovno proradio instinkt, i odjednom sam se osjetila vrlo smireno.

"Spusti se ovamo, Damien. Prinesi svijeću do nje."

Damien je kleknuo i, ne hajući za sve veću lokvu krvi koja nas je okruživala i natapala, primaknuo se sasvim uz Stevie Rae, držeći svijeću pred njenim licem. Prije sam osjetila nego što sam vidjela da su Erin i Shauneer kleknule svaka s jedne moje strane, i osjetila sam kako me njihova bliskost osnažuje.

"Stevie Rae, mila, otvori oči."

S gadnim, grgljavim udahom, Stevie Rae je titravo podigla kapke. Bjeloočnice su joj bile potpuno crvene, a ružičaste su joj suze curile niz bezbojne obraze, ali pogled joj je pao na svijeću, i zadržao se na njoj.

"Prizivam nam sada element zemlju." Glas mi je jačao i postajao glasniji dok sam govorila. "I molim da zemlja bude uz ovu vrlo iznimnu početnicu, Stevie Rae Johnson, tako nedavno obdarenu afinitetom za taj element. Zemlja je naš dom, naša hraniteljica, i zemlji ćemo se svi mi jednoga dana vratiti. Noćas molim zemlju da prihvati i utješi Stevie Rae, i da podari spokoj njenu povratku kući."

Uz nalet miomirisnog zraka odjednom su nas okružili mirisi i zvukovi voćnjaka. Osjetila sam aromu jabuka i sijena, i začula cvrkut ptica i zujanje pčela. Kutovi porumenjelih usana Stevie Rae podigli su se uvis. Pogled joj se ni trenutka nije odmaknuo od zelene svijeće, ali prošaptala je:

"Više me nije strah, Z."

Onda sam začula kako se ulazna vrata s treskom otvaraju, i Neferet se zatekla pokraj mene, u čučnju. Krenula je razmicati Damiena i Blizanke da joj ne smetaju i preuzimati Stevie Rae iz mog zagrljaja. Glas mi je silovito grmnuo dvoranom, i vidjela sam kako se čak i Neferet iznenađeno lecnula.

"Ne! Ostat ćemo uz nju. Treba joj njen element, a trebamo joj i mi."

"Pa dobro", rekla je Neferet. "Ionako samo što nije. Pomozi mi dati joj ovo da popije, kako joj konac ne bi bio bolan."

Krenula sam uzeti od nje fijolu s mliječnom tekućinom, kad je Stevie Rae progovorila iznenađujuće jasno.

"Ne treba mi. Otkako je zemlja stigla, ne osjećam nikakvu bol."

"Naravno da je ne osjećaš, dijete." Neferet je dotaknula krvlju umrljani obraz Stevie Rae, i osjetila sam kako joj se tijelo opušta i potpuno prestaje podrhtavati. Zatim je Nadsvećenica podigla pogled. "Pomozite Zoey da je podigne na nosila. Neka ostanu zajedno. Odvedimo je u ambulantu", kazala mi je Neferet.

Kimnula sam. Snažne su ruke podigle Stevie Rae i mene, i trenutak potom smjestili su me na nosila, i dalje sa Stevie Rae u zagrljaju. S Damienom, Shaunee, Erin i Erikom oko sebe, hitro su nas iznijeli van, u noć. Kasnije sam se prisjećala cijelog niza čudnih pojedinosti o tom kratkom putu od društvenog doma do ambulante, kako je snijeg gusto padao, ali nijedna pahuljica kao da nas nije ni dotakla. I sve je djelovalo neprirodno tiho, kao da se zemlja primirila jer je već počela žalovati. Nastavila sam šaptati Stevie Rae, govoreći joj da je sve kako treba, i da nema razloga za strah. Sjećam se kako se nagnula i povratila krv preko ruba nosila, i kako su jarkocrvene kapljice izgledale spram čiste bjeline netom napadala snijega.

Onda smo se zatekle u ambulanti, gdje su nas prebacili s nosila na krevet. Neferet je mahnula mojim prijateljima da nam se približe. Damien se šćućurio uz Stevie Rae. I dalje je držao upaljenu zelenu svijeću, koju je podigao tako da je Stevie Rae vidi ako opet otvori oči. Duboko sam, polako udahnula. Zrak oko nas i dalje je bio pun jabučnih latica i cvrkuta ptica. Tada je Stevie Rae otvorila oči. Par puta je trepnula, kao da je zbunjena, a onda je pogledala u mene i nasmiješila se.

"Hoćeš reći mojoj mami i tati da ih volim?" Razumjela sam što mi govori, ali zvučala je slabašno, a glas joj je bio pun užasne vlažnosti.

"Naravno da hoću", brzo sam joj rekla.

"I još nešto učinit za mene?"

"Što god želiš."

"Ti baš i nemaš mamu i tatu, pa hoćeš onda reći mojoj mami da si joj sada ti kći? Mislim da bih se manje brinula za njih da znam da ste svi vi svoji."

Suze su mi se slijevale niz obraze i morala sam nekoliko puta udahnuti kroz jecaje prije nego što sam joj uspjela odgovoriti.

"Nemoj se ti ništa brinuti. Reći ću im."

Kapci su joj zatitrali i opet se osmjehnula.

"Dobro. Mama će ti raditi kekse s čokoladnim mrvicama." S upadljivim naporom opet je otvorila oči i pogledala Damiena, Shaunee i Erin oko sebe.

"Samo vi budite uz Zoey. Ne dajte ničemu da vas rastavi."

"Bez brige", prošaptao je Damien kroz suze.

"Čuvat ćemo ti je", uspjela je kazati Shaunee. Erin je čvrsto držala Shaunee za ruku i ridala, ali potvrdno je kimnula i nasmiješila se Stevie Rae.

"Dobro", rekla je Stevie Rae. Zatim je zažmirila. "Z, sad bih malo odspavala, može?"

"Može, mila", rekla sam.

Još jedanput je podigla kapke i pogledala u mene.

"Hoćeš ostat uz mene?" Čvršće sam je prigrlila.

"Ne idem ja nikamo. Samo se ti odmori. Svi ćemo mi biti odmah tu uz tebe."

"Kej..." tiho je rekla.

Stevie Rae je sklopila oči. Još je nekoliko puta grgljavo udahnula. Zatim sam osjetila kako mi postaje potpuno mlitava u naručju, i više nije udahnula. Usne su joj se rastvorile tek malo, kao da se smiješi. Krv joj je curila iz usta, iz očiju, nosa i ušiju, ali nisam joj osjećala miris.

Jedino sam osjećala arome zemlje.

A onda se, sa silovitim naletom vjetra puna mirisa livade, zelena svijeća ugasila, a moja je najbolja prijateljica umrla.

Dvadeset treće poglavlje

"Zoey, srce, moraš je pustiti."

Damienov glas nije mi se zaista registrirao u svijesti. Mislim ono, čula sam ja njegove riječi, ali bilo mi je kao da govori nekim čudnim stranim jezikom. Ništa ga nisam shvaćala.

"Zoey, hajde, pođi sada s nama."

To je rekla Shaunee. Zar ne bi sad trebala i Erin nešto pridometnuti? Jedva da mi se ta misao stigla oblikovati u glavi kad sam začula:

"Aha, Zoey, daj, pođi s nama." A, eto Erin.

"U šoku je. Smireno joj se obraćajte i pokušajte je nagovoriti da pusti tijelo Stevie Rae", rekla je Neferet.

Tijelo Stevie Rae. Riječi su mi čudno odjeknule u svijesti. Držala sam se za nešto. Toliko mi je bilo jasno. Ali žmirila sam i bilo mi je stvarno, stvarno hladno. Nisam htjela otvoriti oči, i nisam imala dojam da će mi ikad više biti toplo.

"Imam jednu ideju." Damienov glas počeo mi se odbijati po svijesti kao po fliperu. "Nemamo svijeće i nemamo sveti krug, ali nije da Nyx nije ovdje. Iskoristimo svoje elemente da joj pomognemo. Ja ću prvi."

Osjetila sam kako me nečija šaka prima za mišicu, a onda sam čula kako Damien mrmlja nešto o tome da poziva zrak da raspiri miris smrti i očaja. Jak je vjetar zahujao oko mene, i zadrhtala sam.

"Idem sad radije ja. Izgleda mi kao da se smrzava." To je rekla Shaunee. Netko drugi dotaknuo mi je nadlakticu i nakon nekoliko riječi koje nisam sasvim shvalila, osjetila sam da me okružila toplina, kao da stojim vrlo blizu otvorenom kaminu.

"Na meni je red", rekla je Erin. "Prizivam vodu i molim te da spereš s moje prijateljice i buduće Nadsvećenice tugu i bol koje sad osjeća. Znam da se ne mogu u cijelosti ukloniti, ali usrdno te molim da je lišiš bar onolike količine da može nekako nastaviti dalje." Njene su mi riječi jasnije odjeknule u svijesti, ali i dalje nisam htjela otvoriti oči.

"Još jedan element postoji u krugu."

Iznenadila sam se kad sam čula Erikove riječi. Dio mene htio je da otvorim oči kako bih ga vidjela, ali ostatak mene, preveliki dio mene, odbio se pomaknuti.

"Ali Zoey uvijek manifestira duh", rekao je Damien.

"Zoey u ovom trenutku ne može ništa samostalno manifestirati. Pružimo joj pomoć." Dvije snažne ruke primile su me za ramena, zajedno s drugim šakama koje su me primile po mjestima na rukama. "Nemam afiniteta za te stvari, ali ipak mi je stalo do toga što će biti sa Zoey, a ona je obdarena afinitetom za svih pet elemenata", rekao je Erik. "Zato ja, zajedno sa svim njezinim prijateljima, molim element duh da joj pomogne da se probudi, kako bi mogla prijeći preko smrti svoje najbolje prijateljice."

Kao od elektrošoka, tijelo mi se odjednom trznulo, ispunjeno nevjerojatnim pojmom svijesti. Usprkos sklopljenim kopcima ugledala sam nasmiješeno lice Stevie Rae. Nije bilo krvavo i blijedo, kao zadnji put kad mi se nasmiješila. Lik koji sam vidjela bila je zdrava, sretna Stevie Rae, koja je hodala u naručje predivno poznate žene i radosno se smijala.

Nyx, pomislila sam, to Božica grli Stevie Rae.

I oči su mi se otvorile.

"Zoey! Vratila si nam se!" kriknuo je Damien.

"Z, sad bi trebala pustiti Stevie Rae", ozbiljno je rekao Erik.

Prešla sam pogledom s Damiena na Erika. Onda su mi se oči okrenule prema Shaunee i Erin. Sve četvero mojih prijatelja držalo je ruke na meni, i svi su plakali. Tada sam shvatila što to privijam uza se. Polako sam spustila pogled.

Stevie Rae je izgledala spokojno. Bila je preblijeda, i usne su joj postajale plave, ali oči su joj bile sklopljene, a lice opušteno, premda cijelo umrljano krvlju. Krv joj više nije kapala iz tjelesnih otvora, i dio moje svijesti shvatio je da ima pogrešan miris, ustajao, star, mrtav. Gotovo sličan plijesni. "Z", rekao je Erik. "Moraš je pustiti." Pogledom sam mu pronašla oči.

"Ali rekla sam joj da ću ostati s njom." Glas mi je zvučao čudno i hrapavo.

"I jesi. Ostala si cijelo vrijeme s njom. Ona više nije s nama, pa ništa više ne možeš učiniti."

"Molim te, Zoey", rekao je Damien.

"Neferet je mora urediti, da je njena mama može vidjeti", rekla je Shaunee.

"Znaš da joj ne bi bilo drago da je mama i tata vide svu u krvi", rekla je Erin.

"Okej, ali... ali ne znam kako da je pustim." Glas mi je pukao i osjetila sam kako mi se svježe suze slijevaju niz obraze.

"Uzet ću je ja od tebe, Zoeybird." Neferet je ispružila ruke, kao da je spremna primiti bebu koju sam dosad nosila. Izgledala je tako tužno, tako lijepo i snažno, tako poznato, da sam zaboravila na sve svoje nedoumice o njoj, te naprosto kimnula i polako se nagnula prema njoj. Neferet je podvukla ruke pod tijelo Stevie Rae i digla je s mene. Bolje je primila Stevie Rae, a onda se okrenula i nježno je položila na prazan krevet do moga.

Pogledala sam kakva sam. Nova crna haljina bila mi je natopljena krvlju koja se već krutila i sušila. Srebrne su niti još htjele svjetlucati pod plinskom rasvjetom ambulante, ali umjesto čiste svjetlosti kojom su se prije presijavale, sada su titrale nijansom bakra. Nisam ih mogla samo gledati. Morala sam se maknuti. Morala sam se pokupiti odavde i skinuti tu haljinu sa sebe. Prebacila sam noge preko ruba kreveta i pokušala stati, ali prostorija se počela zanositi i okretati oko mene. Zatim su se snažne ruke mojih prijatelja opet našle na mojim rukama, i osjetila sam kako me njihova toplina usidrila u zemlju.

"Odvedite je natrag u njezinu sobu. Skinite joj tu haljinu i operite je. Pobrinite se da zatim legne u krevet i da joj bude toplo i tiho." Neferet je govorila o meni kao da me nema, ali baš me bilo briga. Nisam htjela biti tamo. Nisam htjela ništa od toga. "Dajte joj ovo da popije prije nego što je stavite da spava. Pomoći će da joj noćne more ne remete snove." Osjetila sam meku Neferetinu ruku na svom obrazu. Šokirala me toplina koja je prešla iz njena tijela u moje, i nagoni sam se trgnula od nje. "Budi dobro, Zoeybird", blago je rekla Neferet. "Dajem ti riječ da ćeš se oporaviti od ovoga." Nisam je pogledala, ali znala sam da se opet obratila mojim prijateljima. "Odvedite je sada u dom."

Kretala sam se nekamo. Erik je išao s jedne moje strane, sigurno me držeći ispod desnog lakta, a Damien mi je bio slijeva, i također me čvrsto pridržavao. Blizanke su išle odmah iza nas. Nitko ništa nije rekao dok su me izvodili odande. Osvrnula sam se i ugledala beživotno tijelo Stevie Rae u krevetu. Izgledala je gotovo kao da spava, ali znala sam da nije tako. Znala sam da je mrtva.

Nas petero izašlo je iz ambulante u snježnu noć. Počela sam drhtati, i zastali smo dovoljno dugo da Erik skine sako i ogrne me njime. Svidio mi se njegov miris, i pokušala sam misliti na njega, a ne na tajac koji je vladao među početnicima kraj kojih smo prolazili, niti na to kako se svaki od njih, bio sam ili u grupici, micao s pločnika kad bismo mu mi prišli, spuštao glavu i šutke stavljao desnu šaku preko srca.

Stigli smo do doma za svega nekoliko sekundi, bar mi se tako činilo. Kad smo ušli u glavnu prostoriju, sve djevojke koje su gledale televiziju i sjedile unaokolo u grupicama totalno su umuknule. Nisam pogledala ni u jednu od njih. Samo sam pustila da me Erik i Damien odvedu na stubište, ali prije nego što smo stigli onamo, Afrodita nam se ispriječila na putu. Čvrsto sam zatreptala da se mogu usredotočiti na njeno lice. Djelovala mi je umorno.

"Žao mi je što je Stevie Rae umrla. Nisam to htjela", rekla je Afrodita.

"Da nam nisi ni zucnula, kučko kučkasta!" zarežala je Shaunee. Ona i Erin primaknule su se za korak, izgledajući kao da bi najradije htjele prebiti Afroditu na mrtvo ime.

"Ne, čekajte", prisilila sam se da kažem, a one su zastale. "Trebam popričati s Afroditom."

Prijatelji su me pogledali kao da sam do kraja sišla s uma, ali iskoračila sam iz gnijezda ruku koje su me podupirale i nesigurno se odmaknula nekoliko koraka od ostalih. Afrodita je malo oklijevala, a onda je pošla za mnom.

"Jesi li znala što će se dogoditi Stevie Rae?" upitala sam je, govoreći prigušeno. "Jesi li imala viziju o njoj?"

Afrodita je polako odmahнула glavom.

"Ne. Samo sam imala predosjećaj. Znala sam da će se noćas zbiti nešto grozno."

"I ja ih dobivam", tiho sam rekla.

"Predosjećaje o stvarima ili ljudima?" Kimnula sam.

"Teži su mi od vizija, nisu tako konkretni. Jesi li imala predosjećaj o Stevie Rae?" upitala me.

"Ne. Nisam imala blage veze, makar kad se sada prisjetim toga, uviđam naznake da nešto s njom nije bilo u redu.

Afrodita me pogledala u oči.

"Nisi to mogla spriječiti. Nisi je mogla spasiti. Nyx ti nije dala do znanja da će se to dogoditi jer ništa tu nisi mogla učiniti."

"Odakle znaš? Neferet kaže da te Nyx napustila", rekla sam joj neuvijeno. Znala sam da sam namjerno okrutna prema njoj. Nije me bilo briga. Htjela

sam da svima bude grozno kao meni. Gledajući me i dalje ravno u oči, Afrodita je rekla:

"Neferet laže." Krenula je da će otići od mene, ali onda se predomislila i vratila. "I nemoj piti to što ti je već dala", rekla je. Zatim je izašla iz prostorije.

Erik, Damien i Blizanke za tren oka našli su se uz mene.

"Šta god da ti je ta kučka rekla, nemoj je slušati", uspuhano je rekla Shaunee.

"Ako je rekla nešto ružno o Stevie Rae, pičku ćemo joj razbit", rekla je Erin.

"Ne. Nije bilo ništa takvo. Samo mi je rekla da joj je žao, to je sve."

"Zašto si uopće htjela razgovarati s njom?" upitao me Erik. On i Damien opet su me počeli pridržavati, i sad su me vodili stubištem na kat.

"Htjela sam čuti je li imala viziju o smrti Stevie Rae", rekla sam.

"Ali Neferet je jasno rekla da je Nyx okrenula Afroditi leđa", rekao je Damien.

"Svejedno sam je htjela pitati." Mislila sam dodati da je Afrodita imala pravo za nesreću koja je zamalo snašla moju baku, ali nisam mogla to spomenuti pred Erikom. Došli smo do vrata moje sobe, naše sobe, sobe Stevie Rae i mene, i stala sam. Erik mi ih je otvorio, i ušli smo.

"Ne!" zgranula sam se. "Odnijeli su njene stvari! Nisu smjeli!" Svega što je značilo Stevie Rae više nije bilo, od lampe u obliku kaubojske čizme i postera Kennyja Chesneyja, do sata s Elvisom koji miješa bokovima. Police iznad njena stola za komp bile su prazne. Ni kompjutera joj nije bilo. Znala sam da joj ni odjeće više neće biti, ako pogledam u njen ormar.

Erik me obgrlio.

"To svaki put učine. Bez brige, nisu joj bacili stvari. Samo su ih preselili, da te ne rastužuju. Ako želiš nešto što joj je pripadalo, a njezina se obitelj ne bude bunila, dat će ti."

Nisam znala što da kažem.

Nisam željela stvari Stevie Rae.

Željela sam Stevie Rae.

"Zoey, stvarno bi trebala skinuti tu odjeću i otići pod vrući tuš", blago mi je rekao Damien.

"Okej", rekla sam.

"Dok se tuširaš, mi ćemo li donijeli nešto za jest", rekla je Shaunee.

"Nisam gladna."

"Moraš jesti. Donijet ćemo ti nešto jednostavno, tipa juhe. Okej?" rekla je Erin. Izgledala je tako pogođeno, i tako je očito nastojala nekako, bilo

kako, pomoći da mi bude bolje, da sam kimnula. A bila sam preumorna za ikakve rasprave.

"Okej."

"Ostao bih, ali večerje je prošlo, i ne smijem biti u djevojačkom domu", rekao je Erik.

"Sve okej. Shvaćam."

"I ja bih ostao, ali, eto, nisam zaista djevojka", rekao je Damien.

Znala sam da me nastoji natjerati na osmijeh, pa sam silom podigla kutove usana. Pretpostavila sam da izgledam kao jedan od onih strašnih, tužnih klaunova kojima je na licu naslikan osmijeh zajedno sa suzom. Erik me zagrlio, kao i Damien. Zatim su otišli.

"Hoćeš da netko od nas ostane s tobom dok se tuširaš?" upitala me Shaunee.

"Ne, moći ću sama."

"Okej. Eto..." Shaunee je izgledala kao da će se opet rasplakati.

"Odmah se vraćamo." Erin je primila Shaunee za ruku i izašle su iz sobe, zatvarajući vrata tihim, završnim škljocajem.

Pomaknula sam se pažljivo, kao da me netko uključio, ali samo na najnižu brzinu. Skinula sam haljinu, grudnjak i gaćice i stavila ih u koš s plastičnom vrećom za smeće koji je stajao u kutu naše, hoću reći, moje sobe. Zavezala sam plastičnu vreću i stavila je do vrata. Znala sam da će mi ju jedna Blizanka odnijeti u smeće. Otišla sam u kupaonicu i htjela stati ravno pod tuš, ali primijetila sam svoj odraz i zastala, buljeći.

Opet sam se pretvorila u poznatu neznanku. Izgledala sam užasno. Bila sam blijeda, ali podočnjaci su mi bili tamni kao masnice. Tetovaže na licu, leđima i ramenima isticale su mi se tamnim, safirnim kontrastom spram bjeline kože i mrljama krvi boje hrđe koje su mi prekrivale tijelo. Oči su mi djelovale golemo i neuobičajeno tamno.

Nisam skinula svoju ogrlicu Kćeri Mraka. Srebro lanca i bakrena boja granata lagano su se presijavale na svjetlu.

"Zašto?" prošaptala sam. "Zašto si pustila da Stevie Rae umre?"

Nisam zaista očekivala odgovor, a nisam ga ni dobila.

I tako sam stala pod tuš i ostala tako vrlo dugo, puštajući da mi se suze miješaju s vodom i krvlju i otječu niz slivnik.

Dvadeset četvrto poglavlje

Kad sam izašla iz kupaonice, Shaunee i Erin sjedile su na krevetu Stevie Rae. Između sebe stavile su pladanj sa zdjelom juhe, nešto krekeri i limenkom kole, nedijetalne. Razgovarale su ispod glasa, ali prestale su čim sam ušla u sobu. Uzdahnula sam i sjela na svoj krevet.

"Ako se počnete ponašati abnormalno u mojoj blizini, ja neću ovo izdržati."

"Sori", zajedno su promrmljale, razmijenivši plahe poglede. Onda mi je Shaunee pružila pladanj. Pogledala sam u hranu kao da se ne mogu sjetiti što se s njom radi.

"Moraš jesti da možeš popit ono što nam je Neferet dala da ti damo", rekla je Erin.

"Plus, možda ti bude bolje od toga", rekla je Shaunee.

"Mislim da mi nikada neće biti bolje."

Erinine oči ispunile su se suzama koje su se prebile i potekle joj niz obraze.

"Nemoj to govoriti, Zoey. Ako ti nikada ne bude bolje, onda neće ni nikome od nas."

"Moraš pokušat, Zoey. Stevie Rae bi se u suprotnom stvarno ljutila na tebe", rekla je Shaunee, šmrcajući od suza.

"Imate pravo. Sigurno se bi." Uzela sam žlicu i počela srkati juhu. Bila je pileća s knedlama, i počela mi se poznato, toplo slijevati niz grlo, šireći mi se u tijelo i rastjerujući dio te strahovite studeni koju sam osjećala.

"A kad bi se ona razljutila, razulario bi joj se onaj njen govor", rekla je Shaunee. Na to smo se Erin i ja osmjehnule.

"Dajte, ponašajte se lijepo", otegnuto je rekla Erin, ponavljajući riječi koje je Stevie Rae milijun puta rekla Blizankama.

Osmjehnule smo se na to, i postalo mi je nekako lakše gutati juhu. Otprilike na pola zdjele nešto mi je odjednom palo na pamet.

"Neće za nju održati pogreb ili nešto takvo, je li?"

Blizanke su odmahnule glavom.

"A-a", rekla je Shaunee.

"Nikad toga nema", rekla je Erin.

"Pa, Blizanko, mislim da ga nekiput roditelji održe za svoje dijete, ali ne tu, nego u rodnom mjestu."

"Istina, Blizanko", rekla je Erin. "Ali ne bih rekla da će itko odavde putovati u..." nije dovršila, razmišljajući. "Kako se zvalo ono malo seljačko mjesto iz koga je Stevie Rae?"

"Henrietta", rekla sam. "Dom borbenih kokoši."

"Borbenih kokoši?" rekle su Blizanke uglas.

Kimnula sam.

"Stevie Rae šizila je zbog toga. Makar je bila seljanka, nije joj bilo okej biti i borbeni kokoš."

"Kokoši se bore?" priupitala je Shaunee.

Erin je slegnula ramenima.

"Odakle da znam, Blizanko?"

"Mislila sam da se samo kokoti bore", rekla sam. Sve smo se pogledale, rekle:

"Kokoti!" a onda prasnule u smijeh, koji se prilično brzo pomiješao sa suzama.

"Stevie Rae bi se smijala na to ko luda", rekla sam kad sam opet došla do daha.

"Je li hoće stvarno biti okej, Zoey?" upitala me Shaunee. "Je li hoće?" ponovila je Erin.

"Mislim da hoće", rekla sam. "Kako?" upitala je Shaunee.

"Ne znam baš. Mislim da samo možemo izlaziti nakraj s jednim po jednim danom."

Začudo, pojela sam juhu do kraja. Stvarno sam se osjetila bolje, toplije, normalnije. K tome sam bila nevjerojatno umorna. Blizanke su sigurno primijetile da su mi kapci postali teški, jer mi je Erin odnijela pladanj s krila. Shaunee mi je pružila malu fijalu mliječne tekućine.

"Neferet je rekla da bi trebala popiti ovo, da će ti to pomoći da spavaš bez mora", rekla je.

"Hvala." Uzela sam je od nje, ali nisam popila. Ona i Erin samo su stale, gledajući me. "Popiti ću za minutu. Nakon što odem na zahod. Samo mi ostavite kolu, ako slučajno bude gorko."

To ih je očito zadovoljilo. Prije nego što su otišle, Shaunee je rekla:

"Zoey, je li ti treba možda još nešto?"

"Ne, ali hvala."

"Zvat ćeš nas ako ti bilo što zatreba, je li tako?" rekla je Erin. "Obećale smo Stevie Rae..." Glas joj je pukao, pa je Shaunee dovršila umjesto nje: "Obećale smo joj da ćemo se brinuti za tebe, a mi svoja obećanja ispunjavamo."

"Zvat ću vas", rekla sam.

"Kej", rekle su. "Noć..."

"Noć", dobacila sam im dok su zatvarale vrata.

Čim su izašle, izlila sam kremastu bijelu tekućinu u umivaonik i bacila fijalu. Zatim sam ostala sama. Bacila sam pogled na budilicu, 6:00 ujutro. Čudo jedno koliko se sve uspjelo promijeniti za svega nekoliko sati. Premda sam ih tjerala od sebe, bljeskovi prisjećanja na smrt Stevie Rae stalno su mi se vrtjeli po glavi, kao da mi je iza očiju smješteno nekakvo

užasno filmsko platno. Poskočila sam kad mi je zazvonio mobitel. Pogledala sam tko me zove. Bio je to broj moje bake! Naglo me oblilo olakšanje. Otklopila sam mob i pokušala ne briznuti u plač.

"Tako mi je drago što si me nazvala, bako!"

"Ptičice, probudila sam se iz sna o tebi. Je li sve kako treba?" U zabrinutom joj se glasu čulo da već zna da nije, što me nije iznenadilo. Baka i ja cijelog smo mog života bile povezane.

"Ne. Ništa nije kako treba", prošaptala sam kad sam opet zaplakala. "Bako, noćas je umrla Stevie Rae."

"O, Zoey! Tako mi je strahovito žao!"

"Umrla mi je na rukama, bako, svega koju minutu nakon što joj je Nyx podarila afinitet za element zemlju."

"Sigurno joj je bila velika utjeha što si na koncu bila uz nju." Čula sam da i baka sada plače.

"Svi smo mi bili uz nju, svi moji prijatelji."

"A i Nyx je sigurno bila uz nju."

"Da", glas mi je zapeo o jecaj. "Mislim daje Božica bila, ali nije mi jasno, bako. Nema mi nikakvog smisla da bi Nyx obdarila Stevie Rae, a onda je pustila da umre."

"Smrt nikad nema smisla kad pogodi mlade. Ali vjerujem da je tvoja Božica bila bliska sa Stevie Rae, premda ju je smrt prerano snašla, i da sad ona spokojno počiva uz Nyx."

"Nadam se."

"Voljela bih da te mogu posjetiti, ali napadalo je toliko snijega da su ceste kod nas neprohodne. Što kažeš na to da danas postim uz molitve za Stevie Rae?"

"Hvala ti, bako. Znam da bi ti ona bila zahvalna."

"I, srce, moraš prijeći preko toga."

"Kako, bako?"

"Odajući počast uspomeni na nju, tako što ćeš živjeti životom zbog kakvog bi se ona ponosila tobom. Živi ga i za nju."

"Teško je, bako, pogotovo kad bi vampovi htjeli da samo tako zaboravimo na učenike koji umru. Doživljavaju ih kao rupe na kolniku, kao nešto zbog čega treba samo malo usporiti, a onda nastaviti po starom."

"Ne bih htjela nagađati što misli tvoja Nadsvećenica, a ni itko od ostalih odraslih vampyra, ali to mi djeluje kratkovidno. Smrt je teže podnošljiva ako prođe nepriznata."

"Tako i ja mislim. Zapravo, tako je i Stevie Rae mislila." Zatim mi je nešto palo na pamet, zajedno spredosjećajem da bi tako i trebalo postupiti.

"Mogu to promijeniti. Dopustili to oni meni ili ne, pobrinut ću se za to da smrt Stevie Rae bude časno obilježena. Bit će ona više od rupe na kolniku."

"Nemoj si stvoriti neprilike, srce."

"Bako, najmoćnija sam početnica u povijesti vampyra. Mislim da bih trebala biti spremna na izvjesne neprilike ako je u pitanju nešto do čega mi je stvarno stalo."

Baka je pričekala, a onda rekla:

"Mislim da si tu možda u pravu, Zoeybird."

"Volim te, bako."

"Volim i ja tebe, u-we-tsi-a-ge-ya." Od riječi Cherokeeja za kćer osjetila sam se voljeno i sigurno. "A sad bih htjela da pokušaš zaspati. Znaj da ću se moliti za tebe, moleći duhove naših baka da te čuvaju i tješe."

"Hvala, bako. 'Đenja."

"Doviđenja, Zoeybird."

Blago sam sklopila mobitel. Osjećala sam se bolje sada, nakon što sam razgovarala s bakom. Prije mi je bilo kao da mi je golem nevidljivi uteg tištao prsa. Sad, kad se malo odmaknuo, lakše sam disala. Krenula sam leći, kad je Nala ušla kroz mačja vratašca, skočila na moj krevet i smjesta me počela obasipati svojim mi-af-aukanjem.

Počela sam je maziti i govoriti joj kako mi je drago što je vidim, a onda mi je pogled pao na prazni krevet Stevie Rae. Ona se uvijek smijala Nalinoj mrzovoljnosti, i govorila da joj zvuči kao nekakva baba, ali voljela je tu mačku jednako kao i ja. Oči su me zapekle od suza i upitala sam se postoji li granica do koje netko može plakati. U tom trenutku mobitel mi je zvrnuo, dajući mi do znanja da sam dobila novi SMS.

Protrljala sam oči da ih razbistrim i opet otklopila mob.

Jesi OK? Neš nije u redu.

Bio je to Heath. Pa, sad barem više nije moglo biti sumnje da smo on i ja povezani Utiskivanjem. A blage veze nisam imala što da poduzmem oko toga.

Loš dan. Umrla mi je najbolja frendica, odgovorila sam mu SMS-om.

Prošlo je tako dugo vremena da sam već pomislila da mi neće odgovoriti.

Onda mi je telefon napokon opet zvrnuo.

I meni su frendovi umrli.

Sklopila sam oči. Kako sam mogla smetnuti s uma da su dva Heathova prijatelja poginula prije svega nekoliko dana?

Žao mi je, otipkala sam mu odgovor.

I meni. Oš da te dođem vidit?

Kad mi je moćno da! grunulo tijelom iznenadila sam se, ali valjda se nisam trebala. Bilo bi prekrasno pronaći zaborav u Heathovu zagrljaju... u grimiznoj zavodljivosti Heathove krvi...

Ne, brže-bolje sam otipkala drhtavim rukama. Moraš u školu.

A ne zapado je snjeg!

Osmjehnula sam se i provela slatkih sekundu-dvije želeći da se mogu vratiti u vrijeme kad bi to što je snjeg zapadao značilo da imam minipraznik pun snježnih igara s prijateljima, nakon kojih ćemo se sklupčati da gledamo posuđene filmove i jedemo dostavljenu pizzu. Mob mi je opet zvrnuo, prenuvši me iz snatrenja o prošlom životu.

Olakšaću ti u petak.

Uzdahnula sam. Totalno sam već zaboravila da sam obećala Heathu da ću se naći s njim u petak nakon utakmice. Ne bih se smjela naći s njim. Znala sam to. U stvari, trebala sam otići do Neferet, priznati joj sve o Heathu i dati joj da mi pomogne da to ispravim.

Neferet laže. Afroditin mi je glas šaptom prošao kroz svijest. Ne. Nisam mogla otići do Neferet, i to ne samo zbog Afroditina upozorenja. Nešto mi nije bilo kako treba kod Neferet. Nisam se mogla pouzdati u nju. Mobitel mi je zvrnuo.

Zo?

Uzdahnula sam. Bila sam tako umorna da sam se sve teže uspijevala koncentrirati. Krenula sam tipkati Heathu da neću, da se naprosto ne mogu naći s njim, ma kako da bih voljela. Čak sam upisala slova N i E. Onda sam se zaustavila, izbrisala ih i odlučno otipkala:

OK.

Ma šta onda. Imala sam dojam da mi se život počinje parati kao porub stare suknje. Nisam htjela odbiti Heathu, a briga o našem Utiskivanju bila mi je u ovom trenutku naprosto još jedna briga previše.

OK! stigao je njegov brzi odgovor.

Opet sam uzdahnula, isključila mob i teško sjela na krevet, milujući Nalu, buljeći u prazno i očajnički želeći da mogu vratiti sat jedan dan unatrag... ili možda čak jednu godinu... Naposljetku sam primijetila da su, tko zna zašto, vampovi koji su počistili stvari Stevie Rae zaboravili stari, ručno izrađeni poplun koji je držala složen na dnu kreveta. Odložila sam Nalu na svoj jastuk, ustala i uzela poplun s kreveta Stevie Rae. Zatim smo se Nala i ja ušuškale pod njega.

Bilo mi je kao da mi je svaka molekula u tijelu umorna, ali nisam mogla zaspati. Valjda mi je falilo tiho hrkanje Stevie Rae i osjećaj da nisam sama. Oblila me tako duboka tuga da mi se učinilo da ću se u njoj udaviti.

Netko je dvaput tiho kucnuo na vrata. Zatim su se polako otvorila. Napola sam se pridigla u sjedeći položaj i ugledala Shaunee i Erin, obje u pidžamama i papučama, s jastucima i dekama u naručju.

"Možemo spavati kod tebe?" upitala me Erin. "Nismo htjele biti same", rekla je Shaunee.

"Aha, a mislile smo da ni ti ne bi htjela biti sama", dovršila je Erin.

"U pravu ste. Ne želim." Progutala sam nove suze. "Dajte, uđite."

Ušle su vukući noge i, uz tek malo oklijevanja, smjestile se na krevet Stevie Rae. Njihov dugokosi srebrnastosivi mačak Belzebub skočio je i uvukao se između njih. Nala je podigla glavu s mog jastuka, bacila pogled prema njemu i onda se, kao da je nedostojan njezine kraljevske pažnje, opet sklupčala i smjesta nastavila spavati.

Upravo sam i ja tonula u san kad se s vrata opet začulo tiho kucanje. Ovaj put se nisu otvorila, pa sam pozvala:

"Tko je?"

"Ja sam."

Shaunee, Erin i ja zatreptale smo jedne prema drugima. Zatim sam pritrčala vratima, otvorila ih i zatekla Damiena kako stoji na hodniku u flanelskoj pidžami punoj ružičastih medvjedića s leptir-mašnicama. Izgledao je nekako smočeno, a u kosi mu je još bilo nerastopljenih pahuljica. Nosio je vreću za spavanje i jastuk. Ščepala sam ga za ruku i brzo ga povukla u sobu. S njim je mekano ušao i njegov buc masti mačak Cameron.

"Što to radiš, Damien? Znaš da ćeš upast u žešću frku ako te tu ulove."

"Ma da, od večerja je prošlo ful dugo", rekla je Erin.

"Možda si došao u namjeri da obeščastiš nas djevice", rekla je Shaunee. Onda su se ona i Erin pogledale i prasnule u smijeh, našto sam se nasmiješila. Bilo je čudno osjetiti nešto sretno usred takve tuge, i vjerojatno su baš zato smijeh Blizanki i moj smiješak tako brzo jenjali.

"Stevie Rae ne bi željela da prestanemo biti sretni", rekao je Damien u nelagodnoj tišini. Zatim je došao na sredinu sobe i raširio svoju vreću za spavanje po podu između dva kreveta. "A došao sam ovamo zato što se moramo držati zajedno. Ne zato što bih htio obeščastiti ijednu od vas, pa ako i jeste sve još uvijek djevice, premda cijenim vaše vladanje rječnikom." Erin i Shaunee su frknule, ali djelovale su prije kao da im je smiješno nego uvredljivo, i opomenula sam se da im naknadno postavim pokoje pitanje o seksu.

"Pa, drago mi je što si došao, ali bit će nam zbilja teško izvući te krišom odavde dok svi budu doručkovali i jurcali posvuda prije nastave", rekla sam, iskušavajući planove bijega u glavi.

"O, ne trebaš se brinuti oko toga. Vampovi upravo stavljaju na oglasne ploče da će škola danas biti zatvorena zbog snijega. Nitko nikamo neće jurcati. Samo ću izaći s vama kad već god."

"Na oglasne ploče? Hoćeš reći da bi mi morali ustati, obući se i sići u prizemlje, i tek onda otkriti da nastave uopće nema? To je koma", rekla sam.

Damienu se u glasu čulo da se smiješi.

"Objavljaju to i na mjesnim radio-postajama, kao i normalne škole. Ali slušate li ti i Stevie Rae vijesti dok se..."

Damien je ušutio, i shvatila sam da je počeo sricati pitanje kao da je Stevie Rae još na životu.

"Ne", brzo sam rekla, nastojeći mu prikriti nezgodnu situaciju. "Znale smo slušati countrv glazbu. Zato sam se uvijek žurila da se što prije spremim, samo da pobjegnem od nje." Prijatelji su mi se tiho nasmijali. Pričekala sam da se svi opet stišaju, a onda rekla: "Neću je zaboraviti, i neću se pretvarati da mi njena smrt ništa ne znači."

"Neću ni ja", rekao je Damien.

"Ni ja", rekla je Shaunee.

"Također, Blizanko", rekla je Erin.

Nakon nekog vremena, rekla sam:

"Nisam mislila da bi se to moglo dogoditi jednoj početnici kojoj je Nyx podarila afinitet. Jer... jer jednostavno nisam mislila da je to moguće."

"Nikome nije zajamčeno da će preživjeti Promjenu, čak ni onima koje je Božica obdarila", tiho je rekao Damien.

"To samo znači da se moramo držati jedni uz druge", rekla je Erin.

"Jedino tako možemo proći sve ovo", rekla je Shaunee.

"Onda će tako i biti, držat ćemo se jedni uz druge", rekla sam odlučno. "I obećajmo da ako dođe do najgorega, i neki od nas preostalih ne istraju do kraja, ostali neće dopustiti da se oni zaborave."

"Obećavamo", svečano je reklo mojih troje prijatelja.

Zatim smo se svi smirili. U sobi mi više nije bilo tako samotno, i netom prije nego što sam utonula u san prošaptala sam:

"Hvala ti što niste dopustili da ostanem sama..." i nisam bila sigurna zahvaljujem li svojim prijateljima, svojoj Božici, ili Stevie Rae.

Dvadeset peto poglavlje

U snu mi je padoo snijeg. isprva sam mislila da je to super. Mislim ono, stvarno je bilo lijepo... od njega je svijet izgledao kao u Disneyevu crtiću, savršeno, kao da se ništa ružno ne može dogoditi, ili, ako se i dogodi, da će biti tek privremeno, jer svi znaju da kod Disneya uvijek sve završi sretno do kraja života...

Hodala sam polako, ne osjećajući hladnoću. Činilo mi se da je vrijeme tik pred zoru, ali teško mi ga je bilo odrediti jer je nebo bilo skroz snježno i sivo. Zabacila sam glavu i počela gledati kako se snijeg drži po debelim granama starih hrastova, tako da istočni zid izgleda mekano, manje prijeteće.

Istočni zid.

U snu sam zastala u nedoumici kad sam shvatila gdje sam. Tada sam ugledala prilike, u kapuljačama i ogrtačima, kako stoje u četveročlanoj grupi pred otvorenim skrivenim vratima u zidu.

Ne! kazala sam samoj sebi u snu. Ne želim tu biti. Ne sad, netom nakon što je Stevie Rae umrla. Nakon što je prethodnih dvoje početnika umrlo, vidjela sam ovdje njihove duhove, prikaze, neumrla hodajuća tijela ili šta već god. Čak i ako me Nyx obdarila čudnom sposobnosti da vidim mrtve. Što je dosta, dosta je! Ne želim...

Najmanja zakukuljena prilika okrenula se i rasprava koju sam u sebi vodila raštrkala mi se u glavi. Bila je to Stevie Rae! Samo što i nije. Izgledala je preblijedo i premršavo. I još nešto nije bilo kako treba kod nje. Zagledala sam se, i početno mi je oklijevanje pokleknulo pred groznom unutarnjom potrebom da shvatim. Mislim ono, ako je to stvarno bila Stevie Rae, onda je se nisam trebala bojati. Čak i čudnovato promijenjena u smrti, i dalje mi je bila najbolja prijateljica. Zar ne? Nisam mogla ne prići bliže i zaustaviti se na svega nekoliko koraka od grupice. Zadržala sam dah, čekajući da se okome na mene, ali nitko me nije primijetio. U svijetu moga sna kao da sam im bila nevidljiva. Zato sam se primaknula još bliže, nisam mogla odmaknuti pogled od Stevie Rae. Izgledala je užasno, mahnito, i stalno se kretala, puna nemira, zvjerajući oko sebe kao da je krajnje nervozna ili krajnje ustrašena.

"Nije dobro što smo tu. Trebamo otići."

Poskočila sam na zvuk glasa Stevie Rae. I dalje je zavlačila po oklahomski, ali ništa drugo nije bilo kao prije. Ton joj je bio tvrd i plošan, lišen svih emocija izuzev nekakve životinjske nabrijanosti.

"Nisssssi ti nama šefica", prosiktala je druga zakukuljena prilika, iskesivši zube na Stevie Rae. A, uh! Bio je to onaj stvor od Elliotta. Premda mu je

tijelo bilo neobično zgrbljeno, agresivno se nadnosio nad nju. Oči su mu počele sjati prljavom nijansom crvene. Prepala sam se zbog nje, ali nije mu dala da joj se postavlja. Umjesto toga, Stevie Rae se i sama iskesila, oči su joj jarkocrveno buknule i gadno je zarežala. Zatim mu je procijedila: "Odgovara li zemlja tebi? Ne!" Primaknula mu se, a Elliott je automatski ustuknuo za nekoliko koraka. "A dokle god je tako, slušat ćete me! To je ona rekla."

Stvor od Elliotta izveo je nespretan, unizan poklon koji su ponovile i druge dvije zakukuljene prilike. Zatim je Stevie Rae pokazala na otvorena skrivena vrata.

"A sad, idemo brzo." Ali prije nego što se itko od njih pokrenuo, začula sam poznati glas s druge strane zida.

"E, ekipa, znate možda Zoey Redbird? Htio bih joj reć da sam tu i..."

Heath je umuknuo kad su četiri stvorenja brže od pogleda jurnula kroz vrata na njega.

"Ne! Stanite! Što to radite, kvragu?" zauralala sam. Srce mi je bolno lupalo kad sam protrčala kroz vrata prije nego što su se zatvorila i stigla vidjeti kako njih troje hvataju Heatha. Čula sam Stevie Rae kako govori:

"Vidio nas je. Sad mora s nama."

"Ali rekla je da je dosta bilo!" viknuo je Elliott, držeći i dalje u čeličnom stisku Heatha, koji se koprao.

"Vidio nas je!" ponovila je Stevie Rae. "Zato mora s nama dok nam ona ne kaže šta da radimo s njim!"

Nisu joj se usprotivili, i odvucli su ga neljudskom snagom. Snijeg kad da je progutao njegove krikove.

Uspravila sam se u krevetu ravno kao štap, teško dišući, znojeći se i dršćući. Nala je progundala. Osvrnula sam se po sobi i osjetila nagli napad panike. Bila sam sama! Jesam li samo sanjala sve ono što se jučer dogodilo? Pogledala sam prazni krevet Stevie Rae, i vidjela da ničeg od njenih stvari nema u sobi. Ne. Nisam to sanjala. Najbolja prijateljica mi je umrla. Pustila sam da me snađe puna težina tuge, i znala sam da ću je još vrlo dugo nositi u sebi.

Ali nisu li Blizanke i Damien došli tu spavati? I dalje bunovna, protrljala sam oči i pogledala stolni sat. Bilo je 5:00 popodne. Sigurno sam zaspala negdje između 6:30 i 7:00 ujutro. Pobogu, definitivno sam se naspavala. Ustala sam, otišla do prozora s teškim zastorima i povirila van. Nevjerojatno, snijeg je i dalje padao, a premda je i dalje bilo rano, plinska je rasvjeta obasjavala noć boje škrljevca, blistajući u malim snježnim aureolama. Početnici su radili sve što klinci obično rade, pravili snjegoviće i grudali se. Vidjela sam djevojku za koju mi se učinilo da je ona Cassie

Kramme koja se tako dobro plasirala na natjecanju iz monologa kako pravi anđele u snijegu s još par cura. Stevie Rae bi se oduševila ovime. Ona bi me natjerala da se probudim još pred hrpu sati i odem s njom van na snijeg, da budemo u centru cijelog veselja (htjela ja to ili ne). Kad sam pomislila na nju, nisam znala bih li zaplakala ili se nasmiješila.

"Z? Jesi budna?" oprezno me pozvala Shaunee s odškrinutih vrata. Mahnula sam joj da uđe.

"Kamo ste otišli?"

"Budni smo već par sati. Gledamo filmove. Hoćeš doć dolje do nas? Dolaze nam i Erik i Cole, onaj njegov totalno doooobar frend." Onda je počela piljiti oko sebe s grižnjom savjesti, kao da se prisjetila da Stevie Rae više nema, pa joj je sad žao što se ponašala normalno. Nešto u meni natjeralo me da progovorim.

"Shaunee, moramo dalje. Moramo izlaziti s dečkima, biti sretni i živjeti svoje živote. Ništa nam nije zajamčeno, a smrt Stevie Rae samo je to potvrdila. Ne možemo pustiti da nam propadne vrijeme koje nam je dano. Kad sam rekla da ću se pobrinuti da ona ostane upamćena, nisam htjela reći da ćemo do vijeka tugovati. To je značilo da ću pamtiti sreću koju nam je donosila, i da mi njen osmijeh nikad neće biti daleko od srca. Nikad."

"Nikad", složila se Shaunee.

"Daj mi samo sekundicu da obučem traperice, pa ću se spustiti do vas."

"Kej", rekla je sa širokim osmijehom.

Kad je Shaunee otišla, izgubio mi se dio sretni vanjštine. Iskreno sam mislila to što sam joj rekla, samo što će mi biti teško provesti to u djelo. K tome, bilo mi je teško otresti se onog ružnog sna. Znala sam da je to bio samo san, ali svejedno me tištao. Bilo mi je kao da u teškoj tišini svoje sobe čujem odjeke Heathovih krikova. Automatskim sam se pokretima obukla u najudobnije traperice i ogromnu debelu majicu koju sam prije par tjedana kupila u školskoj trgovini. Preko srca mi je na njoj stajao srebrni izvezeni amblem Nyx, kako stoji podignutih ruku kojima obujmljuje puni mjesec, i nekako mi je od toga bilo lakše. Očerkala sam si kosu i uzdahnula, gledajući se u zrcalu. Izgledala sam kao kakica. Zato sam si korektorom namackala tamne fleke pod očima, te dodala maškaru i svjetlucavo sjajilo za usne s mirisom jagoda. Osjećajući se nešto spremnije za suočenje sa svijetom, krenula sam u prizemlje.

I zastala u dnu stubišta. Prizor je bio poznat, ali i potpuno promijenjen. Učenici su u grupicama sjedili pred televizorima. Trebalo je biti priče, a i bilo je, ali definitivno prigušene. Moja je škva dra sjedila pred našom najdražom telkom: Blizanke na dvije sparene pufaste fotelje, Damien i Jack (vidno opušteni jedan uz drugoga) na podu do dvosjeda, gdje je sjedio

Erik, a iznenadilo me kad sam vidjela da je njegov doooooobar prijatelj Cole privukao stolicu i stvarno sjeo između Blizanki. Osjetila sam kako mi se kutovi usana podižu. To mu je bilo ili vrlo hrabro ili vrlo debilno. Svi su tiho pričali, definitivno ne obraćajući pažnju na Povratak mumije, što se vrtilo na telki. I tako je, izuzev dvije stvari, prizor bio savršeno poznat. Prvo, bili su itekako pretihi. Drugo, Stevie Rae bi trebala sjediti na dvosjedu s podvrnutim nogama i govoriti svima da budu tiho da ona može čuti film.

Progutala sam suzni osjećaj koji me zapekao u dnu nepca. Morat ću nekako dalje. Morat ćemo nekako dalje.

"Bok, narode", rekla sam, nastojeći zvučati normalno.

Ovaj put me nije dočekala nespretna šutnja. Umjesto nje, dočekalo me jednako nespretno prpošno pričanje svih u isti mah.

"Bok, Z!" "Zoey!" "Di si, Z!"

Uspjela sam ne uzdahnuti i ne zakolutati očima dok sam sjedala do Erika. Objgrlio me i čvrsto stisnuo, od čega sam se osjetila neobično bolje, ali i puna grižnje savjesti. Bolje, jer je bio totalno sladak i seksi, i još uvijek mi pomalo nije išlo u glavu da mu se očito jako sviđam. Savjest, pa, to se dalo svesti na jednu riječ: Heath.

"Dobro je! Sad kad je Z stigla, filmski maraton može početi", rekao je Erik.

"Misliš filmski papakton", rekla je Shaunee i frknula.

"Da je vikend, mogli bi reći da je gikend", rekla je Erin.

"Da pogodim." Pogledala sam u Erika. "Donio si one DVD-e."

"Nego što!"

Ostatak društva teatralno je prostenjao od muke.

"Što znači da gledamo Ratove zvijezda", rekla sam.

"Opet", promrsio je njegov frend Cole.

Shaunee je podigla jednu savršeno počupanu obrvu prema Coleu.

"Ti to kažeš da nisi veliki fan Ratova zvijezda?"

Osmjehnuo se Shaunee, i čak i sa svog mjesta vidjela sam mu titraj flerta u očima.

"Nisam došao ovamo gledati Erikovo dugo, produljeno posebno izdanje Ratova zvijezda po milijunti put. Jesam fan, ali ne Dartha i Chewbacce."

"Ti to kažeš da se više pališ na princezu Leiu?" spustila mu je Shaunee.

"Ne, palim se na nešto tamnije", rekao je, nagnuvši se prema njoj.

"Nisam ni ja došao zato što sam fan Ratova zvijezda", dometnuo je Jack, uputivši pogled pun obožavanja Damieniu.

Erin se zahihotala.

"Pa, znamo da se ti ne pališ na princezu Leiu."

"Na svu sreću", rekao je Damien.

"Da je bar Stevie Rae tu", rekao je Erik. "Bila bi u stilu, ekipa, fakat ono niste priiiistojni."

Svi su umuknuli na Erikove riječi. Bacila sam pogled prema njemu i vidjela da mu se obrazi žare, kao da nije točno shvatio što je rekao sve dok nije rekao to što je rekao. Osmjehnula sam se i položila glavu na njegovo rame.

"U pravu si. Stevie Rae bi nas sve špotala ko mama."

"A onda bi napravila kokice za sve i kazala nam da ih lijepo podijelimo", rekao je Damien. "Makar bi rekla da ih trebamo podijelit kako spada?"

"Sviđalo mi se kako je Stevie Rae kvarila engleski jezik", rekla je Shaunee.

"Aha, oklahomizirala ga je", rekla je Erin.

Svi smo razmijenili osmijehe, i osjetila sam kako mi se tračak topline stvara u grudima. Tako je to počelo, tako ćemo se prisjećati Stevie Rae, s osmijesima i ljubavlju.

"Eh, smijem sjesti s vama?"

Podigla sam glavu i ugledala onog slatkog malog Drewa Partaina gdje plaho stoji na rubu naše grupice. Izgledao je blijedo i tužno, i oči su mu bile crvene kao od plača. Sjetila sam se kako je gledao Stevie Rae, i žacnula me samilost prema njemu.

"Jasno!" toplo sam mu rekla. "Privuci si stolicu." Onda sam od unutarnjeg poriva dodala: "Imaš mjesta tamo kod Erin."

Erin je malo raširila plave oči, ali brzo se snašla.

"Aha, privuci stolicu, Drew. Ali, samo da znaš, gledamo Ratove zvijezda"

"Može što se mene tiče", rekao je Drew i neodlučno se osmjehnuo Erin.

"Nizak, ali zgodan", čula sam kako je Shaunee prišapnula Erin, i uvjerenam sam da su se Erinini obrazi malo zarumenjeli.

"Hej, idem nam napraviti kokica. Plus, hoću si donijeti..."

"Kolu!" rekli su Damien, Blizanke i Erik u isti mah.

Isplela sam se iz Erikove ruke i otišla u kuhinju, osjećajući se opuštenije nego u ijednom trenutku otkako je Stevie Rae počela kašljati. Sve će biti okej. Kuća Noći mi je dom. Prijatelji su mi obitelj. Slijedit ću vlastiti savjet i izlaziti nakraj s jednim po jednim danom, s jednim po jednim problemom. Smislit ću kako da riješim svoje probleme s dečkima. Davat ću sve od sebe da izbjegnem Neferet (i da pritom ne bude preupadljivo da je izbjegnem) sve dok ne uspijem dokučiti što se to zbiva s njom i onim čudnim neumrlim Elliottom (koji je sam po sebi bio dovoljan da svakome stvori noćne more, nije ni čudo da sam imala onako užasan san o Stevie Rae i Heathu).

Stavila sam po jednu vrećicu kokica s više maslaca i jačim pucanjem u svaku od četiri mikrovalne i donijela velike zdjele kad su počele pucati. Možda bih trebala izreći još jedan privatni krug i zamoliti Nyx da mi

pomogne shvatiti pitanje tog odurnog Elliotta. Želudac mi se stegnuo kad sam shvatila da će mi manjkati Stevie Rae. Kako ću je moći zamijeniti? Od toga me spopala mučnina, ali nije bilo druge. Ako ne sada, za svoj privatni obred, morat ću pronaći nekoga prije idućeg Obreda punog mjeseca. Zažmirila sam od boli, jer Stevie Rae više nije bila uz mene i jer sam shvatila koliko će mi teško biti ići dalje bez nje. Molim te, pokaži mi što da radim, pomolila sam se Nyx u sebi.

"Zoey, moraš doći u glavnu sobu."

Naglo sam otvorila oči kad me prenuo Erikov glas. Od njegova izraza adrenalin mi je jurnuo tijelom.

"Što je bilo?"

"Samo dođi." Primio me za ruku i žurno smo izašli iz kuhinje. "Da čuješ vijesti."

Makar je u velikoj glavnoj sobi bila hrpa učenika, vladao je potpun tajac. Svi su buljili u našu telku sa širokim ekranom, na kojoj je Chera Kimiko gledala u kameru i ozbiljno govorila.

"... policiju upozorava javnost da ne podliježe panici, premda je ovo već treći tinejdžer koji je nestao. Istraga traje, a Fox News ima informacija u postojanju nekoliko konkretnih indicija.

Ponavljamo vijest zbog koje smo prekinuli program: prijavljen je nestanak tinejdžera iz Broken Arrowa, još jednog srednjoškolskog nogometaša. Zove se Heath Luck."

Koljena me više nisu držala, i pala bih da me Erik nije obujmio oko struka i pomogao mi da dođem do dvosjeda. Činilo mi se da ne mogu doći do daha dok sam slušala Cheru kako nastavlja:

"Heathov kamionet pronađen je pred Kućom Noći, ali tamošnja Nadsvećenica Neferet uvjerava policiju da nije ušao u krug škole, te da ga nitko ondje nije vidio. Naravno, kruže mnoga nagađanja o tim nestancima, naročito otkako je mrtvozornik u izvještaju o prethodna dva oteta učenika kao razlog smrti naveo gubitak krvi od višestrukih ugriza i posjekotina. A premda je istina da vampyri ne grizu dok uzimaju krv od ljudi, posjekotine pak odgovaraju onima koje nastaju pri ishrani vampyra. Važno je podsjetiti javnost da vampyri imaju pravno obavezujući sporazum s ljudima da se neće hraniti nijednim ljudskim bićem protiv njegove ili njezine volje. Javit ćemo se s novim informacijama o ovoj vijesti u dvadeset dva sata, te, naravno, prekidati program doznamo li nešto novo..."

"Dajte mi zdjelu, povratit ću!" uspjela sam se proderati kroz brujanje u glavi. Tutnuli su mi zdjelu u ruke, a ja sam smjesta u nju izrigala čitavu utrobu.

Dvadeset šesto poglavlje

"Evo, Zoey, bit će ti lakše ako probućkaš ovo po ustima." naslijepo sam uzela to što mi je Erin pružila, i laknulo mi je kad sam otkrila da je to samo hladna voda. Ispljunula sam je u zdjelu punu gadne rigotine.

"Uf, nosite to", rekla sam, susprežući refleksno dizanje želuca kad sam nanjušila bljuvotinu. Došlo mi je da rukama prekrijem lice i briznem u plač, ali znala sam da me cijela soba gleda, pa sam polako izravnala ramena i zagladila vlažnu kosu iza ušiju. Nisam si mogla priuštiti luksuz da se sva raspadnem od panike. Mozak mi je već obrađivao sve što trebam učiniti, što moram učiniti.

Za Heatha.

On je sada bio važan, a ne ja, kao ni moja potreba za histerijom.

"Moram do Neferet", odlučno sam rekla i ustala, iznenadivši se koliko su mi koljena očvrtnula.

"Idem s tobom", rekao mi je Erik.

"Hvala, ali prvo moram oprati zube i obući se." (Za silazak u prizemlje i gledanje telke samo sam navukla par debelih čarapa.) Osmijehom sam zahvalila Eriku. "Idem trknuti do sobe, odmah se vraćam." Osjetila sam da se Blizanke spremaju otići sa mnom. "Mogu sama. Samo se strpite sekundu." Onda sam se okrenula i požurila se na kat.

Nisam zastala kod svoje sobe, već sam produžila kroz hodnik, skrenula udesno i zaustavila se pred sobom broj 124. Podigla sam šaku, ali nisam stigla pokucati kad su se vrata otvorila.

"Mislila sam da si ti." Afrodita me hladno pogledala, ali odmaknula se u stranu. "Daj, uđi."

Ušla sam, iznenađena lijepom, pastelnom unutrašnjošću sobe. Valjda sam očekivala da unutra bude mračno i strašno, kao u mreži crne udovice.

"Imaš nešto za ispiranje usta? Upravo sam povratila i temeljilo se zgradila samoj sebi."

Bradom mi je pokazala prema ormariću za lijekove iznad umivaonika.

"Unutra ti je. Čaša na umivaoniku je čista."

Isprala sam usta, koristeći priliku da si priberem misli. Kad sam to obavila, okrenula sam se i suočila s njom. Odlučila sam ne trošiti vrijeme na sranja, pa sam prešla ravno na stvar.

"Kako znaš je li ti neka vizija stvarna, ili je samo san?"

Sjela je na jedan krevet i bacila dugu, savršenu plavu kosu.

"Osjetiš to u utrobi. Vizije nikad nisu lake, ugodne, ili jebeno cvjetne kao na filmu. Vizije su koma. Barem one prave. U principu, ako ti je od neke vizije koma, vjerojatno je prava, a ne samo san."

Pažljivo me odmjerila plavim očima.

"Znači, dobivaš vizije?"

"Mislila sam da sam sinoć nešto sanjala, noćnu moru, točnije. Danas mislim da je to bila vizija."

Afroditi su se malčice podigli kutovi usana.

"Pa, to ti je baš koma."

Promijenila sam temu.

"Što se to zbiva s Neferet?"

Afrodita je oprezno maknula svaki izraz s lica.

"Kako to misliš?"

"Mislim da točno znaš kako to mislim. Nešto nije kako treba s njom. Zanima me što."

"Ti si njena početnica. Njena miljenica. Njena nova zlatna djevojčica. Misliš da ću ja tebi fakat kurca reći? Možda sam plavuša, ali definitivno nisam glupača."

"Ako stvarno to misliš, zašto si me upozorila da ne uzmem lijek koji mi je dala?" Afrodita je odmaknula pogled. "Moja prva cimerica umrla je šest mjeseci nakon dolaska ovamo. Uzela sam taj lijek. On je, utjecao je na mene. I to dugo."

"Kako to misliš? Kako je utjecao na tebe?"

"Od njega sam se osjećala čudno, udaljeno. I prekinuo mi je vizije. Ne trajno, samo na par tjedana. A onda sam se teško više mogla i prisjetiti kako je ona izgledala." Afrodita je zastala. "Venera. Zvala se Venera Davis." Opet me pogledala u oči. "Zbog nje sam odlučila promijeniti svoje ime u Afrodita. Bile smo najbolje prijateljice i to nam je baš bilo cool." Oči su joj se ispunile tugom. "Natjerala sam sebe da se sjećam Venere, pa računam da se i ti želiš sjećati Stevie Rae."

"Želim. I hoću. Hvala."

"Bolje da odeš. Ni za jednu od nas neće biti dobro ako itko sazna da si došla popričati sa mnom", rekla je Afrodita.

Shvatila sam da vjerojatno ima pravo, pa sam se okrenula prema vratima. Zaustavio me njen glas.

"Trudi se da pomisliš da je dobra, ali nije. Sve što je svijetlo nije dobro, niti je sve što je mračno uvijek loše."

Mrak nije uvijek isto što i zlo, baš kao što ni svjetlo ne donosi uvijek dobro. Riječi koje mi je Nyx rekla na dan kad sam bila Obilježena odražavale su se u Afroditinu upozorenju.

"Drugim riječima, pazi se uz Neferet i ne pouzdavaj se u nju", rekla sam.

"Aha, ali nisi to čula od mene."

"Čula što? Pa uopće nismo razgovarale."

Zatvorila sam vrata za sobom i požurila se u svoju sobu, gdje sam se umila i oprala zube, obukla nekakve cipele i onda se vratila u glavnu sobu.

"Spremna?" upitao me Erik.

"Idemo i mi", rekao je Damien, pokretom obuhvativši Blizanke, Jacka i Drewa.

Zaustila sam da im kažem ne, ali nisam mogla prevaliti tu riječ preko jezika. Istini za volju, bilo mi je drago što su tu, što su očito smatrali da se trebaju zbiti oko mene i zaštititi me. Jako me dugo brinulo da će me moje dodatne moći i moj čudni Biljeg koji je Božica izabrala žigosati kao takvu frikušu da se neću nikako moći uklopiti, da neću imati nijednog prijatelja. Ali kao da se događalo upravo suprotno.

"Okej, idemo."

Krenuli smo prema vratima. Nisam bila sasvim sigurna što namjeravam kazati Neferet. Znala sam samo da ne mogu i dalje držati jezik za zubima, da imam grozan osjećaj da je moj "san" zapravo bio vizija, te da "duhovi" koje sam vidjela po svoj prilici nisu bili samo prikaze. Više od svega, bojala sam se da su oteli Heatha. To je kazivalo o onome u što se Stevie Rae pretvorila nešto što me ježilo do dna duše, ali nije mijenjalo činjenicu da je Heath nestao, i da sam mislila da znam tko ga je oteo (ako već ne i što ga je otelo).

Nismo stigli sasvim do vrata kad su se otvorila, i Neferet je glatko ušla u sobu na valu zraka s aromom snijega. Slijedili su je detektiv Marx i detektiv Martin. Na sebi su imali plave jakne s paperjem, zakopčane do brade. Kape su im bile pune snijega, a nosovi crveni. Neferet je, kao i obično, bila savršena držanja, savršena izgledom, savršeno suverena.

"A, Zoey, dobro je. Sada ne trebam dalje tragati za tobom. Dva detektiva donijela su prilično loše vijesti, a htjeli bi i malo porazgovarati s tobom."

Nisam ni pogledala Neferet, i osjetila sam kako se ukočila kad sam se obratila izravno detektivima.

"Već sam čula na vijestima da je Heath nestao. Pomoći ću vam ako ikako mogu."

"Možemo li opet razgovarati u knjižnici?" upitao me detektiv Marx.

"Naravno", smjesta se snašla Neferet.

Krenula sam iz sobe za Neferet i detektivima, ali zastala sam i osvrnula se prema Eriku.

"Bit ćemo tu", rekao je.

"Svi mi", dodao je Damien.

Kimnula sam. Osjećajući se bolje, otišla sam u knjižnicu. Jedva da sam ušla, kad me detektiv Martin počeo ispitivati.

"Zoey, možeš li nam opisati gdje si bila jutros između šest i trideset i osam i trideset?"

Kimnula sam glavom.

"Bila sam gore u svojoj sobi. Otprilike u to vrijeme bila sam na telefonu s bakom, a onda smo se Heath i ja nekoliko puta SMS-ali." Izvadila sam mobitel iz džepa traperica. "Nisam još ni obrisala poruke. Možete ih vidjeti, ako hoćete."

"Nisi mu dužna dati svoj mobitel, Zoey", rekla je Neferet.

Natjerala sam se da joj uputim osmijeh.

"Sve je u redu. Nemam ništa protiv."

Detektiv Martin uzeo je moj mob i počeo pregledavati spremljene SMS-ove, prepisujući im tekst u mali blok.

"Jesi li se jutros vidjela s Heathom?" upitao me detektiv Marx.

"Ne. Pitao me može li doći da se vidimo, ali rekla sam mu ne."

"Ovdje piše da ste se dogovorili naći u petak", rekao je detektiv Martin.

Osjetila sam oštar pogled Neferet na sebi. Duboko sam udahnula. Ovo će mi uspjeti jedino ako se budem što je moguće više držala istine.

"Aha, namjeravala sam izaći s njim nakon utakmice u petak."

"Zoey, znaš da školska pravila strogo zabranjuju nastavak veza s ljudskim bićima iz svog prijašnjeg života." Primijetila sam, kao da mi je prvi put, gađenje kojim joj se glas ispunio kad je rekla s ljudskim bićima.

"Znam. Žao mi je." I opet sam rekla istinu, izostavljajući samo detaljčić o pijenju krvi i Utiskivanju ovdje, i detaljčić o tome kako više nemam povjerenja u nju ondje. "Stvar je samo u tome da se iza Heatha i mene vuku tako dugi repovi da mi je bilo stvarno teško totalno prestati razgovarati s njim, makar sam znala da bih morala. Mislila sam da bi bilo lakše da se nađemo i da mu kažem u lice, jedanput zasvagda, zbog čega se više ne možemo vidati. Bila bih ti se povjerila, ali htjela sam sama to riješiti."

"Znači, nisi se jutros vidjela s njim?" ponovio je detektiv Marx.

"Nisam. Nakon što smo se SMS-ali, otišla sam u krevet."

"Može li itko potvrditi da si u to vrijeme spavala u svojoj sobi?" upitao me detektiv Martin, vraćajući mi mobitel.

Neferetin je glas bio leden.

"Gospodo, već sam vam objasnila kakav je užasan gubitak Zoey koliko jučer pretrpjela. Umrla joj je cimerica. Prema tome, kako bi itko mogao potvrditi gdje je bila u..."

"Ovaj, ispričavam se, Neferet, ali zapravo nisam spavala sama. Moje prijateljice Shaunee i Erin nisu htjele da budem sama, pa su došle u moju sobu i spavale kod mene."

Izostavila sam Damiena. Čemu stvarati momku probleme?

"O, baš uviđavno od njih", blago je rekla Neferet, u dahu se promijenivši iz strašne vampyrice u brižnu majku. Pokušala sam ne pomisliti na to kako ne padam na te fore.

"Imate li ikakvog pojma o tome gdje bi Heath mogao biti?" upitala sam detektiva Maraa (koji mi je i dalje bio simpatičniji dio njihova dvojca).

"Ne. Njegov smo kamionet pronašli nedaleko od zida škole, ali snijeg tako gusto pada da je sasvim zameo svaki njegov trag."

"Pa, rekla bih da policija ne bi više smjela tratiti vrijeme na ispitivanje moje početnice, nego se posvetiti pročešljavanju kanala u potrazi za tim tinejdžerom", rekla je Neferet prepotentnim tonom od kojeg mi je došlo da zavrištim.

"Gospođo?" rekao je Marx.

"Meni se čini da je posve jasno što se to dogodilo. Dečko se htio vidjeti sa Zoey, opet. Prošli mjesec on i ona njegova djevojka popeli su se na naš zid s namjerom da je, kako su rekli, izbave iz škole." Neferet je prezirno odmahнула rukom. "Tada je bio pijan i drogiran, pa je i jutros vjerojatno bio pijan i drogiran. Bilo mu je preteško uzverati se po snijegu, pa je vjerojatno pao u neki kanal. A ne završe li pijanci uglavnom tako?"

"Gospođo, on je tinejdžer, a ne pijanac. A njegovi roditelji i prijatelji kažu da već mjesec dana nije pio."

Neferet je tihim smijehom jasno dala do znanja da mu nimalo ne vjeruje. Mara me iznenadio kad ju je zanemario i stao me pažljivo proučavati. "Dakle, Zoey? Vas dvoje ste izlazili par godina, je li tako? Pada li ti na pamet kamo je mogao otići?"

"Ne u ovom smjeru. Da su mu kamionet našli uz Oak Grove Road u Broken Arrowu, lako bih vam rekla gdje bi mu mogao biti pivski tulum." Nisam se htjela našaliti, naročito nakon Neferelinih zlobnih šala na Heathov račun, ali učinilo mi se da detektiv suspreže smiješak, zbog čega mi se odjednom učinio drag, čak i pristupačan. Dok se nisam stigla predomisliti, blebnula sam: "Ali jutros sam imala čudan san, koji možda zapravo i nije bio san, nego nekakva vizija o Heathu."

U zgranutoj tišini Neferetin je glas zvučao odsječno i grubo.

"Zoey, nikad ti se prije nije manifestirao afinitet za prorokovanje ili vizije."

"Znam." Namjerno sam zvučala nesigurno i čak pomalo ustrašeno (dobro, taj strah nisam baš morala fingirati). "Ali naprosto mi je prečudno da sam sanjala da je Heath kod istočnog zida, i da su ga ondje šćepali."

"Što ga je šćepalo, Zoey?" Detektivu Marxu čula se hitnja u glasu. Definitivno me ozbiljno shvaćao.

"Ne znam." A to definitivno nije bila laž. "Znam da to nisu bili ni početnici ni vampyri. U mom snu su ga odvukle četiri zakukuljene prilike."

"Jesi li vidjela kamo su otišli?"

"Ne. Probudila sam se vrišteći za Heathom." Nisam morala lažirati suze kojima su mi se ispunile oči. "Možda bi trebalo pretražiti sve oko škole. Tamo ima nečega, nečega što otima klince, ali to nismo mi."

"Naravno da to nismo mi." Neferet mi je prišla i obgrlila me, tapšući me po ramenu i ispuštajući tihe, majčinske zvukove. "Gospodo, mislim da je Zoey pretrpjela više nego dovoljno neugodnosti u jednome danu. Htjela bih vas sada upoznati sa Shaunee i Erin, koje će jamačno potvrditi njezin alibi."

Alibi. Riječ je zvučala jezovito.

"Sjetiš li se bilo čega drugoga, ili dobiješ neki novi neobičan san, molim te, javi mi se bez oklijevanja, u bilo koje doba dana ili noći", rekao je detektiv Mara. Sad mi je već drugi put dao posjetnicu, bio je uporan, to svakako. Uzela sam njegovu vizitku i zahvalila mu. Onda ih je Neferet povela iz prostorije, ali detektiv Mara je zastao i vratio se do mene.

"Moja sestra blizanka bila je Obilježena i Promijenjena prije petnaest godina", tiho mi je rekao. "Nas dvoje smo i dalje bliski, premda je navodno trebala zaboraviti svoju ljudsku obitelj. I zato, kad ti kažem da me možeš nazvati bilo kada i reći mi bilo što, vjeruj mi da to ozbiljno mislim. I možeš imati povjerenja u mene."

"Detektive Marx?" Neferet je stajala na vratima.

"Samo sam htio još jedanput zahvaliti Zoey, i izraziti joj sućut zbog cimerice", kazao je bez oklijevanja dok je izlazio.

Ostala sam na istome mjestu, nastojeći pribrati misli.

Marxu je sestra vampyrica?

Pa, to zapravo i nije bilo baš bizarno. Bilo je bizarno to što je on i dalje voli. Možda bih zaista mogla imati povjerenja u njega.

Vrata su se škljocajem zatvorila, a ja sam se iznenađeno trgnula.

Neferet je stajala leđima okrenuta prema njima i pažljivo me promatrala.

"Jesi li se Utisnula s Heathom?"

Proživjela sam trenutak hladne, bijele panike. Ona će me moći pročitati. Zavaravala sam samu sebe. Nije bilo šanse da ću se ikako moći nositi s ovom Nadsvećenicom.

Zatim sam osjetila dodir blagog, nemogućeg povjetarca... toplinu nevidljive vatre... svježinu proljetne kiše... slatko zelenilo plodne livade... i moćan doticaj elementalne snage što utječe u moj duh. Pogledala sam Neferet u oči s novostečenim samopouzdanjem.

"Ali rekla si da nisam. Prije si mi kazala da to što se dogodilo između njega i mene na zidu nije bilo dovoljno da se Utisnemo."

Pobrinula sam se da zvučim sva zbunjena i pogođena.

Ramena su joj se gotovo neprimjetno opustila.

"Onda mislim da se nisi Utisnula s njim. Dakle, ti to želiš reći da se odonda nisi vidjela s njim? Da se nisi opet hranila njime?"

"Opet!" Pustila sam da mi se u glasu čuje upravo ona šokiranost koju bih uvijek osjetila na nelagodnu, no zamamnu pomisao na hranjenje Heathom.

"Ali tada se nisam zaista hranila njime, zar ne?"

"Ne, ne, naravno da se nisi", potvrdila mi je Neferet. "To što si radila bilo je vrlo sitno, zaista vrlo sitno. Samo, zbog tvog sam se sna upitala jesi li opet bila sa svojim dečkom."

"Bivšim dečkom", rekla sam gotovo automatski. "Ne. Ali on me u zadnje vrijeme stalno SMS-a i zove, pa sam mislila da bi mi bilo najpametnije da se nađem s njim i pokušam ga natjerati da shvati, jednom zauvijek, da više ne možemo biti skupa. Žao mi je. Trebala sam ti reći, ali stvarno sam htjela samostalno to riješiti. Mislim ono, sama sam se u to uvalila. Trebala bih sama znati i kako da se iz toga izvučem."

"Pa, tvoj pojam odgovornosti doista je hvalevrijedan, ali mislim da ti nije bilo mudro navesti detektive na zaključak da je tvoj san možda bio vizija."

"Ma kad mi je djelovao sasvim stvarno", rekla sam.

"Sigurna sam da je. Zoey, jesi li uzela onaj lijek koji sam te sinoć zamolila da popiješ?"

"Misliš, ono mliječno? Aha, Shaunee mi ga je dala."

I je, samo što sam izlila to sranje u umivaonik.

Neferet je sada djelovala još opuštenije.

"Dobro je. Ako nastaviš imati mučne snove, javi mi se pa ću ti dati snažniju mješavinu. To bi te trebalo poštediti noćnih mora, ali očito sam podcijenila dozu koja ti je potrebna."

Doza nije bila sve što je podcijenila. Osmjehnula sam se.

"Hvala ti, Neferet. Stvarno sam ti zahvalna."

"Pa, trebala bi se sada vratiti svojim prijateljima. Jako te žele zaštititi, i sigurna sam da se već brinu."

Kimnula sam i otišla s njom natrag u glavnu sobu, pripazivši da ne iskažem gađenje kad me zagrlila pred svima i oprostila se majčinski toplim riječima. Zapravo, bila je baš onakva kao majka, konkretnije moja majka, Linda Heffer. Žena koja me izdala zbog jednog muškarca i kojoj je bilo više stalo do sebe i mišljenja drugih nego do mene.

Sličnosti između Neferet i Linde postajale su sve očitije i očitije.

Dvadeset sedmo poglavlje

Naša se grupica opet okupila nakon što su otišli, i nismo puno govorili dok se stanje u sobi vraćalo u normalu. Primijetila sam da nitko nije promijenio kanal s mjesne postaje. DVD Ratova zvijezda bio je zaboravljen, barem za noćas.

"Jesi dobro?" napokon me blago upitao Erik. Opet me obgrlio, a ja sam se ušuškala uz njega.

"Jesam, valjda."

"Je li murja znala štogod novo o Heathu?" upitao me Damien.

"Ništa više od onoga što smo već čuli", rekla sam. "Ili, ako i znaju, nisu mi htjeli reći."

"Možemo li mi tu što učiniti?" upitala me Shaunee.

Odmahnula sam glavom.

"Daj da samo gledamo mjesnu postaju i vidimo što će biti na vijestima u deset."

Promrmljali su da se slažu i svi su se posvetili gledanju maratona repriza serije Will i Grace u iščekivanju vijesti. Buljila sam u telku i razmišljala o Heathu. Jesam li imala ružan predosjećaj o njemu? Definitivno. Ali, je li to bio isti onaj ružni predosjećaj koji sam ranije imala o Chrisu Fordu i Bradu Higeonsu? Ne, mislim da nije. Nisam znala kako bih to objasnila. U utrobi sam osjećala daje Heath u opasnosti, ali ne i da je mrtav. Zasad.

Što sam više mislila o Heathu, to me obuzimao sve jači nespokoj. Kad su kasne vijesti napokon počele, jedva da sam mogla sjediti i slušati priloge o neočekivanoj mećavi koja je snijegom zavila Tulsu i okolicu. Vrpaljila sam se dok smo gledali kadrove gradskog centra i prilaznih cesta, jezovito praznih, kao da su pretrpjele pad meteorita ili nuklearni rat.

Nije bilo nikakvih novosti o Heathu, izuzev tmurnog izvještaja o tome kako nepogode ometaju daljnju potragu.

"Moram ići." Riječi su mi izašle iz usta i našla sam se na nogama prije nego što me svijest stigla podsjetiti da nemam blage veze kamo idem i kako onamo namjeravam stići.

"Kamo, Z?" upitao me Erik.

Misli su mi počele naslijepo loviti i uhvatile se za jedno, za jedan sitni otočić spokoja u svijetu koji se pretvorio u stres, zbunjenost i ludilo.

"Idem u štalu." Erik me pogledao tupo kao i svi ostali. "Lenobia mi je rekla da mogu četkati Perzefonu kad god poželim." Pomaknula sam ramena.

"Smiruje me kad je četkam, a sad bi mi dobro došlo malo smirenosti."

"Pa, okej. Volim konje. Hajde, idemo timariti Perzefonu", rekao je Erik.

"Moram biti sama." Riječi su zvučale toliko strože nego što sam ih mislila izreći da sam opet sjela do njega i zavukla ruku u njegovu. "Oprosti. Ma samo mi treba vremena da razmislim, a pritom moram biti sama."

Tužno me pogledao plavim očima, ali uputio mi je malen smiješak.

"Što kažeš na to da te otpratim do štale, a zatim se vratim ovamo i pratim vijesti umjesto tebe dok ne završiš s razmišljanjem?"

"To bi mi bilo drago."

Bilo mi je grozno gledati zabrinute izraze na licima mojih prijatelja, ali nisam ih nekako naročito mogla smiriti. Erik i ja nismo se trudili obući kapute. Do štale nije bilo daleko. Hladnoća nam neće stići zasmetati.

"Ovaj snijeg je fenomenalan", rekao je Erik nakon što smo prošli omanji dio pločnika. Netko ga je pokušao raščistiti ralicom, jer je na pločniku snijeg bio daleko manje dubok nego na okolnom terenu, ali padao je tako nezaustavljivo da ga ralice nisu mogle sustizati, pa nam ga je već bilo do pola potkoljenice.

"Kao da se sjećam da je ovako padalo kad mi je bilo šest-sedam godina. Bilo je to u vrijeme božićnih praznika, pa mi je bilo koma što nismo zbog njega morali propustiti ni jedan dan nastave."

Erik je promrmljao neki neodređeni, tipično muški odgovor, a onda smo nastavili šutke. Naše šutnje obično nisu bile nelagodne, ali ova mi je čudno padala. Nisam znala što da kažem, kako da popravim situaciju.

Erik se nakašljao.

"Još uvijek ti je stalo do njega, zar ne? Hoću reći, više nego kao do bivšeg dečka."

"Da." Erik je zasluživao istinu, a meni je bilo totalno muka od laži.

Došli smo do vrata štale i zastali u aureoli žute plinske svjetlosti. Ulaz nas je zaštitio od najgoreg snijega, pa je izgledalo kao da stojimo u mjehuriću unutar staklene snježne kugle.

"A do mene?" upitao me Erik.

Pogledala sam u njega.

"Stalo mi je i do tebe. Erik, voljela bih da ovo mogu srediti, riješiti se svega lošeg, ali ne mogu. I nemam ti namjeru lagati o Heathu. Mislim da sam se Utisnula s njim."

Vidjela sam iznenađenje u Erikovim očima.

"Samo od onoga jedanput na zidu? Z, bio sam tamo, i jedva da si mu uopće okusila krv. On te naprosto ne želi izgubiti, zato je tako opsjednut. Nije da ga ne shvaćam", dodao je s oporim smiješkom.

"Opet sam se vidjela s njim."

"A?"

"Baš pred neki dan. Nisam mogla zaspati, pa sam otišla sama u Starbucks na Utica Squareu. Bio je tamo, lijepio je plakate o Bradu. Nisam se namjeravala vidjeti s njim, a da sam znala da će i on biti tamo, ne bih otišla. Kunem ti se, Erik."

"Ali ipak si se vidjela s njim." Kimnula sam glavom.

"I hranila si se njime?"

"Ma to, to se nekako dogodilo samo od sebe. Pokušala sam se oduprijeti, ali on se porezao. Namjerno. I nisam si mogla pomoći."

Nastavila sam ga netremice gledati u oči, pogledom ga moleći da shvati. Sad kad sam se suočila s vrlo izglednom mogućnošću da Erik i ja prekinemo, shvatila sam koliko mi je stalo da do toga ne dođe, što mi definitivno nije pomoglo pri smanjivanju zbunjenosti ili stresa, jer mi je i dalje stvarno bilo stalo do Heatha.

"Žao mi je, Erik. Nisam tražila da se to dogodi, ali dogodilo se, i sada postoji to nešto između Heatha i mene, i nisam sigurna što ću s tim."

Duboko je uzdahnuo i otro mi malo snijega s kose.

"Okej, čuj, postoji nekakvo nešto i između tebe i mene. A jednoga dana, ako prebrodimo ovu prokletu Promjenu, bit ćemo srodni. Ja se neću pretvoriti u izboranog starca i umrijeti desetljećima prije tebe. Ako budeš sa mnom, o tome neće kružiti glasine među drugim vampyrima, niti će te ljudi zbog toga mrziti. To će biti normalno. To će biti ispravno."

Tada mu se ruka našla na mome zatiljku i privukao me sebi. Snažno me poljubio. Imao je hladan, sladak okus. Ruke su mi se podigle oko njegovih ramena i uzvratila sam mu poljubac. Isprva sam ga samo htjela lišiti patnje koju sam mu stvorila. Zatim se naš poljubac pojačao, i priljubili smo se tijelima. Nije me nadvladala zasljepljujuća krvožednost prema njemu, kao dok sam bila s Heathom, ali ljubljenje s Erikom stvaralo je ugodan osjećaj u meni, sav nekako topao i vrtoglav. Kvrugu, u krajnjoj liniji, on se sviđao meni. Itekako. K tome, to što je rekao imalo je smisla. Nas dvoje bili bismo dobar par. Heath i ja ne bismo.

Oboje smo teško disali kad je poljubac završio. Obujmila sam dlanom Erikov obraz.

"Stvarno mi je žao."

Erik je okrenuo glavu i poljubio me u dlan.

"Snaći ćemo se već nekako."

"Nadam se", prošaptala sam, prije sebi nego njemu. Onda sam se odmaknula od njega i primila staru željeznu kvaku. "Hvala ti što si me dopratio. Ne znam kad ću se vratiti. Ne bi me trebao čekati."

Krenula sam otvoriti vrata.

"Z, ako si se stvarno Utisnula s Heathom, možda ćeš ga uspjeti pronaći", rekao je Erik. Zastala sam i okrenula se prema njemu. Izgledao je izmoždeno i nesretno, ali nije oklijevao s objašnjenjem. "Dok budeš timarila kobilu, misli na Heatha. Prizivaj ga. Bude li mogao, doći će k tebi. Ako nije u stanju, a Utiskivanje vam je dovoljno snažno, možda uspiješ steći neki pojam o tome gdje se on nalazi."

"Hvala ti, Erik."

Osmjehnuo se, ali nije djelovao sretno.

"Vidimo se, Z." Udaljio se i snijeg ga je progutao.

Miris topla sijena, pomiješan s vonjem čistih, suhих konja stvarao je dramatičan kontrast s hladnoćom i snijegom vani. Štalu je slabašno osvjetljivalo svega par prigušenih plinskih svjetiljki. Čulo se kako konji pospano žvaču. Neki su frktali, što je pomalo zvučalo kao da hrču. Gledala sam je li Lenobia u blizini dok sam otirala snijeg s majice i kose i kretala prema ostavi, ali bilo je prilično očito da tu nema nikoga osim konja i mene.

I bolje. Trebala sam razmisliti, a ne objašnjavati što tu radim usred mećave u pola noći.

Okej, Eriku sam rekla istinu o Heathu, a on me nije zato ostavio. Naravno, ovisno o tome što bude s Heathom, možda mi svejedno dade nogu. Kako onim kurvastim curama uspijeva izlaziti s desetak tipova u isti mah? Već su dvojica nenasnosna. Uspomena na Lorenov seksi osmijeh i nevjerojatan glas sijevnula mi je sviješću punom grižnje savjesti. Grizla sam se za usnu dok sam uzimala četku za timarenje i češalj za grivu. Zapravo, ja sam eto recimo izlazila s tri tipa, što je bilo krajnje bezumno. Na licu mjesta odlučila sam da imam sasvim dovoljno problema i ako im ne pridodajem taj čudni flert koji se možda odvija, a možda i ne odvija između Lorena i mene. Već od same pomisli što bi bilo da Erik sazna da sam Lorenu otkrila onoliko svoje kože... stresla sam se. Došlo mi je da samoj sebi dam nogu. Ubuduće ću izbjegavati Lorena, a ako ga ne budem mogla izbjegavati, odnosit ću se prema njemu kao prema svakom drugom nastavniku, što znači da flertovanja nema. E sad, još samo da smislim što ću s Erikom i Heathom.

Otvorila sam Perzefonin pregradak i rekla joj kako je ona krasna, draga djevojka, a ona mi je sneno, iznenađeno šmrknula i usnama mi dotaknula lice kad sam je poljubila u mekani nos. Uzdahnula je i nastavila se odmarati na tri noge kad sam je počela timariti.

Okej, nije bilo šanse da išta smislim o izlaženju s Erikom i Heathom sve dok Heath ne bude na sigurnom. (Odbila sam uzeti u obzir mogućnost da možda više nikad neće biti na sigurnom, da možda nikad neće biti nađen

živ.) Počela sam stišavati brbljanje, gužvu i strku u svojoj glavi. Istini za volju, nije mi trebalo da mi Erik kaže kako bih mogla pronaći Heatha. Ta je mogućnost bila jedna od mnogih stvari koje mi cijele noći nisu dale mira. Kukavička je istina glasila da se bojim, da se bojim onoga što bih mogla naći i što bih mogla ne naći, i da se bojim da neću biti dovoljno snažna da i s jednim izadom nakraj. Od smrti Stevie Rae ostala sam slomljena, i nisam bila sigurna da sam u stanju spasiti bilo koga.

Ali nije da sam imala ikakva izbora.

Dakle... misliti na Heatha... Počela sam prisjećajući se kako je to sladak dečko bio u osnovnoj školi. U trećem razredu kosa mu je bila daleko plavija nego sada, i imao je ono tko zna koliko zaležanih vlasi. Kosa mu je stršala po cijeloj glavi kao pačje paperje. Tada, u trećem razredu, prvi put mi je rekao da me voli i da će me jednoga dana oženiti. Bila sam u drugom razredu, i totalno ga nisam ozbiljno shvaćala. Mislim ono, makar sam bila gotovo dvije godine mlađa, bila sam dva pedlja viša od njega. Bio je sladak, ali bio je i dečko, što znači da mi je išao na živce.

Okej, je li, i dalje mi je znao ići na živce, ali odrastao je i popunio se. Negdje između trećeg i osmog razreda počela sam ga ozbiljno shvaćati. Prisjetila sam se prve prilike u kojoj me zbilja poljubio, i treperavog ushita koji sam na to osjetila. Prisjetila sam se kako je sladak bio, i kako sam se uz njega mogla osjetiti kao ljepotica, čak i s teškom prehladom i jarko rumenim nosom. I kako je on bio staromodni kavalir. Heath mi je od svoje devete godine otvarao vrata i nosio knjige.

Onda sam se prisjetila prilike u kojoj sam ga posljednji put vidjela. Bio je tako siguran da trebamo biti zajedno i toliko me se nije bojao da se sam posjekao i ponudio mi svoju krv. Zažmirila sam i oslonila se na meke Perzefonine sapi, misleći na Heatha i puštajući da mi uspomene na njega promiču pod spuštenim kopcima kao na filmskom platnu. Onda su se sjećanja na našu prošlost promijenila i dobila sam nejasan pojam mraka, vlage i hladnoće i strah me opalio u želudac. Zinula sam da dođem do daha, čvrsto žmireći i dalje. Htjela sam se cijela usredotočiti na njega, kao onaj prošli put kad sam ga vidjela u spavaćoj sobi, ali ova spona između nas bila je nekako drugačija. Bila je manje jasna, više prožeta tamnim emocijama nego zaigranom strašću. Koncentrirala sam se još jače, i postupila kako mi je Erik savjetovao. Prizvala sam Heatha.

Naglas sam, kao i cijelim bićem, rekla:

"Heath, dođi mi. Zovem te, Heath. Hoću da mi sada dođeš. Gdje god bio, otiđi odande i dođi k meni!"

Ništa. Nije bilo odgovora. Ni reakcije. Ni bilo kakva osjećaja osim vlažna, hladna straha. Opet sam ga pozvala.

"Heath! Dođi mi!" Ovaj put sam osjetila nalet bespomoćnosti, nakon koga je stiglo beznade. Ali nisam dobila predodžbu o njemu. Znala sam da ne može doći do mene, ali nisam znala gdje je on.

Zašto mi je prije bilo tako lakše vidjeti ga? Kako mi je to uspjelo? Tada sam mislila na Heatha, baš kao što sam i sada. Mislila sam na...

Na što sam ono mislila? Uto sam osjetila da mi se obrazi žare kad sam shvatila što me to prije privuklo njemu. Nisam mislila o tome kako je sladak bio kao dijete ili kako sam se uz njega osjećala lijepo. Mislila sam o tome kako mu pijem krv... kako se hranim njime... i o usijanoj krvožednosti koju je to izazivalo u meni.

Okej, eto, dakle...

Duboko sam udahnula i pomislila na Heathovu krv. Imala je okus tekuće želje, vrela, guste i električne. Od nje mi je tijelo grunulo u život na mjestima koja su se prethodno tek počinjala uzbuđivati. I ta su mjesta gladovala. Htjela sam piti slatku Heathovu krv dok on zadovoljava moju žudnju za njegovim dodirima, njegovim tijelom, njegovim okusom...

Moja nevezana predodžba tame razbistrila se tako naglo da sam se šokirala. I dalje je bio mrak, ali to nije bio problem za moj noćni vid. Isprva nisam shvatila što to vidim. Prostorija je bila čudna. Bila je sličnija maloj niši u špilji ili tunelu negoli sobi. Zidovi su joj bili okrugli i vlažni. Bilo je nešto svjetla, ali dopiralo je iz slaba, mutna fenjera obješenog na hrđavu kuku. Sve ostalo bilo je u mrklome mraku. Ono što mi je isprva izgledalo kao hrpa prljave odjeće pomaknulo se i prostenjalo. Ovaj put nisam gledala tek kroz ticaljku tanku poput niti. Bilo mi je zaista kao da lebdim, a kad sam prepoznala to stenjanje, lebdeće mi je tijelo prišlo bliže njemu.

Ležao je skvrčen na prljavom madracu. Zapešća i gležnjevi bili su mu omotani vodoinstalaterskom trakom i krvario je iz većeg broja posjekotina na vratu i rukama.

"Heath!" Glas mi se nije čuo, ali on je podigao glavu tako naglo kao da sam se upravo proderala na njega.

"Zoey? Jesi to ti?" A onda je razrogačio oči i sjeo ravno, mahnito gledajući oko sebe. "Bježi odavde, Zoey! Ludi su. Ubit će te kao i Chrisa i Brada." I počeo se koprcati, očajnički pokušavajući rastrgati traku, premda je jedino uspijevaao postići da mu već ojedeni zglobovi počnu krvariti.

"Heath, stani! U redu je, ja sam u redu. Nisam ovdje, nisam zaista." Prestao se otimati i počeo škiljiti oko sebe, kao da me pokušava primijetiti.

"Ali čujem te."

"U svojoj glavi. Tu me čuješ, Heath. To je zato što smo se Utisnuli i sada smo povezani."

Heath se neočekivano iscerio.

"Baš cool, Zo."

Mentalno sam prevrnula očima.

"Okej, Heath, fokusiraj se. Gdje si?"

"Nećeš mi vjerovat, Zo, ali ispod Tulse sam."

"Što to znači, Heath?"

"Sjećaš se što smo učili kod Shaddoxa na povijesti? Pričao nam je o tunelima koje su u dvadesetima prokopali ispod Tulse zbog onoga kad je alkohol bio zabranjen."

"Prohibicije", rekla sam.

"Aha, toga. Ja sam u jednom od njih."

Na trenutak nisam znala što bih rekla. Nejasno sam se sjećala da smo na povijesti učili o tim tunelima, i zaprepastilo me što se Heath, koji nije baš bio izvrstan učenik, uopće toga sjeća. Kao da je shvatio zašto oklijevam, iscerio se i rekao:

"Radilo se o šveranju cuge. Baš mi je to bilo cool."

Nakon još jednog prevrtanja očima u glavi, rekla sam:

"Samo mi kaži kako da onamo stignem, Heath."

Odmahnuo je glavom i lice mu se složilo u već viđen izraz tvrdoglavosti.

"Nema šanse. Ubit će vas. Idi javi murji, pa nek pošalju specijalce ili šta ja znam koga." Upravo sam to i namjeravala. Htjela sam izvaditi vizitku detektiva Marxa iz džepa i nazvati ga, pa da on spasi stvar. Nažalost, bojala sam se da to ne mogu.

"Tko su to 'oni'?" upitala sam ga

"A?"

"Ti koji su te oteli? Tko su oni?"

"Nisu ljudi, a nisu ni vampyri, makar piju krv, ali nisu ko ti, Zo. Oni su..." ušutio je, zadrhtavši. "Oni su nešto drugo. Nešto krivo."

"Jesu li ti pili krv?" Od te pomisli tako sam se silovito razjarila da sam jedva uspjela obuzdati emocije. Htjela sam popizditi na nekoga i vrisnuti: On pripada meni! Prisilila sam se da nekoliko puta duboko udahnem dok mi je davao odgovor.

"Aha, jesu." Heath je složio grimasu. "Ali stalno se tuže zbog toga. Kažu da im moja krv nema okus kako treba. Mislim da je to glavni razlog zašto sam još uvijek živ." Zatim je tvrdo progutao, a lice mu je postalo za nijansu bijede. "Nije to kao kad mi ti piješ krv, Zo. To mi je ugodno. Ovo što oni rade je, odurno je. Oni su odurni."

"Koliko ih je?" procijedila sam kroz stisnute zube.

"Nisam sasvim siguran. Tu dolje je jako mračno, a uvijek dolaze u čudnim grupama, skroz zbijeni, ko da se boje bit sami. Pa, izuzev njih troje. Jedan

se zove Elliott, druga se zove Venera, šta to nije baš čudno, a treća se zove Stevie Rae."

Želudac mi se stegnuo.

"Ima li ta Stevie Rae kratku, kovrčavu plavu kosu?"

"Aha. Ona im je glavna."

Heath je upravo potvrdio moja strahovanja. Nisam mogla pozvati policiju.

"Okej, Heath. Izvući ću te odande. Reci mi kako da nađem taj tvoj tunel."

"Pozvat ćeš murju?"

"Da", slagala sam.

"Nećeš. Lažeš."

"Ne lažem!"

"Zo, kužim ja kad ti lažeš. Osjećam to. To ti je od te povezanosti."

Iscerio se.

"Heath. Ne mogu pozvati policiju."

"Onda ti neću reć di sam."

S jednog kraja tunela začula se jeka trčkanja, koje me podsjetilo na zvuk koji su stvarali štakori iz labosa dok su hitali po labirintima koje smo im pravili na naprednoj nastavi biologije. Heathu je osmijeh nestao s lica, zajedno s bojom koja mu se vratila u obraze dok smo razgovarali.

"Heath, nemamo vremena za ovo." Krenuo je odmahnuti glavom. "Slušaj me! Imam posebne moći. Ti..." zastala sam u nedoumici, ne znajući točno kako da nazovem skupinu stvorenja u kojoj se nekako našla moja mrtva najbolja prijateljica. "Ti stvorovi mi neće moći ništa."

Heath mi nije odgovorio, ali nisam imala ni dojam da sam ga uvjerila, a štakorski su zvukovi bivali sve glasniji.

"Rekao si da kužiš kad lažem zbog naše povezanosti. To mora funkcionirati u oba smjera. Moraš moći skužiti kada je to što ti govorim istinito." Izgledao je kao da se nećka, pa sam dodala: "Dobro razmisli. Rekao si da se pomalo sjećaš što je bilo one noći kad si me pronašao u Philbrook. Spasila sam te te noći, Heath. A ne murja. Niti neki odrasli vamp. Ja sam te spasila, i mogu te opet spasiti." Bilo mi je drago što zvučim daleko samouvjerenije nego što sam se osjećala. "Reci mi gdje se nalaziš."

Razmišljao je neko vrijeme, i spremala sam se (opet) izderati na njega kad je napokon rekao:

"Znaš gdje je stari depo u donjem dijelu centra grada?"

"Aha, vidi se iz Performing Arts Centera, gdje smo prošle godine za moj rođendan išli gledati Fantoma, je 1 tako?"

"Aha. Odveli su me u njegov podrum. Ušli su kroz nešto što izgleda kao zakračunata vrata. Stara su i zahrđala, ali dižu se bez problema. Tunel počinje tamo dolje kod odvodne rešetke."

"Dobro, ja ću..."

"Čekaj, to nije sve. Ima hrpa tunela. Prije ti dođu kao nekakve pećine. Nisu onako cool kao što sam mislio na satu povijesti. Mračni su, vlažni i odvratni. Kreni onim s desne strane, i onda samo skreći udesno. Ja sam ti na kraju jednog od tih."

"Okej. Doći ću što prije mogu."

"Čuvaj se, Zo."

"Hoću. A ti ostani čitav."

"Pokušat ću." U šumovima trčkanja sada se začulo i siktanje. "Ali sve mi se čini da se trebaš požuriti."

Dvadeset osmo poglavlje

Otvorila sam oči i ponovno se našla u štali s Perzefonom. Teško sam disala i znojila se, a kobila me rivala njuškom i ispuštala tihe, zabrinute, rzave glasove. Ruke su mi se tresle dok sam je milovala po glavi i trljala joj čeljust, govoreći joj da će sve biti okej, premda sam bila prilično sigurna da neće.

Stari depo u donjem dijelu centra bio je udaljen desetak kilometara, možda i više, u mračnom, zapuštenom dijelu grada pod velikim, strašnim nadvožnjakom koji je spajao jedan dio grada s drugim. Nekada je tamo vladala žešća gužva, teretni i putnički vlakovi dolazili su i odlazili maltene non-stop. Ali u proteklih par desetljeća sav putnički promet je prestao (što sam znala zato što me baka htjela povesti u vožnju vlakom za trinaesti rođendan, pa smo se morale odvesti u Oklahoma City da tamo sjednemo na vlak), a poslovanje teretnih vlakova definitivno je oslabjelo. Pod normalnim okolnostima trebalo bi mi svega nekoliko minuta da trknem od Kuće Noći do depoa.

Noćas nisam imala posla s normalnim okolnostima.

Na vijestima u deset sati rekli su da su ceste neprohodne, a to je bilo, pogledala sam na sat i iznenađeno trepnula, prije par sati. Nisam se mogla odvesti onamo. Mogla sam otići pješice, valjda, ali žurba koju sam osjećala davala mi je do znanja da to neće biti na nivou zadatka.

"Uzmi konja."

I Perzefona i ja ustuknule smo od zvuka Afroditina glasa. Stajala je naslonjena na vrata pregratka, sva blijeda i smrknuta.

"Koma izgledaš", rekla sam joj.

Gotovo se osmjehnula.

"Vizije su u kurcu."

"Jesi vidjela Heatha?" Želudac mi se opet stegnuo. Afrodita nije imala sretne i svijetle vizije. Vidjela je smrt i nesreće. Uvijek.

"Aha."

"I?"

"I ako ne sjedneš na tog konja i ne odvučeš guzicu tamo di on već je, Heath će stradati." Zastala je, pogledavši me u oči. "To jest, osim ako mi ne vjeruješ."

"Vjerujem ti", rekla sam bez oklijevanja.

"Onda se goni odavde."

Ušla je u štalu i pružila mi uzde koje nisam ni primijetila da drži u ruci. Dok sam ih stavljala na Perzefonu, Afrodita se izgubila i vratila sa sedlom i dekom za sedlo. Šutke smo njima opremile Perzefonu, koja kao da je osjećala našu uživljenost, jer se držala potpuno mirno. Kad smo je priredile, povelala sam je iz pregratka.

"Prvo nazovi svoju škvadru", rekla je Afrodita.

"A?"

"Ne možeš samostalno srediti te stvorove."

"Ali kako da oni pođu sa mnom?"

Bolio me trbuh. Tako sam se bojala da su mi se ruke tresle, i nije mi bilo lako shvatiti koga to vraga Afrodita sad kenja.

"Ne mogu poći s tobom, ali svejedno ti mogu pomoći."

"Afrodita, nemam vremena za zagonetke. Što želiš reći, Bog te?"

"Jebiga, ne znam!" Izgledala je jednako frustrirano kao što sam se ja osjećala. "Samo znam da ti mogu pomoći."

Otklopila sam mobitel i, slijedeći svoj nagon i izdišući nijemu molitvu da me Nyx vodi, otipkala Shauneein broj. Javila mi se nakon prvog zvona.

"Šta ima, Zoey?"

"Hoću da ti, Erin i Damien odete zajedno nekamo i prizovete svoje elemente, kao što ste učinili za Stevie Rae."

"Nema beda. Ti ćeš se nać s nama?"

"Ne. Ja idem po Heathu."

Sebi na čast, Shaunee je oklijevala tek sekundu-dvije, te rekla:

"Okej. Kako ti možemo pomoć?"

"Samo budite zajedno, manifestirajte svoje elemente i mislite na mene."

Stvarno mi je počinjalo ići od ruke da zvučim smireno čak i dok sam mislila da bi mi glava mogla eksplodirati.

"Zoey, samo se čuvaj."

"Hoću. Bez brige." Ma da, uzrujavat ću se dovoljno za nas obje.

"Eriku se ovo neće sviditi."

"Znam. Reci mu... reci mu... da ću, eh, razgovarati s njim kad se vratim."
Blage veze nisam imala što bih drugo rekla.

"Okej, reći ću mu."

"Hvala, Shaunee. Vidimo se", rekla sam i zaklopila mob. Onda sam se obratila Afroditi. "Kakva su to stvorenja?"

"Ne znam."

"Ali vidjela si ih u svojoj viziji?"

"Danas sam već drugi put imala viziju o njima, znaš. Prvi put sam ih vidjela kako ubijaju ona druga dva tipa."

Afrodita je odmaknula gust pramen plave kose s lica.

Smjesta sam popizdila.

"A to nisi ni spomenula jer su oni samo ljudski tinejdžeri, pa ti ih je ispod časti spašavati?"

Afroditi su oči buknule od bijesa.

"Rekla sam Neferet. Sve sam joj ispričala, o ljudskim klincima, o tim stvorovima, o svemu. Upravo tada je počela pričati da su mi vizije lažne."

Znala sam da govori istinu, s jednakom sigurnošću kao što sam polako shvaćala da u Neferet ima nečega mračnog.

"Sori", kratko sam rekla. "Nisam znala."

"Šta god", rekla je. "Moraš više krenuti, inače će ti dečko poginuti."

"Bivši dečko", rekla sam.

"Opet kažem, šta god. Evo, da ti pridržim nogu."

Pustila sam joj da mi pomogne da se popnem u sedlo.

"Ponesi ovo sa sobom." Afrodita mi je pružila debelu kariranu konjsku deku. Prije nego što sam se stigla pobuniti, rekla je: "Nije za tebe. Njemu će trebati."

Ogrnula sam se dekom, nalazeći smirenje u njenu zemljanom, konjskom mirisu. Krenula sam za Afroditom do stražnjih vrata štale, koja je klizno otvorila u stranu. Studeni zrak i snijeg u minijaturnim je kovitlacima puhnuo u štalu, tako da sam zadrhtala, premda je stvar prije bila u živcima i strepniji nego u hladnoći.

"Stevie Rae je jedna od njih", rekla je Afrodita.

Pogledala sam je sa sedla, ali ona je samo zurila u noć.

"Znam", rekla sam.

"Nije onakva kao nekada."

"Znam", ponovila sam, premda me sive zaboljelo kad sam izgovorila te riječi naglas. "Hvala ti na ovome, Afrodita."

Tada me ipak pogledala, a izraz joj je bio suh i nečitljiv.

"Nemoj mi se sad ponašati ko da smo frendice i to", rekla je.

"Nije mi nakraj pameti", rekla sam. "Mislím, kad nismo prijateljice."

"Nikako, definitivno nismo."

Bila sam prilično sigurna da sam primijetila kako suspreže osmijeh.

"Da ne bi bilo nesporazuma", rekla je Afroditu. "E", dodala je. "Ne zaboravi privući tišinu i tamu oko sebe, tako da ljudskima bude teško da te vide dok ideš onamo. Nemaš vremena da te zaustavljaju."

"Da znaš da hoću. Hvala što si me podsjetila", rekla sam.

"Okej, dobro, sretno ti bilo", rekla je Afroditu.

Primila sam uzde, duboko udahnula, a onda stisnula bedra i coknula jezikom, pa je Perzefona krenula.

Ušla sam u sasvim čudan svijet, stvoren od bijele tame. Bjelina mu je definitivno pružala pravi opis. Više nisu padale krupne, prijazne pahuljice, već britki, sitni, poput britve oštri komadići sleđenog snijega. Vjetar je postojano puhao, tako da je snijeg padao pod kutom. Navukla sam deku preko glave, da me bar djelomično štiti od snijega, nagnula se prema naprijed i petama podbola Perzefonu u brzi kas.

Požuri! derala sam se na samu sebe u glavi. *Heath te treba!*

Udarila sam prečicom preko parkirališta i stražnjeg dijela školskog kruga. Snijeg je potpuno prekrivao onih nekoliko automobila koji su još bili u školi, a od treperave plinske svjetlosti koja ih je ludo obasjavala straga izgledali su kao hruštvi na prozorskoj mrežici. Pritisnula sam unutarnju tipku za otvaranje kolnog ulaza. Vrata su se pokušala raskriliti, ali zapela su u nanosu snijega. Perzefona i ja jedva da smo imale prostora da se provučemo. Okrenula sam je udesno i načas zastala pod strehom hrastova koji su okruživali krug škole.

"Tihi smo... duhovi... nitko nas ne može vidjeti. Nitko nas ne može čuti."

Mrmorila sam kroz stenjanje vjetra, i zgranula se kad se prostor oko mene smirio. Odjednom mi je nešto palo na pamet, pa sam nastavila.

"Vjetre, miruj tamo gdje sam ja. Vatro, grij mi put. Vodo, smiri snijeg preda mnom. Zemljo, štiti me kad uzmogneš. I duše, pomози mi da pred strahom ne pokleknem."

Jedva da sam to izrekla, kad sam oko sebe ugledala mali bljesak energije. Perzefona je frknula i odskočila malo u stranu. A kad se pokrenula, kao da se mali mjehur spokoja pokrenuo s njom. Da, još je puhala mećava i noć je i dalje bila hladna i strahovito izmijenjena, ali ja sam se ispunila smirenošću i okružila zaštitom elemenata. Naklonila sam glavu i prošaptala:

"Hvala ti, Nyx, na silnim darovima koje si mi dala." Šutke sam dodala da se nadam da ih zaslužujem.

"Idemo po Heathu", rekla sam Perzefoni. S lakoćom je prešla u trk koji je gutao razdaljine, a ja sam u čudu gledala kako snijeg i led kao da odlijeću

od njenih kopita dok smo čarobno jezdile kroz noć pod budnim oko Božice koja je, kao takva, bila utjelovljenje Noći.

Putovanje mi je prošlo iznenađujuće brzo. Trkom smo sišle niz Utica Street sve do izlaza na brzu autocestu za Broken Arrow. Tamo su stajale zapreke s rotirkama kao upozorenjem da je autocesta zatvorena. Osjetila sam kako mi se na licu stvara osmijeh kad sam elegantno provela Perzefonu oko zapreka i izbila na široku, a potpuno pustu cestu. Zatim sam pustila kobili na volju, a ona je galopom jurnula prema donjem gradskom centru. Čvrsto sam se držala, nisko prignuta nad njen vrat. Dok je deka vijorila iza nas, zamišljala sam da izgledam kao junakinja iz nekog starog povijesnog ljubavnog romana, i poželjela da ja to galopiram prema nekoj razvratnoj krčmi gdje ću se naći s nekim koga je moj otac, velmoža, proglasio neprikladnim za mene, umjesto da srljam u pakao.

Usmjerila sam Perzefonu prema izlazu koji će nas odvesti do Performing Arts Centera i starog depoa iza njega. Nisam vidjela nikoga između srednjeg dijela centra i autoceste, ali sad sam zapažala motanje rijetkih beskućnika oko autobusnog kolodvora i pokoji policijski auto tu i tamo. Tihi smo... duhovi... nitko nas ne može vidjeti. Nitko nas ne može čuti. Nastavila sam se tako moliti u sebi. Nitko se nije ni osvrnuo prema nama. Stvarno je bilo kao da sam se pretvorila u duha, makar me ta misao nije naročito smirivala.

Usporila sam Perzefonu dok smo prolazile pokraj Performing Arts Centera i kasom prelazile široki most koji je prelazio zbunjujući preplet starih, naporednih željezničkih kolosijeka. Kad smo stigle do sredine mosta, zaustavila sam Perzefonu i zagledala se u napuštenu zgradu depoa koja je mračno i muklo stajala pod nama. Zahvaljujući gospođi Brown, mojoj nekadašnjoj učiteljici likovnog iz Južne srednje škole, znala sam da je to nekada bila prekrasna građevina u stilu art decoa koju su napustili i potom opljačkali kad su vlakovi prestali voziti. Sad je izgledala kao nešto čemu bi prije bilo mjesto u Gotham Citvju iz stripova o Batmanu, Vitezu tame. (Da, znam. Baš sam gik.) Imala je one goleme prozore s lukovima koji su me podsjećali na zube između dvije kule koje su izgledale kao savršeno jezoviti ukleti dvorci.

"A mi moramo onamo sići", kazala sam Perzefoni. Teško je disala od našeg putovanja, ali nije mi djelovala naročito zabrinulo, što je, nadam se, bio dobar znak. Znete ono, kad životinje već mogu osjetiti ružne stvari i to. Prešle smo na drugi kraj mosta, gdje sam pronašla malu, razlomljenu prilaznu ulicu kojom se spuštalo do depoa. U razni kolnika bilo je mračno. Stvarno mračno. To mi nije trebalo smetati, s obzirom na moj izvrsni noćni vid početnice, ali smetalo mi je. Ruku na srce, bilo mi je totalno frikovito

dok je Perzefona hodala prema zgradi i kad smo je počele polako obilaziti, u potrazi za onim ulazom u podrum koji mi je Heath opisao.

Nije mi trebalo dugo da pronađem zahrđalu željeznu rešetku koja je naizgled tvorila neprohodnu prepreku. Nisam si dopustila da oklijevam i pomislim na krajnji strah koji osjećam. Sišla sam s Perzefone i odvela je do natkrivena ulaza, da se skloni s vjetra i bude zaštićena od glavnine snijega. Omotala sam joj uzde oko nečega metalnog, prekrila joj leđa dodatnom dekom i potrudila se da je što dulje mogu milujem i govorim joj kako je ona hrabra, draga djevojka i da ću se vratiti za tili čas. Htjela sam da mi to ispadne jedno od onih proročanstava koja se sama ispunjavaju, ako ga stalno budem ponavljala. Bilo mi je teško odvojiti se od Perzefone. Valjda nisam shvatila koliko me smirivala njena blizina. Dobro bi mi došlo malo te smirenosti kad sam stala pred željeznu rešetku i zaškiljila, trudeći se prozreti tamu iza nje.

Nisam vidjela ništa osim nejasna oblika goleme, mračne prostorije. Podruma jezovite, nažalost ne sasvim napuštene zgrade. Ma super. Heath je tu dolje, podsjetila sam se, primila rub rešetke i potegnula je. Otvorila se bez problema, što sam shvatila kao dokaz da se sigurno učestalo koristi. I opet, super.

U podrumu nije bilo tako grozno kao što sam zamišljala da će biti. Pruge slabašna svjetla probijale su se kroz daske zakucane preko prozora u prizemlju, i jasno se vidjelo da su se beskućnici sigurno služili ovim prostorom. Zapravo, tu je za njima ostalo koješta: velike kutije, prljave deke, čak i kolica iz trgovine (tko zna kako su njih uspjeli dovući skroz tamo dolje?). Ali, začudo, sada tu nije bilo nijednog beskućnika. Izgledalo je kao grad beskućnih utvara, što mi je bilo duplo čudnije kad sam uzela vremenske prilike u obzir. Zar im ne bi noćas bilo savršeno skloniti se u razmjernu toplinu i zaklon ovog podruma, umjesto da pokušavaju pronaći neko toplo i suho mjesto na ulici ili da se tiskaju po prihvatilištu? A snijeg je padao već danima. Zato bi, realno gledano, ova prostorija trebala biti krcata ljudi koji su ovamo i donijeli kutije i sve to.

Jasno, ako su se podrumom počela služiti strašna neumrla stvorenja, daleko bi se lakše shvatilo zašto su beskućnici zbrisali.

Ne razmišljaj o tome. Pronađi odvodnu rešetku i onda pronađi Heatha.

Nije mi bilo teško pronaći rešetku. Samo sam krenula prema najmračnijem, najgadnijem kutu prostorije, i ugledala metalnu rešetku u podu. Nego šta. U samom kutu. Nikada, ni za sto milijuna godina, ne bi mi bilo na kraj pameti da taknem taj odurni šaht, a kamoli da ga podignem i siđem u njega.

Naravno, upravo sam to morala učiniti. Rešetka se podigla jednako lako kao što se vanjska "prepreka" otvorila, dajući mi (opet) do znanja da nisam

jedina osoba, početnica, ljudsko biće, stvorenje koje je u zadnje vrijeme ovuda prošlo. Tu su stajale nekakve željezne ljestve kojima sam morala sići, duge valjda tri metra. Onda sam skočila na pod tunela. I upravo se o tome radilo, o velikom, vlažnom kanalizacijskom tunelu. E, i mračnom. Stvarno mračnom. Neko vrijeme sam samo tu stajala, puštajući da mi se noćni vid privikne na gustu tminu, ali nisam mogla predugo samo stajati. Potreba da pronađem Heatha bila mi je poput potkožnog svraba. Tjerala me dalje.

"Samo idi desno", prošaptala sam. Zatim sam ušutjela, jer je čak i taj tihi zvuk odjeknuo oko mene. Okrenula sam se udesno i počela hodati najbrže što sam mogla.

Heath mi je rekao istinu. Bilo je jako puno tunela. Granali su se i granali, podsjećajući me na crvotočine izrovane u zemlji. Isprva sam vidjela daljnje naznake da su beskućnici boravili i tu dolje. Ali nakon što sam nekoliko puta skrenula udesno, prestala sam nailaziti na kutije, raštrkano smeće i deke. Preostali su samo vlaga i mrak. Tuneli više nisu bili onako glatki, obli i civilizirani kao što sam zamišljala da će dobro sagrađeni tuneli biti, i postali su apsolutni drek. Zidne stijenke izgledale su im kao da su ih izdubili skroz pijani Tolkienovi patuljci (ponavljam, itekako dobro znam da sam teški gik). Bilo je i hladno, ali to nisam stvarno osjećala.

Nastavila sam ići udesno, nadajući se daje Heath znao o čemu govori. Palo mi je na pamet da zastanem dovoljno dugo da se stignem koncentrirati na njegovu krv, pa da ga opet ugledam kroz naše Utiskivanje, ali žurba koju sam osjećala nije mi dala da se zaustavim.

Morala sam pronaći Heatha.

Nanjušila sam ih prije nego što sam začula siktanje i šuškanje i prvi put ih ugledala. Bio je to onaj vlažni, stari, pogrešni vonj koji sam primijetila svaki put kad bih ugledala jednog od njih kod zida. Shvatila sam da je to smrad smrti, a onda se upitala kako to da ga i prije nisam prepoznala.

Onda se u tami na koju sam se već priviknula ukazala slabašna, titrava svjetlost. Zastala sam da se usredotočim.

Možeš ti to, Z. Tebe je Izabrala tvoja Božica.

Još uvijek sam se trudila "fokusirati" (drugim riječima, nagovorili sebe da budem hrabra) kad je Heath vrisnuo. A onda više nije bilo vremena za fokusiranje ili unutarnja bodrenja. Potrčala sam prema Heathovu vrisku. Okej, vjerojatno bih trebala objasniti da su vampyri jači i brži od ljudi, a premda sam i dalje bila tek početnica, bila sam vrlo čudna početnica, lako da kad kažem da sam potrčala, hoću reći da sam se pokrenula stvarno brzo, brzo i nečujno. Pronašla sam ih valjda za svega nekoliko sekundi, ali činilo

mi se da su prošli sati. Nalazili su se u maloj niši na kraju izdubljenog tunela. Onaj fenjer koji sam prije primijetila visio je s hrđavog čavla i bacao im groteskne sjene po grubo iskopanim zidovima.

Bili su u polukrugu oko Heatha. On je stajao na prljavom madracu, leđima prislonjen uza zid. Nekako je uspio skinuti traku s gležnjeva, ali zapešća su mu još bila čvrsto svezana. Na desnoj je mišici imao novu posjekotinu, i krv mu je gusto i zamamno mirisala.

I to mi je bio posljednji podstrek. Heath je pripadao meni, usprkos mojoj zbunjenosti oko cijelog pitanja krvi, i usprkos mojim osjećajima prema Eriku. Heath je bio moj i nitko se drugi nikad, baš nikad neće hraniti onime što je moje.

Proletjela sam kroz krug siktavih stvorenja kao da sam ja kugla a oni bezumni čunjevi, te stala njemu uz bok.

"Zo!" Na djelić sekunde izgledao je delirično sretno, a onda me, kao tipično muško, pokušao odgurnuti iza sebe. "Čuvaj! Zubi i kandže su im fakat oštri." Šaptom je dodao: "Stvarno nisi dovela specijalce?"

Bilo mi je lako spriječiti ga da me ikamo odgurne. Mislim ono, zgodan je on i sve to, ali ipak je samo ljudsko biće. Potapšala sam mu svezane ruke kojima me primio za nadlakticu i osmjehnula mu se, te mu jednim potezom palčanog nokta presjekla sivu traku oblijepljenu oko zapešća. Razrogačio je oči kad je raširio ruke.

Široko sam mu se osmjehnula. Više se nisam bojala. Sad sam bila samo nevjerojatno ljuta.

"To što sam donijela bolje je od specijalaca. Samo stani iza mene i gledaj." Ja sam odgurnula Heatha prema zidu i stala pred njega, okrećući se da se suočim sa sve bližim krugom tih...

Fuuj! Bili su najodurniji stvorovi koje sam u životu vidjela. Bilo ih je otprilike dvanaestak. Lica su im bila bijela i upala. Oči su im prljavocrveno sjale. Režali su i siktali na mene i vidjela sam da su im zubi šiljati, a tek nokti! Uf! Nokti su im bili dugi i žuti, i izgledali su opasno.

"To je sssamo početnica", prosiktao je jedan. "Taj Biljeg ne znači da je vampyr. Sssssamo znači da je frikuša."

Pogledala sam tko je to rekao.

"Elliott!"

"Bio sssam. Nissssam više onaj Elliott kojeg si znala." Glava mu se zmijski njihala naprijed-natrag dok je govorio. Onda su mu užarene oči malo ugasnule, i iskrivio je gornju usnu. "Sssad ću ti pokazati kako to missslim..."

Krenuo je prema meni zvjerskim koracima, u polučučnju. Pokrenula su se i ostala stvorenja, crpeći hrabrost od njega.

"Čuvaj, Zo, idu na nas", rekao je Heath i opet pokušao stati pred mene.

"Ne, ne idu", rekla sam. Sklopila sam oči samo na sekundu i usredotočila se, misleći na moć i toplinu plamena, na to kako on pročišćava jednako kao što uništava i pomislila na Shaunee.

"Plamenu, dođi mi!" U dlanovima mi je nastala vrelina.

Otvorila sam oči i podigla ruke, koje su sad blistale jarkožutim plamenom.

"Ne prilazi, Elliott! Bio si totalna tlaka dok si bio živ, a smrt ništa nije promijenila." Elliott je ustuknuo od svjetla koje sam stvarala. Pošla sam korak dalje, spremajući se reći Heathu da krene za mnom, pa da se pokupimo odavde, ali ukipila sam se kad sam začula njen glas.

"Varaš se, Zoey. Smrt je ponešto promijenila."

Stvorenja su napravila prolaz u gomili da kroz njih može proći Stevie Rae.

Dvadeset deveto poglavlje

Plamen u mojim rukama jenjao je i utrnuo kad mi je šokiranost prekinula koncentraciju.

"Stevie Rae!"

Zakoraknula sam prema njoj, ali lupila me stvarnost njena izgleda i osjetila sam kako mi tijelo postaje hladno i ukočeno. Izgledala je užasno, gore nego u onoj viziji koju sam sanjala. Nije toliko bila stvar u tome što je zbog blijede ispijenosti i grozne pogrešnosti smrada koji je bazdio iz nje djelovala tako promijenjeno. Radilo se o izrazu lica. Za života, Stevie Rae je bila najmilija osoba koju sam u životu upoznala. Ali sada, kakva god da je bila, mrtva, neumrla, bizarno uskrsnula, bila je drugačija. Oči su joj bile okrutne i suhe. Lice joj je bilo lišeno svake emocije osim jedne, a ta jedna emocija bila je mržnja.

"Stevie Rae, što se to dogodilo s tobom?"

"Umrla sam." Glas joj je bio tek izopačena, izobličena sjena nekadašnjega. Još uvijek je otezala po oklahomski, ali više nije bilo one slatke mekoće kojom je nekad odisala. Zvučala je kao zlobna seoska prostakuša.

"Jesi li ti duh?"

"Duh?" Podrugljivo se nasmijala. "Ne, nisam ti ja nikakav prokleti duh."

Progutala sam slinu i osjetila vrtoglav nalet nade.

"Znači, živa si?" Iskrivila je usnu u sarkastičan podsmijeh koji je na njenu licu izgledao tako pogrešno da mi je istinski pozlilo.

"Ti bi rekla da sam živa, ali ja bih rekla da to nije tako jednostavno. S druge strane, nisam ni ja tako jednostavna kao nekad."

Pa, barem nije prosiktala na mene kao onaj stvor od Elliotta. Stevie Rae je živa. Čvrsto sam se primila tog čuda, progutala strah i odbojnost, i prišla joj lako brzo da se nije imala vremena odmaknuti (ili me ugristi, ili šta već god), pa je zgrabila i, ignorirajući njen odurni smrad, čvrsto zagrlila.

"Tako sam sretna što nisi mrtva!" prišapnula sam joj.

Bilo mi je kao da sam zagrlila smrdljivi kamen. Nije se odmaknula od mene. Nije me ugrizla. Nije nikako reagirala, ali stvorenja oko nas jesu. Čula sam ih kako sikću i gundaju. Pustila sam je i uzmaknula za korak.

"Da me nisi više dotaknula", rekla je.

"Stevie Rae, možemo li otići nekamo da na miru popričamo? Moram odvesti Heatha doma, ali mogu se vratiti da se nađemo. Ili se možda možeš vratiti u školu sa mnom?"

"Tebi ništa nije jasno, je li tako?"

"Jasno mi je da ti se dogodilo nešto ružno, ali i dalje si mi najbolja prijateljica, pa možemo naći neko rješenje."

"Zoey, ne ideš ti nikamo."

"U redu." Namjerno sam se pravila da nisam shvatila njenu prijetnju.

"Valjda možemo i tu popričati, ali, eto..." Obazrela sam se prema stvorenjima koja su odurno siktala. "Nije baš neka privatnost, a tu dolje ti je i odurno."

"Ssssamo ih ubij!" zarežao je Elliott iza Stevie Rae.

"Kuš, Elliott!" brecnule smo se Stevie Rae i ja na njega u isti mah. Zatim me pogledala u oči, i kunem se da sam u njenima ugledala bljesak nečega većeg od ljutnje i okrutnosti.

"Znaš da ne mogu živjeti sssad kad sssu nassss vidjeli", rekao je Elliott. Ostala su se stvorenja počela nemirno vrpeljiti, ispuštajući sitne zle glasove odobravanja.

Zatim je iz čopora stvorenja istupila jedna djevojka. Očito je nekada bila ljepotica. Čak i sada je odisala nekom jezovitom, nadrealnom zavodljivošću. Bila je visoka i plavokosa, i kretala se gracioznije od ostalih. Ali kad sam pogledala u njene crvene oči, u njima sam vidjela samo zlobu.

"Ako ne možeš, ja ću. Prvo ću uzeti muškoga. Meni ne smeta što mu je krv okaljana Utiskivanjem. Još uvijek je topla i živa", rekla je, i gotovo plesnim pokretima krenula prema Heathu.

Postavila sam se pred njega, ispriječivši joj se na putu.

"Takni ga i umrijet ćeš. Ponovno", rekla sam.

Stevie Rae ju je prekinula usred siktava smijeha.

"Venera, vrati se ostalima. Nećete napasti dok vam ja ne kažem."

Venera. Ta mi je riječ probudila jedno sjećanje.

"Venera Daviš?" rekla sam. Zgodna me plavuša pogledala stisnutih očiju.

"Odakle me znaš, početnice?"

"Zna ona hrpu toga", rekao je Heath, obilazeći me. Progovorio je glasom koji sam nekada zvala njegovim nogometaškim. Zvučao je frajerski, bijesno i totalno spremno za makljažu. "A meni je već polako dosta svih vas sjebanih stvorenja."

"Zašto to govori?" procijedila je Stevie Rae.

Uzdahnula sam i zakolotala očima. Slagala sam se s Heathom, bilo mi je totalno dosta cijele ove izopačene strahote. Bilo je vrijeme da brišemo odavde, a bilo je i vrijeme da se moja najbolja prijateljica počne ponašati kao ona osoba koju sam opazila kako se skriva u njenim očima.

"Nije on to. On je Heath. Sjećaš se, Stevie Rae? Moj bivši dečko?"

"Zo, ja ti nisam bivši dečko. Ja sam ti dečko."

"Heath. Već sam ti rekla da ovo između nas nikako ne može uspjeti."

"Ma daj, Zo, Utisnuli smo se. To znači da smo par, mala!" Iscerio mi se kao da smo usred naturalne, a ne usred hrpe neumrlih stvorenja koja nas žele pojesti.

"To je bilo slučajno, i morat ćemo razgovarati o tome, ali sada definitivno nije vrijeme za to."

"Ma, Zo, znaš ti da me voliš." Heathovo cerenje nije se smanjilo ni za mrvicu.

"Heath, u životu nisam upoznala tvrdoglavijeg dečka."

Namignuo mi je, a ja mu nisam mogla ne uzvratiti osmijehom.

"Pa dobro. Volim te."

"Šta je sssad ovo..." prosiktalo je ono odurno stvorenje od Elliotta. Ostali odvrtni stvorovi koji su nas okruživali počeli su se vrpeljiti u mjestu, a Venera je kliznula korak bliže Heathu. Prisilila sam se da ne drhtim, ne vrišt看, ili šta već. Umjesto toga, obuzela me neka čudna smirenost. Pogledala sam Stevie Rae, i odjednom znala što moram reći. Stavila sam ruke na bokove i postavila se prema njoj.

"Kaži im", rekla sam. "Kaži svima njima."

"Što da im kažem?" Opasno je stisnula oči boje granata.

"Kaži im što se to tu zbiva. Jer znaš. Znam da znaš."

Lice Stevie Rae se izobličilo, a riječi su zvučale kao da joj se otkidaju iz grla.

"Ljudskost! Oni to iskazuju svoju ljudskost." Stvorenja su zarežala kao da ih je upravo poškopila svetom vodicom (a, molim vas, to je tako netočan kliše o vampyrima).

"Slabost! Zato smo mi jači od njih." Venera je iskrivila gornju usnu. "Je, to je slabost koju mi više nemamo."

Zanemarila sam Veneru. Zanemarila sam Elliotta. Kvrugu, zanemarila sam sve njih i samo zurila u Slevie Rae, sileći je da me pogleda u oči, i sileći sebe da ne odvratim pogled i ne lecnem se kad su se njene oči vrelo, rumeno zažarile.

"Sere", rekla sam.

"Ima pravo", rekla je Stevie Rae. Glas joj je bio hladan i zloban. "Kad smo umrli, umrla je i ljudskost u nama."

"To možda vrijedi za njih, ali ne vjerujem da vrijedi i za tebe", rekla sam.

"Nemaš ti pojma o ovome, Zoey", rekla je Stevie Rae.

"Ne moram ni imati. Znam tebe, i znam našu Božicu, i to je sve što trebam znati."

"Ona više nije moja Božica."

"Stvarno, baš kao što tvoja mama više nije tvoja mama?"

Znala sam da sam je pogodila u slabu točku kad sam vidjela da se trznula kao da ju je nešto fizički zaboljelo.

"Nemam ja mamu. Nisam ja više ljudska."

"Velika jebena stvar. Formalno ni ja više nisam ljudska. Negdje sam na pola puta kroz Promjenu, što znači da sam pomalo ovo i podosta ono. Kvrugu, ovdje je ljudski još jedino Heath."

"Makar meni vaša neljudskoća uopće nije bed, ekipa", rekao je Heath. Uzdahnula sam.

"Heath, ne kaže se neljudskoća. Nego neljudskost."

"Zo, nisam ja glup. Znam ja to. Samo sam skovao novu riječ."

"Skovao?" On je stvarno to rekao? Kimnuo je.

"Naučio sam to na engleskom kod Dicksona. Vezano je uz..." Zastao je, i kunem se da su čak i stvorenja iščekivala što će reći. "Poeziju"

Prasnula sam u smijeh, usprkos groznoj situaciji u kojoj smo bili.

"Heath, pa ti si zbilja učio!"

"Jesam ti reko." Široko se osmjehnuo, izgledajući potpuno preslatko.

"Dosta!" Glas Stevie Rae odjeknuo je od stijenki tunela. "S ovim sam završila." Okrenula je leđa Heathu i meni, potpuno nas zanemariivši.

"Vidjeli su nas. Previše znaju. Moraju umrijeti. Ubijte ih." I otišla je odande.

Ovaj put Heath nije komplicirao pokušajima da me gurne iza sebe. Umjesto toga, okrenuo se na peti, ulovio me sasvim nespremnu i oborio, tako da sam se svalila na dupe na onaj odurni madrac uz prigušeno uf. Zatim se okrenuo prema sve bližem krugu režećih neumrlih stvorenja, osovljen na noge razmaknute za širinu bokova, čvrsto stišćući šake i ispuštajući svoje nogometaško rezanje Tigersa iz Broken Arrowa.

"Ajmo, frikovi!"

Okej, nije da nisam cijenila Heathov mačizam. Ali dečku nije išlo u tu zgodnu plavu glavu u što se to uvalio. Ustala sam i usredotočila se.

"Vatro, trebam te opet!" Ovaj put sam izviknula riječi zapovjedničkim tonom Nadsvećenice. Plamenovi su mi buknuili iz dlanova i raširili mi se cijelom duljinom ruku. Voljela bih da sam imala vremena proučiti vatru koju sam tada prizvala, bilo je cool što je mogla gorjeti na meni, a da me pritom ne peče, ali za to nije bilo vremena. "Kreći, Heath."

Osvrnuo se prema meni, i oči su mu se iznenađeno iskolačile.

"Zo?"

"Dobro mi je. Kreći više!"

Skočio mi je s puta kad sam, plamteći, krenula odande. Stvorenja su zgroženo uzimala od mene, premda su u isti mah rukama pokušavala dohvatiti Heatha iza mene.

"Dosta!" proderala sam se. "Mičite se natrag i pustite ga na miru. Heath i ja ćemo otići odavde. Sada. Ako nas pokušate spriječiti, ubit ću vas, a imam dojam da ćete ovaj put stradati zauvijek."

Okej, stvarno, stvarno nikoga nisam željela ubiti. Željela sam samo izbaviti Heatha odande, a onda pronaći Stevie Rae i natjerati je da mi objasni kako to da početnici koji su navodno umrli hodaju ovuda s pokvarenim držanjem, užarenim očima i smradom po plijesni i prašini.

Krajičkom oka opazila sam neko kretanje. Okrenula sam se na vrijeme da vidim kako se jedno od tih stvorenja baca na Heatha. Podigla sam ruke i ispalila vatru na nju kao da bacam kuglu. Kad je vrisnula i buknuila prepoznala sam je i morala dati sve od sebe da mi se želudac ne okrene. Bila je to ona Elizabeth Bez Prezimena, ona draga djevojka koja je umrla prošli mjesec. Sad joj se zapaljeno tijelo ostalo koprcati na podu, bazdeći po pokvarenome mesu i truleži, što je bilo sve što je preostalo od njene beživotne ljuštare.

"Vjetre i kišo! Pozivam vas", kriknula sam, a kad se zrak oko mene počeo kovitlati i ispunjavati aromom proljetne kiše, načas sam ugledala Damiana i Erin kako prekriženih nogu sjede pokraj Shaunee. Koncentrirano su žmirili i držali zavjetne svijeće u bojama svojih elemenata. Uprla sam svoj plameni prst u Elizabethino tinjajuće tijelo i zalio ga je iznenađan nalet kiše, a onda je hladan lahor ponio zelenkasti dim, podigao ga nad naše glave i odnio njegov smrad niz tunel, van, u noć.

Opet sam se okrenula prema stvorenjima.

"To ću učiniti sa svakim od vas tko nas pokuša spriječiti."

Mahnula sam Heathu da krene prvi, pa sam pošla za njim, uzmičući unatraske od stvorenja.

Krenula su za nama. Nisam ih stalno vidjela dok smo se zavojito vraćali kroz mračni tunel, ali čula sam kako vuku noge i prigušeno reže. Otprilike tada počela sam se osjećati iscrpljeno. Bilo mi je kao da sam mobitel koji se već neko vrijeme nije punio, a na kome netko predugo priča. Pustila sam da mi vatra koja mi je ocrtavala ruke ugasne, izuzev treperava plamena koji sam obujmila desnom rukom. Nije bilo šanse da Heath vidi kuda će izaći odavde bez toga, a ja sam još uvijek uzimala za njim, dobro pazeći na napade stvorenja. Kad sam prošla dva sporedna ogranka tunela, doviknula sam Heathu da stane.

"Bolje da se požurimo, Zo. Znam da ti ide ta brijana na moći, ali ima ih hrpa, više nego što ih je bilo tamo otraga. Ne znam koliko njih možeš zadržati." Dotaknuo mi je lice. "Ne mislim biti zločest ni ništa, ali stvarno izgledaš usrano."

I osjećala sam se kao kakica, ali nisam to htjela spomenuti.

"Sjetila sam se nečega."

Upravo smo obišli jedan zavoj gdje se tunel suzio toliko da sam mu mogla dotaknuti obje stijenke kad bih raširila ruke. Vratila sam se do najužeg dijela krivine. Heath je pošao za mnom, ali rekla sam mu:

"Stani tamo" i pokazala mu niže niz tunel, u smjeru u kom smo išli. Namrštio se, ali poslušao me.

Okrenula sam leđa Heathu i koncentrirala se. Podigla sam ruke i pomislila na netom izorana polja i lijepe livade Oklahome, pune nepokošene zimske slame. Pomislila sam na zemlju, unutar koje stojim... koja me okružuje...

"Zemljo! Zazivam te!" Kad sam podigla ruke, vizija Stevie Rae bljesnula mi je ispod spuštenih kapaka. Nije bila onakva kao nekada, slatka i sva usredotočena nad upaljenom zelenom svijećom. Ležala je sklupčana u kutu nekog mračnog tunela. Lice joj je bilo ispijeno i blijedo, a oči su joj se jarkocrveno žarile. Ali lice joj nije bila bezosjećajna parodija nje same, a ni maska okrutnosti. Otvoreno je ridala, sva u očaju. *To je početak*, pomislila sam. A onda sam hitrom, moćnom kretnjom spustila ruke uz zapovijed: "Zatvori se!" Ispred i iznad mene komadi zemlje i kamena počeli su padati sa stropa. Isprva je to bilo tek curenje kamenčića, ali uskoro je provalila minijaturna lavina koja je brzo ugušila ljutito režanje i siktanje zarobljenih stvorenja.

Preplavio me val slabosti i zaglavinjala sam unatraske.

"Držim te, Zo." Heathove snažne ruke našle su se oko mene i pustila sam si da se na trenutak odmorim na njemu. Nekoliko posjekotina opet mu se otvorilo dok smo bježali, i zreli miris njegove krvi zagolicao mi je osjetila.

"Nisu zaista zarobljeni, znaš", tiho sam rekla, nastojeći ne misliti na to koliko bih htjela polizati trag krvi koji mu je curio niz obraz. "Prošli smo

kraj još nekoliko tunela. Sigurna sam da će prije ili poslije opet pronaći put do površine."

"Okej je, Zo." Heath me nastavio držati u zagrljaju, ali odmaknuo se toliko da me može pogledati u oči. "Znam što ti treba. Osjećam to. Nahrani se iz mene, pa nećeš bit tako slaba." Osmjehnuo se, a plave su mu oči postale tamnije. "Okej je", ponovio je. "Hoću da se nahraniš."

"Heath, pretrpio si strahovite muke. Tko zna koliko si krvi već izgubio? Ne bi bilo pametno da ti je sada još ja idem piti." Odbijala sam ga, ali glas mi je podrhtavao od želje.

"Šališ se? Ovakav jedan frajerski nogometni mrga? Imam ja krvi napretek", našalio se Heath. Zatim se uozbiljio. "Za tebe imam svega napretek."

Kad me pogledao u oči, prešao je vrškom prsta po vlažnoj, crvenoj posjekotini na svom obrazu i krvlju natrljao svoju donju usnu. Onda se prignuo i poljubio me.

Osjetila sam mračno slatki okus njegove krvi, i ona mi se rastopila u ustima i odaslala nalet plamene naslade i energije kroz cijelo moje tijelo. Heath je odvojio usne od mojih i pomaknuo ih do mjesta gdje mu je obraz bio porezan. Kad mi je jezik zapalucio i dodirnuo posjekotinu, prostenjao je i priljubio moje bokove uz svoje. Zažmirila sam i počela lizati...

"Ubij me!" Slomljeni glas Stevie Rae raspršio je čaroliju Heathove krvi.

Trideseto poglavlje

Lice mi je buknilo od posramljenosti kad sam se odgurnula iz Heathova zagrljaja, brišući si usta i teško dišući. Stevie Rae je stajala u tunelu svega nekoliko metara niže od nas. Suze su joj se još slijevale niz obraze, a lice joj se iskrivilo od očaja.

"Ubij me", ponovila je uz jecaj.

"Ne." Odmahnula sam glavom i zakoraknula prema njoj, ali ona je ustuknula, podižući ruku kao da me želi zadržati. Stala sam i progutala nekoliko dubokih udisaja, nastojeći ovladati sobom. "Vrati se sa mnom u Kuću Noći. Skužit ćemo kako se ovo dogodilo. Bit će okej, Stevie Rae, obećavam ti. Najvažnije je da si ti živa."

Stevie Rae je počela odmahivati glavom čim sam progovorila.

"Nisam zbilja živa, i ne mogu se vratiti onamo."

"Jasna stvar da si živa. Hodaš i govoriš."

"Ja nisam više ja. Stvarno sam umrla, i dio mene, najbolji dio mene, još uvijek je mrtav, baš kao i kod onih ostalih." Mahnula je natrag prema urušenom tunelu.

"Ti nisi kao oni", odlučno sam rekla.

"Više sam kao oni nego kao ti." Pogled joj je prešao s mene na Heatha, koji je tiho stajao pokraj mene. "Ne bi vjerovala kakve mi sve grozote prolaze glavom. Mogla bih ga ubiti bez razmišljanja. Već bih ga i ubila, da mu se krv nije promijenila od Utiskivanja s tobom."

"Možda nije samo bila stvar u tome, Stevie Rae. Možda ga nisi ubila zato što to nisi zapravo htjela", rekla sam.

Oči su joj opet pronašle moje.

"Ne. Htjela sam ga ubiti. Još uvijek to hoću."

"Oni ostali su ubili Brada i Chrisa", rekao je Heath. "A za to sam ja bio kriv."

"Heath, sad nije vrijeme..." započela sam, ali prekinuo me.

"Ne, moraš ovo čuti, Zoey. Oni stvorovi su ugrabili Brada i Chrisa zato što su se oni motali oko Kuće Noći, a ja sam bio kriv za to jer sam im pričao kako si ti seksi." Pogledao me pun isprike. "Oprosti, Zo." Onda mu se izraz stvrdnuo i rekao je: "Trebala bi je ubiti. Trebala bi ubiti sve njih. Dokle god su živi, ljudi će biti u opasnosti."

"U pravu je", rekla je Stevie Rae.

"A kako bi se ovo riješilo ako ubijem tebe i ostale? Zar neće nastati novi takvi?" Donijela sam odluku i prišla bliže Stevie Rae. Izgledala je kao da želi pobjeći, ali moje su je riječi zaustavile. "Kako se ovo dogodilo? Kako si postala ovakva?"

Lice joj se izobličilo od jada.

"Ne znam kako. Samo znam tko."

"Onda, tko ti je to učinio?"

Zaustila je da mi odgovori a onda se, kretnjom tako brzom da joj se tijelo zamutilo, odjednom šćućurila uz stijenku tunela.

"Ona stiže!"

"Što? Tko?" Čučnula sam pokraj nje.

"Bježite odavde! Brzo. Vjerojatno još stignete pobjeći." Zatim je Stevie Rae ispružila ruku i primila moju. Koža joj je bila hladna, ali stisak joj je bio čvrst. "Ubit će vas ako vas vidi, oboje. Previše znate. Možda te ionako ubije, ali bit će joj teže ako se vratiš u Kuću Noći."

"O kome ti to govoriš, Stevie Rae?"

"O Neferet."

To je ime grunulo kroz mene, i još dok sam ga nijekala odmahivanjem glave duboko u sebi osjetila sam da je to istina.

"Neferet je to učinila tebi, i svima vama?"

"Da. A sad, bježite odavde, Zoey!"

Osjećala sam da je prestravljena i znala sam da ima pravo. Ako Heath i ja ne odemo, poginut ćemo.

"Neću dići ruke od tebe, Stevie Rae. Služi se svojim elementom. Još uvijek imaš sponu sa zemljom, osjećam to. Zato se posluži svojim elementom da oстане snažna. Vratit ću se po tebe, i smislit ćemo nekako što da radimo, nekako će već opet biti okej. Obećavam ti." Zatim sam je čvrsto zagrlila, a ona mi je, nakon tek malo oklijevanja, uzvratila zagrljaj.

"Idemo, Heath." Zgrabila sam ga za ruku da ga brzo mogu provesti mrakom tunela. Svjetlo u mom dlanu ugasilo se kad sam prizvala zemlju, a sad nije bilo šanse da ga se usudim opet pripaliti. Moglo bi nju dovesti do nas. Dok smo trčali kroz tunel, čula sam kako nas prati šapat Stevie Rae: "Molim te, ne zaboravi me..."

Heath i ja smo trčali. Nalet energije koji mi je pružila njegova krv nije potrajao, i kad smo stigli do metalnih ljestava koje su vodile do rešetke u podrumu, imala sam potrebu da se srušim i samo danima spavam. Heath je navijao da se što brže popnemo ljestvama u podrum, ali natjerala sam ga se strpi. Teško dišući, naslonila sam se na stijenku tunela i iščeprkala mobitel iz džepa hlača, zajedno s vizitkom detektiva Marxa. Otklopila sam mob i kunem se da mi je srce prestalo kucati sve dok se nisu počele paliti zelene crtice.

"Sada me možeš čuti?" rekao je Heath, cereći mi se.

"Pssst!" opomenula sam ga, ali uzvratila sam mu osmijeh. Zatim sam utipkala detektivov broj.

"Ovdje Marx", odgovorio je duboki glas na drugo zvono.

"Detektive Mara, ovdje Zoey Redbird. Mogu razgovarati samo sekundu, a onda moram ići. Pronašla sam Heatha Lucka. Nalazimo se u podrumu depoa Tulsa, i treba nam pomoć."

"Držite se. Odmah stižem!"

Odozgo se začuo šum, zbog koga sam prekinula vezu i isključila telefon. Pritisnula sam prst na usta kad je Heath krenuo nešto reći. Heath me obgrlio, i nastojali smo ne disati. Zatim sam začula golublje gukanje i lepet krila.

"Mislim da je to samo ptica", prošaptao je Heath. "Idem vidit."

Bila sam preumorna da mu se usprotivim, a i Mara je stizao ovamo i bilo mi je muka od ovog vlažnog, ogavnog tunela.

"Samo oprezno", uzvratila sam mu šaptom.

Heath je kimnuo i stisnuo mi rame, a onda se popeo ljestvama. Polako i oprezno podigao je metalnu rešetku, provukao glavu i provirio. Prilično brzo spustio je ruku i pokazao mi da se popnem i primim je.

"To je samo golub. Dođi."

Umorno sam se popela do njega i pustila ga da me povuče gore u podrum. Nekoliko dugih minuta samo smo sjedili u kutu kod rešetke, napeto osluškajući. Naposljetku sam prošaptala:

"Idemo van, pa da tamo pričekamo Maraa." Heath je već bio počeo drhtati, ali sjetila sam se deke koju me Afrodita nagovorila da ponesem. K tome, bilo mi je draže izložiti se riziku vremenskih nepogoda nego ostati u tom jezovitom podrumu.

"I meni je koma tu unutra. Ko u proklesoj grobnici", tiho je rekao Heath kroz cvokotave zube.

Držeći se za ruke, prošli smo podrumom, prolazeći kroz kose pruge sivkaste svjetlosti što se odbijalo odozgo, iz gornjega svijeta. Bili smo na željeznim vratima kad sam začula zavijanje policijske sirene u daljini. Strahovita napetost u tijelu tek što mi je počela popuštati kad sam iz sjene začula Neferetin glas.

"Trebala sam znati da ćeš ti biti tu."

Heathu se tijelo trgnulo od iznenađenja, a ja sam ga čvršće stisnula za ruku da ga upozorim. Dok sam se okretala prema njoj, usredotočivala sam se, i osjetila sam kako snaga elemenata počinje treperiti u zraku oko mene. Duboko sam udahnula i pažljivo ispraznila sve iz misli.

"O, Neferet! Tako mi je drago što te vidim!" Još jedanput sam stisnula Heathu ruku, a onda ga pustila, nastojeći mu dodirom prenijeti poruku sudjeluj u svemu što budem rekla. Zatim sam jecajući otrčala u naručje Nadsvećenice. "Kako si me pronašla? Je li te nazvao detektiv Marx?"

Dok se Neferet vješto ispletala iz mojih ruku, vidjela sam joj nedoumicu u očima.

"Detektiv Marx?"

"Aha." Šmrcnula sam i obrisala si nos o rukav, sileći se da odišem od olakšanja i pouzdanja prema njoj. "Eno ga, upravo dolazi." Zvuk sirene bio je vrlo blizu, i čula sam da su mu se pridružila još barem dva vozila. "Hvala ti što si me pronašla!" oduševljeno sam rekla. "Da znaš kako je grozno bilo. Mislila sam da će nas onaj ludi beskućnik ubiti oboje."

Vratila sam se do Heatha, stala uz njega i opet ga primila za ruku. Zurio je u Neferet, izgledajući itekako šokirano. Shvatila sam da se po svoj prilici prisjeća djelića jedine prethodne prilike u kojoj je vidio Nadsvećenicu, one noći kad su ga vampyrski duhovi zamalo ubili, i pretpostavila da mu je svijest previše zbrkana da bi Neferet mogla suvislo dokučiti što mu se to zbiva u glavi. I bolje da je tako bilo.

Zatim se začulo lupanje automobilskih vrata i hrskanje teških stopala po snijegu.

"Zoey, Heath..."

Neferet nam se brzo primaknula. Podigla je ruke, koje su se žarile osebnom, crvenkastom svjetlošću, odjednom me podsjetivši na oči onih neumrlih stvorova. Prije nego što sam stigla pobjeći, vrisnuti, ili makar udahnuti, šćepala nas je za ramena. Osjetila sam kako se Heath ukočio kad mi je bol sijevnula tijelom. Opalila me u mozak i koljena bi me izdala da me njene ruke nisu pridržavale čvrsto poput škripca.

"Nećete se ničega sjećati!"

Riječi su odjeknule kroz agoniju koja mi je ispunjavala svijest, a za njima je stigla samo tama.

Trideset prvo poglavlje

Nalazila sam se na prekrasnoj livadi smještenoj nasred šume koja mi se činila vrlo gusta. Topao, blag povjetarac donosio mi je miris ljiljana. Livadom je tekao potočić, čija je kristalna voda melodiozno klokotala preko glatkih kamenova.

"Zoey? Čuješ li me, Zoey?" Uporni muški glas umiješao mi se u san.

Namrštila sam se i pokušala ga zanemariti. Nisam se htjela probuditi, ali duh mi se prenuo. Trebala sam se probuditi. Trebala sam se prisjetiti. Trebala sam se prisjetiti zbog nje.

Ali zbog koje to?

"Zoey..." Glas je ovaj put dopro iz nutrine moga sna i vidjela sam svoje ime naslikano spram plavetnila proljetnog neba. Glas je bio ženski... poznat... čaroban... čudesan. "Zoey..."

Obazrela sam se po čistini i ugledala Božicu gdje sjedi na suprotnoj strani potočića, graciozno smještena na stijenu od glatkog oklahomskog pješčenjaka, dok joj se bose noge poigravaju po vodi.

"Nyx!" kriknula sam. "Jesam li mrtva?" Moje su riječi zatitrale oko mene. Božica se nasmiješila.

"Hoćeš li me to pitati svaki put kad te posjetim, Zoey Redbird?"

"Ne, eh, ovaj, ispričavam se." Riječi su mi imale ružičastu nijansu, vjerojatno porumenjele poput mojih obraza.

"Nemoj se ispričavati, kćeri moja. Istinski si se iskazala. Zadovoljna sam tobom. Sada je došlo vrijeme da se probuđiš. A također bih te htjela podsjetiti da elementi mogu ne samo uništavati, već i obnavljati."

Počela sam joj zahvaljivati, premda nisam imala blagog pojma o čemu ona to priča, ali prekinulo me drmanje ramena i iznenadan udar hladnoga zraka. Otvorila sam oči.

Snijeg je vijorio svuda oko mene. Detektiv Marx stajao je nagnut nad mene i drmao mi rame. Kroz čudnu maglu u svojoj svijesti pronašla sam jednu riječ.

"Heath?" graknula sam.

Marx je trznuo bradom udesno, a ja sam nakrivila glavu i ugledala kako Heathovo nepomično tijelo utovaraju u kola hitne pomoći.

"Je li..." Nisam mogla dovršiti.

"Dobro mu je, samo je izubijan. Izgubio je dosta krvi i već su mu dali nešto protiv bolova."

"Izubijan?" Upinjala sam se shvatiti sve ovo. "Što je bilo s Heathom?"

"Ima mnogostruke posjekotine, baš kao i ona druga dva dečka. Sva sreća da si ga pronašla i nazvala me prije nego što je nasmrt iskrvario." Stisnuo mi je rame. Jedan je bolničar pokušao odmaknuti Marxa od mene, ali on je rekao: "Ja ću se pobrinuti za nju. Samo se treba vratiti u Kuću Noći i bit će joj sasvim dobro."

Vidjela sam kako mi bolničar upućuje pogled koji je jasno govorio frikušo, ali snažne ruke detektiva Marxa pomagale su mi da uspravno sjednem, a njegovo mi je visoko tijelo zapriječilo pogled na gundavog službenika hitne.

"Možeš li hodati do mog auta?" upitao me Mara.

Kimnula sam. Tijelo mi se osjećalo bolje, ali svijest mi je i dalje bila skroz smušena. Maraov "auto" zapravo je bio golemi kamionet za sve vremenske prilike s divovskim kotačima i šipkom za slučaj prevrtanja. Pomogao mi je da se popnem na prednje sjedalo, koje je bilo toplo i udobno, ali prije nego što je zatvorio vrata odjednom sam se prisjetila još nečega, iako me od napora glava zaboljela kao da će se raskoliti.

"Perzefona? Je li ona okej?"

Mara je izgledao zbunjeno samo na trenutak, a onda se osmjehnuo.

"Ona kobila?" Kimnula sam. "Sasvim joj je dobro. Jedan pozornik ide pješice s njom u policijske staje u donjem gradu, gdje će ostati dok se ulice ne raščiste dovoljno da je prikolicom ne vratimo u Kuću Noći." Osmijeh mu se proširio. "Čini mi se da si hrabrija od policijske službe Tulse. Nitko od njih nije se dobrovoljno javio da je jaše natrag."

Naslonila sam glavu na sjedalo kad je prebacio kamionet u pogon na sva četiri kotača i polako krenuo vijugati kroz zapuhe snijega, udaljavajući se od depoa. Okupilo se najmanje deset policijskih vozila, uz vatrogasna kola i dvojica kola hitne pomoći, koja su stajala i rolirkama bljeskala crvenu, plavu i bijelu svjetlost u praznu, snijegom zastrtu noć.

"Što se to ovdje noćas dogodilo, Zoey?"

Razmislila sam, i morala zaškiljiti od iznenadne boli u glavi.

"Ne sjećam se", uspjela sam kazati uz nabijanje u sljepoočnicama. Osjećala sam njegov oštri pogled na sebi. Pogledala sam detektiva u oči i prisjetila se da mi je pričao o svojoj sestri blizanki, vampici koja ga i dalje voli. Rekao je da mogu imati povjerenja u njega, i vjerovala sam mu. "Nešto nije u redu", priznala sam. "Sjećanje mi je uništeno."

"Okej, polako je rekao. "Počni od posljednjega čega se s lakoćom možeš prisjetiti."

"Timarila sam Perzefonu i odjednom sam spoznala gdje se Heath nalazi, kao i to da će stradati ako ne odem po njega."

"Vas dvoje ste se Utisnuli?" Iznenadenje mi se očito jasno vidjelo na licu, jer se osmjehnuo i nastavio. "Sestra i ja često razgovaramo, a mene već dugo zanimaju vampovske stvari, pogotovo otkako se ona Promijenila." Slegnuo je ramenima kao da nije ništa naročito što jedno ljudsko biće ima kojekakva znanja o vampyrima. "Blizanci smo, pa smo navikli sve dijeliti. Situacija nam se nije naročito izmijenila samo zato što je ona promijenila vrstu." Opet je iskosa pogledao prema meni. "Utisnuli ste se, zar ne?"

"Aha, Heath i ja smo se Utisnuli. Tako sam znala gdje se nalazi."

Izostavila sam sve ono o Afroditi. Nije bilo šanse da mu sad imam snage objašnjavati sve to kako su njene vizije stvarne, ali Neferet ih...

"Ah!" Ovaj put sam glasno jauknula od agonije u svojoj glavi.

"Duboko diši, da se smiriš", rekao je Mara, upućujući mi zabrinute poglede kad god je uspijevaao odmaknuti pogled od varljive ceste. "Rekao sam ti, ono čega se s lakoćom možeš prisjetiti."

"Ne, okej je. Okej mi je. Želim vam to ispričati."

Još uvijek je izgledao zabrinuto, ali nastavio me propitkivati.

"U redu, znala si da je Heath u nevolji, i znala si gdje se nalazi. Dakle, zašto me nisi jednostavno nazvala i rekla mi da odem u depo?"

Pokušala sam se sjetiti i bol mi je sijevnula glavom, ali zajedno s boli stigao je i bijes. Nešto se dogodilo s mojom sviješću. Netko je petljao po mojoj svijesti. A to me istinski razljutilo. Protrljala sam si sljepoočnice i stisnula zube da suzbijem bol.

"Možda bi bilo bolje da malo stanemo sa strane."

"Ne! Samo me pustite da razmislim", propentala sam. Sjećala sam se štale i Afrodite. Sjećala sam se da me Heath trebao, i da sam mahnito odjahala kroz snijeg na Perzefoni do podruma depoa. Ali kad sam se pokušala prisjetiti što je bilo nakon podruma, agonija koja mi je probijala glavu postala mi je nesnosna.

"Zoey!" Zabrinutost detektiva Marxa prodrila je kroz moju bol.

"Nešto mi je petljalo po svijesti."

Otrla sam s lica suze koje nisam ni znala da sam pustila.

"Nedostaju ti dijelovi sjećanja."

To nije zvučalo kao pitanje, ali svejedno sam kimnula.

Neko vrijeme je samo šutio. Činilo se da se usredotočio na pustu, snijegom zavijenu cestu, ali imala sam dojam da to nije sve, a onime što je zatim rekao pokazao mi je da sam imala pravo.

"Moja sestra", osmjehnuo se i bacio pogled prema meni, "zove se Anne, jedanput me upozorila da bih se našao u ozbiljnoj nevolji da ikada razljutim neku Nadsvećenicu, jer one imaju načina da izbrišu pojedine stvari, a pod pojedinim stvarima mislila je na ljude i sjećanja." Opet je svrnuo pogled s ceste prema meni, ali ovaj put se više nije osmjehivao.

"Zato mislim da pravo pitanje glasi: što si to učinila da razljutiš neku Nadsvećenicu?"

"Ne znam. Ma..."

Nisam dovršila, razmišljajući o tome što je rekao. Nisam se pokušala sjetiti što se noćas dogodilo. Radije sam pustila da mi sjećanja lijeno otplove unatrag... do Afrodite i činjenice da je Nyx i dalje blagoslivlje vizijama, premda je Neferet razglasila da su njene vizije lažne... do sitnog, gotovo neopazivog dojma pogrešnosti koji se razrastao oko Neferet poput gljivica, došavši do vrhunca u nedjeljnoj noći, kad je došla podrivati odluke o Kćerima Mraka koje sam ja donijela... do gadnog prizora kojemu sam posvjedočila između Neferet i... i... oduprla sam se vrelini koja mi je počela nabijati u glavi i, uz bljesak prodorne boli, prisjetila se stvorenja u koje se Elliott pretvorio od hranjenja krvlju Nadsvećenice.

"Zaustavite kamionet!" viknula sam. "Samo što nismo stigli do škole, Zoey." "Smjesta! Povratit ću."

Skrenuli smo na rub prazne ceste. Otvorila sam vrata i ispala na zavijeni kolnik, oteturala do jarka i izrigala sve iz sebe u zapuh snijega. Detektiv Mara bio je uz mene, odmicao mi kosu s lica i vrlo očinskim tonom govorio da samo dišem i da će sve biti u redu. Gutala sam zrak i grčevi su mi napokon prošli. Pružio mi je rupčić, onakav staromodni, od tkanine, uredno presavijen u čisti četverokut.

"Hvala." Pokušala sam mu ga vratiti nakon što sam si obrisala lice i ispuhala nos, ali on se osmjehnuo i rekao:

"Zadrži ga."

Stajala sam tamo, samo gutala zrak i puštala da mi nabijanje u glavi polako prolazi dok sam gledala preko polja netaknuta snijega prema nekakvim dalekim hrastovima što su rasli uz masivan zid od kamena i cigle. A onda sam se iznenađeno trgnula kad sam shvatila gdje se to nalazimo.

"To je istočni zid škole", rekla sam.

"Aha, htio sam te dovesti stražnjim putem, da se imaš više vremena pribrati, i možda obnoviti još koji djelić sjećanja."

Obnoviti... U čemu je bila stvar kod te riječi? Oprezno sam krenula dobro porazmisliti, ne bih li se sjetila, dok sam se pripremala za bol koja će me neizbježno snaći. Ali nije, a u sjećanju sam ugledala viziju prekrasne livade, s mudrim riječima moje Božice... elementi mogu ne samo uništavati, već i obnavljati.

A onda sam shvatila što moram učiniti.

"Detektive Marx, trebala bih minutu vremena, okej?"

"Nasamo?" upitao me.

Kimnula sam glavom.

"Bit ću u kamionetu i držati te na oku. Ako ti zatrebam, zovi."

Zahvalila sam mu smiješkom, ali nije se ni okrenuo da se vrati u kamionet, a već sam hodala prema hrastovima. Nisam morala stići pod njih, konkretno stupiti u školski krug, ali njihova mi je blizina pomagala da se usredotočim. Kad sam stigla dovoljno blizu da vidim kako im se grane isprepleću kao stari prijatelji, zastala sam i sklopila oči.

"Vjetro, prizivam te i ovaj put molim da puhanjem očistiš sve tamne mrlje što su mi dotaknule svijest." Osjetila sam nalet hladnoće, kao da me udario osobni uragan, ali nije mi tukao o tijelo. Hujao mi je kroz svijest. Nastavila sam čvrsto žmiriti i tjerati od sebe nabijajuću bol koja mi se vratila u sljepoočnice. "Vatro, prizivam te i molim da spališ u mojoj svijesti svu tamu što ju je dotaknula." Vrućina mi je ispunila glavu, samo što nije bila slična vrelome koplju koje sam ranije osjetila. Prije je to bila ugodna toplina, poput grijućeg flastera na istegnutom mišiću. "Vodo, prizivam te i molim da spereš iz moje svijesti tamu što ju je dotaknula." Svježina se razlila toplinom, hladeći ono što se bilo pregrijalo i donoseći nevjerojatno olakšanje. "Zemljo, prizivam te i molim da svojom hraniteljskom snagom iz moje svijesti izvučeš tamu što ju je dotaknula." U tabanima, gdje sam bila spojena s a zemljom, kao da mi se otvorila slavina, i zamislila sam kako mi užegla tama curi niz tijelo i istječe iz njega, te kako je zemlja upija svojom snagom i zdravljem. "Duše, molim te da izliječiš ono što je tama uništila u mojoj svijesti, i obnoviš mi sjećanje!" Nešto je u meni prepuklo i poznati, usijani osjećaj sijevnuo mi je niz leđa, strovalivši me na koljena.

"Zoey! Zoey! Bože moj, jesi li okej?"

Snažne ruke detektiva Marxa ponovno su mi tresle ramena i pomagao mi je da ustanem. Oči su mi se ovaj put s lakoćom otvorile i osmjehnula sam se njegovu dobrom licu.

"Više sam nego okej. Sjećam se svega."

Trideset drugo poglavlje

"Sigurna si da ovako mora biti?" upitao me detektiv Marx po valjda sto milijunti put.

"Da." Umorno sam kimnula. "Mora biti ovako."

Bila sam tako prokleta umorna da sam mislila da bih mogla zaspati na licu mjesta, u murjakovoj preogromnoj kamiončini. Ali znala sam da ne smijem. Noć još nije bila gotova. Moj posao još nije bio gotov.

Detektiv je uzdahnuo, a ja sam mu se osmjehnula.

"Jednostavno ćete morati imati povjerenja u mene", rekla sam, zvučeći baš kao on ranije toga dana.

"Ne sviđa mi se to", rekao je.

"Znam, i žao mi je. Ali ispričala sam vam sve što mogu."

"Da je neki manijak beskućnik odgovoran za Heatha i ostala dva dečka?"

Odmahnuo je glavom. "Ne slaže mi se to."

"Sigurni ste da niste malčice vidoviti?" umorno sam mu se osmjehnula.

"Kad bih bio, mogao bih dokučiti što mi se to ne slaže." Opet je odmahnuo glavom. "Objasni mi ovo, što se dogodilo s tvojim pamćenjem?"

Unaprijed sam bila smislila odgovor na to pitanje.

"Stvar je bila u noćasšnjoj traumi. Zbog nje sam blokirala to što mi se dogodilo. A onda mi je afinitet za pet elemenata pomogao da nadvladam blokadu i prisjetim se."

"Zbog toga si trpjela onolike boli?"

Slegnula sam ramenima.

"Valjda. Sad ih ionako više nema."

"Čuj, Zoey, prilično sam siguran da se tu zbiva više nego što mi govoriš. Htio bih da znaš da stvarno možeš imati povjerenja u mene", rekao je.

"Znam da mogu."

Vjerovala sam mu, ali znala sam i da ima tajni koje mu nisam mogla povjeriti. Ni ovom stvarno dragom detektivu. Ni bilo kome drugome.

"Ne moraš se sama nositi s time, što god to bilo. Mogu ti pomoći. Ti si samo dijete, samo tinejdžerica."

Zvučao je totalno iznureno. Smireno sam ga pogledala u oči.

"Ne, ja sam početnica koja predvodi Kćeri Mraka i školuje se za Nadsvećenicu. Vjerujte mi, to je daleko više od samo tinejdžerice. Dala sam vam riječ, a od svoje sestre znate da me riječ obvezuje. Obećavam da sam vam rekla sve što mogu, a ako nestane još koji učenik, vjerujem da ću vam ga moći pronaći."

Nisam mu ipak rekla da ne znam baš sto posto kako ću to izvesti, ali obećanje mi je djelovalo ispravno, pa sam znala da će mi Nyx pomoći da

ga održim. Jasno, to neće biti lako. Ali nisam mogla odati prisutnost Stevie Rae, što je značilo da nitko ne smije saznati za stvorenja, ili barem sve dok Stevie Rae ne bude na sigurnom.

Marx je opet uzdahnuo, i vidjela sam da gundā sebi u bradu dok je hodao oko kamioneta da mi pomogne da izađem. Ali netom prije nego što je otvorio vrata glavne školske zgrade, Marx mi je (iritantno) promrsio kosu i rekao:

"U redu, bit će kako ti hoćeš. Naravno, nije baš da imam izbora."

Bio je u pravu. Nije imao nikakvog izbora.

Ušla sam u zgradu prije njega i smjesta me preplavila toplina njenih poznatih mirisa tamjana i ulja, uz smirujuće plinske svjetiljke koje su treperile dobrodošlicom srdačnih prijatelja.

A kad smo već kod...

"Zoey!" čula sam kako su Blizanke ciknule u isti mah, a onda su me zgnječile između svojih tijela dok su me grlile, vikale i derale se na mene jer sam ih jako zabrinula i dok su pričale non-stop o tome kako su mogle osjetiti kad sam posezala za njihovim elementima. Damien nije bio daleko iza njih. Zatim sam se našla u snažnim Erikovim rukama kad me zagrljio i prišapnuo mi kako je strahovao zbog mene i kako mu je drago što sam dobro. Dopustila sam si da se opustim u njegovu naručju i uzvratim mu zagrljaj. Kasnije ću smisliti što da radim s Heathom i njim. U ovom trenutku bila sam preumorna, a, uostalom, morala sam sačuvati snagu za suočenje s

"Zoey, da znaš kako si nas prestrašila."

Izašla sam iz Erikova zagrljaja i stala pred Neferet.

"Žao mi je. Stvarno nikoga nisam mislila uzrujati", rekla sam, i to je bila istina. Nisam htjela nikoga ni zabrinuti, ni uzrujati, ni prestrašiti.

"Pa, rekla bih da nema nikakve štete, dušo. Svima nam je samo silno drago što si se čitava vratila kući."

Uputila mi je onaj svoj prekrasni majčinski osmijeh koji je izgledao lako pun ljubavi, svjetla i dobrote, i premda sam znala što sve taj osmijeh skriva, osjetila sam kako mi se srce stišće i očajnički poželjela da se varam, da je Neferet zaista onako čudesna kako sam nekada vjerovala.

Mrak nije uvijek isto što i zlo, baš kao što ni svjetlo ne donosi uvijek dobro.

Riječi Božice odjeknule su mi u svijesti, donoseći mi snagu.

"Pa, Zoey je definitivno naša junakinja", rekao je detektiv Mara. "Da nije bila usklađena s onim momkom, nikako nas ne bi stigla pozvati u taj depo na vrijeme da ga spasimo."

"Da, pa, to je problemčić o kojem ćemo nas dvije još morati razgovarati." Strogo me pogledala, ali tonom glasa davala je svima do znanja da me ne čekaju naročite nevolje.

Da su samo znali.

"Detektive, jeste li ulovili tu osobu koja je otimala dječake?" nastavila je Neferet.

"Ne, pobjegao je prije nego što smo stigli, ali imamo obilje dokaza da je netko živio u depou, točnije, čini se da se njime služio kao svojevrsnim sjedištem. Mislim da će biti lako pronaći dokaze da je prethodna dva momka ondje ubio netko tko se trudio ostaviti dojam da su vampyri ugrabili tinejdžere. A sada, premda se Heath ničega naročito dobro ne sjeća zbog traume, Zoey nam je dala dobar opis tog čovjeka koji će nam poslužiti. Samo je pitanje vremena kad ćemo ga uloviti."

Jesam li bila jedina koja je primijetila bljesak iznenađenja u Neferetinim očima?

"Pa to je prekrasno!" rekla je Neferet.

"Aha." Pogledala sam Nadsvećenicu u oči. "Puno toga sam ispričala detektivu Marxu. Jako se dobro sjećam."

"Ponosim se tobom, Zoeybird!" Neferet mi je prišla, primila me u naručje i čvrsto zagrlila. Tako čvrsto da sam jedino ja čula kako mi šapće u uho: "Progovoriš li protiv mene, pobrinut ću se za to da ti nijedan čovjek, početnik ili vampyr ne povjeruje."

Nisam se otrgnula od nje. Nisam nikako reagirala. Ali kad me ona pustila, izvela sam svoj završni potez, onaj koji sam planirala otkako mi je poznati, usijani osjećaj opržio kožu na leđima.

"Neferet, bi li mi pogledala leđa, molim te?"

Moji su prijatelji dotad međusobno čavrljali, očito razdragani od olakšanja koje su osjećali otkako sam ih nazvala dok sam pričala pred školom s detektivom Marxom i zamolila ih da se nađu sa mnom u glavnoj zgradi, te da se pobrinu za to da tu dođe i Neferet. Sada su ušutjeli zbog moga čudnog zahtjeva, koji sam se pobrinula izgovoriti jasno i glasno. Zapravo, svi prisutni, uključujući detektiva Marxa, gledali su me kao da se pitaju nisam li se možda u svojim pustolovinama nekako kresnula u glavu, pa mi je iscurio dio moždina.

"Važno je", rekla sam i uputila širok osmijeh Neferet, kao da pod plećkom svoje majice skrivam poklon samo za nju.

"Zoey, nisam sigurna što..." započela je Neferet, pažljivo odmjerivši ton između zabrinutosti i neugodnosti.

Teatralno sam uzdahnula.

"Pobogu, samo pogledaj."

I prije nego što me itko stigao spriječiti, okrenula sam se leđima prema njima i podigla donji dio svoje debele majice (dobro pazeći da mi prednji dio tijela ostane pokriven).

Nisam se zaista zabrinjavala da možda nisam u pravu, ali bilo mi je olakšanje čuti očarane uzdahe i usklrike udivljenosti i sretne iznenađenosti mojih prijatelja.

"Z! Biljeg ti se proširio." Erik se nasmijao i oprezno dotaknuo nove tetovaže na koži mojih leđa.

"Vau, fenomenalno je", bez daha je rekla Shaunee.

"Totalno cool", rekla je Erin.

"Spektakularno", rekao je Damien. "Slijedi isti onaj labirintski uzorak kao i tvoji drugi Biljezi."

"Aha, s runskim simbolima razmještenim između spirala", rekao je Erik. Mislom da sam bila jedina koja je primijetila da Neferet nije baš ništa rekla. Spustila sam plećku majice i opet je zagladila. Istinski sam jedva čekala da dođem do nekog ogledala, pa da vidim ono što sam dosad mogla jedino osjetiti.

"Čestitam, Zoey. Pretpostavljam da ovo znači kako te tvoja Božica i dalje smatra posebnom", rekao je detektiv Marx.

Osmjehnula sam mu se.

"Hvala. Hvala vam na svemu noćas."

Pogledi su nam se sreli, i namignuo je. Zatim se obratio Neferet.

"Krenuo bih polako, gospođo. Noćas još treba obaviti mnogo posla. K tome, pretpostavljam da Zoey jedva čeka da legne u krevet. Laku noć svima." Dotaknuo je kapu s dva prsta, opet mi se osmjehnuo i otišao.

"Stvarno sam umorna." Pogledala sam Neferet. "Ako smijem, voljela bih otići u krevet."

"Da, dušo", rekla je meko. "To bi bilo sasvim u redu."

"A htjela bih i na putu do doma usput svratiti do hrama Nyx, ako nemaš ništa protiv", rekla sam.

"Doista, imaš podosta razloga za izražavanje zahvalnosti Nyx. Dobro si se sjetila svratiti u njezin hram."

"Idemo s tobom", rekla je Shaunee.

"Aha, Nyx je noćas bila sa svima nama", rekla je Erin.

Damien i Erik također su kazali da se slažu, ali nisam pogledala ni u jednog svog prijatelja. Nastavila sam gledati Neferet ravno u oči i rekla:

"Izrazit ću zahvalnost Nyx, ali u njen hram zapravo idem iz drugog razloga." Nisam joj dala vremena da me upita, već sam usrdno nastavila: "Pripalit ću svijecu zemlje za Stevie Rae. Obećala sam joj da je neću zaboraviti."

Moji su prijatelji mrmorili tihe riječi slaganja, ali nastavila sam pažljivo promatrati Neferet dok sam joj prilazila polaganim i odlučnim koracima.

"Laku noć, Neferet", rekla sam i ovaj put je zagrlila, a kad sam je privukla uza se, prišapnula sam joj: "Ljudi, početnici i vampyri ne moraju mi povjerovati za tebe, jer mi Nyx vjeruje. Ovo između nas još nije gotovo."

Izašla sam iz Neferetina zagrljaja i okrenula joj leđa. Zajedno s prijateljima izašla sam iz škole i prešla kratki put do Hrama Nyx. Snijeg je u međuvremenu napokon prestao padati, i mjesec je provirivao između koprena oblaka koje su izgledale kao svilene marame. Zaustavila sam se kod prekrasnog mramornog kipa Božice koji je stajao pred njenim hramom.

"Tu", rekla sam odlučno.

"Z?" upitno je rekao Erik.

"Htjela bih staviti svijeću Stevie Rae tu vani, pod noge Nyx."

"Donijet ću ti je", rekao je Erik. Stisnuo mi je ruku, a onda trknuo u Hram Nyx.

"Imaš pravo", rekla je Shaunee.

"Aha, Stevie Rae bi voljela što je tu", rekla je Erin.

"Tako je bliže zemlji", rekao je Damien.

"A time je bliže i Stevie Rae", tiho sam rekla.

Erik se vratio i pružio mi zelenu zavjetnu svijeću i dugi obredni upaljač. Slijedeći svoje instinkte, pripalila sam svijeću i čvrsto je umetnula pred stopala Nyx.

"Prisjećam te se, Stevie Rae. Baš kao što sam ti obećala", rekla sam.

"Kao i ja", rekao je Damien.

"I ja", rekla je Shaunee.

"Također", rekla je Erin.

"I ja se prisjećam", rekao je Erik.

Miris travnate livade odjednom je zavijorio oko kipa Nyx, tjerajući moje prijatelje da se osmjehnu kroz suze. Prije nego što smo otišli odande, sklopila sam oči i šaptom izgovorila molitvu, dajući obećanje koje sam osjećala duboko u duši.

Vratit ću se po tebe, Stevie Rae.

KRAJ

Druga Knjige